BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

► Sayı / Hejmar : 105 ► 1 Eylül / Îlon 1996 ► 50.000 TL.

Ölüm orucunda yitirdiğimiz 12 yiğit devrimci; kararlılığın, başeğmemenin simgesi olarak devrim mücadelesinde yaşayacak!

Onların katili faşist devletten hesap devrimle sorulacaktır!

içindekiler

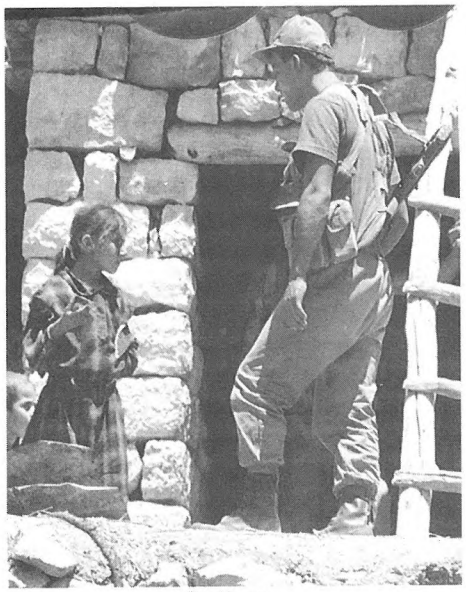

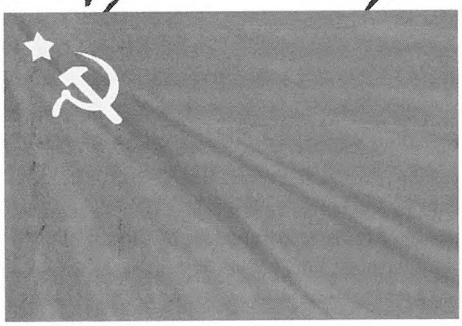

3 Emperyalistler ile barış içinde birarada yaşamak için değil, emperyalizmi yıkmak için mücadele! 1 EYLÜL DÜNYA "BARIŞ" GÜNÜ!

6 REFAHYOL da çıkmaz yol! Tek yol, tek çözüm: Devrim!

9 Ölüm orucunda yitirdiğimiz 12 yiğit devrimci kararlılığın, baş eğmemenin simgesi olarak devrim mücadelesinde yaşayacak! Onların katili faşist devletten hesap devrimle sorulacaktır! EYLEM BİÇİMİ OLARAK AÇLIK GREVİ VE ÖLÜM ORUCU ÜZERİNE...

28 İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...

30 O bayrak inecek, o devlet yıkılacak!

32 İllegal çalışma kurallarına uyulması, komünist faaliyetin güvenliği açısından, olmazsa olmaz önşarttır!

37 Kürt-Rus ilişkilerinde işbirliğine doğru...

40 15 Ağustos 1984 ve PKK'nın vardığı yer...

44 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN... Kadın gruplarında eğitim çalışması ve sorunlar...

48 Genç Bolşevikler'in 4. Kampı başarıyla sonuçlandı!

49 Bildiriler • Haberler

54 Okuyucu mektubu

55 Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
67000, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Emperyalistlerle barış içinde birarada yaşamak için değil, emperyalizmi yıkmak için mücadele!

1 EYLÜL DÜNYA "BARIŞ" GÜNÜ!

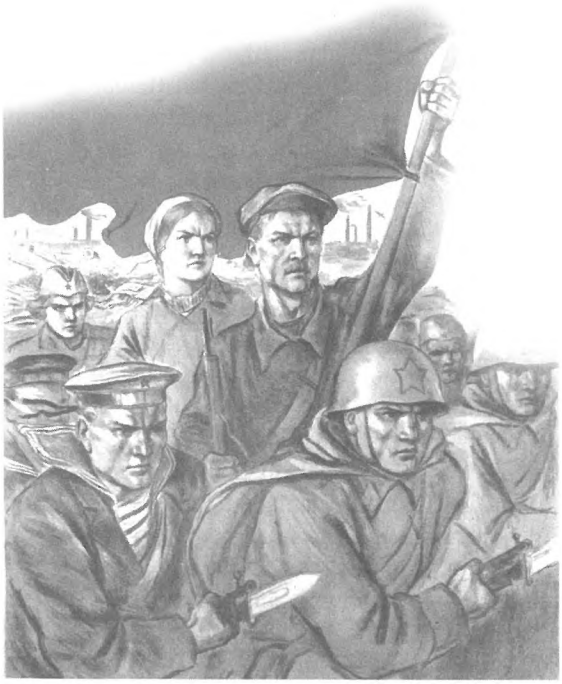

Ne emperyalist savaş, ne emperyalist barış! Yaşasın devrimci savaşlar!!!

'39 yılında faşist Alman ordularının Polonya'ya saldırdığı tarih olan 1 Eylül, İkinci Dünya Savaşı'nın başlangıcıdır. 40 milyondan fazla insanın hayatını kaybettiği bu tür "toptan kıyımların" bir daha gerçekleşmemesi dileğiyle 1 Eylül günü, savaştan sonra Birleşmiş Milletler Örgütü tarafından **"Dünya Barış Günü"** olarak ilan edilmiştir.

Emperyalistler 1 Eylül'lerde, ne kadar "barışsever" oldukları, içinde bulunulan "barış" döneminin ne kadar kıymetli olduğu üzerine tumturaklı nutuklar atarlar ve dünyanın dörtbir yanında "kendilerine rağmen" süren "yerel" savaşlarda hayatını yitirenler hakkında timsah gözyaşları dökerler!

1945'ten bu yana, emperyalist büyük güçler arasında sıcak savaşlar yaşanmamıştır. Emperyalistler buradan yola çıkarak, bu dönemi "barış" dönemi olarak adlandırmaktadırlar! Soğuk savaşın kutupla-

İrlanda: Duvardaki slogan, "Barış süreci çöktü!"

rından biri olan Doğu Bloku'nun yıkılmasından sonra, bu "barış" döneminin, *"kalıcı barış çağına"* dönüştüğü, –hatta emperyalist sistemin propagandacıları arasında bu mantığı daha da ileri götüren Fukuyama gibileri açısından– "tarihin bittiği" ilan edilmiştir!

Fakat gerçek durum tam tersidir! Tarih, bir yandan gelecek kuşakların nefretle anacakları soykırımları, işgalleri, etnik temizlikleri; diğer yandan gelecek kuşakların gururla anacakları, emperyalist sisteme karşı haklı başkaldırıları kaydetmeye devam etmektedir!

İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana emperyalist büyük güçlerin kendi aralarında savaş çıkmamış olsa da, savaşsız bir yıl geçmemiştir. Geçen 51 sene içinde çıkan savaşlarda hayatını kaybedenlerin sayısı, İkinci Dünya Savaşı'nda hayatını kaybedenlerin sayısını kat kat aşmıştır! Sadece Vietnam Savaşı'nda atılan bombaların tahrip gücü, İkinci Dünya Savaşı'nda kullanılan bombaların toplam tahrip gücünden daha fazladır!

Kısacası, emperyalistlerin ağızlarında durmadan geveledikleri "barış çağı" boş bir palavradır! "Kalıcı barış çağı"na geçildiğinin ilan edildiği günümüzde, üzerinde savaş olmayan kıta yoktur!

Emperyalistlerin "kalıcı barış çağı"na geçildiği merkezli propagandalarının en sağlam dayanağı olarak; son yıllarda Güney Afrika, Filistin, Bosna, İrlanda gibi ülkelerde, emperyalistlerin denetiminde gerçekleştirilmeye çalışılan "barış"çıl "çözüm"ler gösterilmektedir.

Güney Afrika'da, yüzyıllardır ülke nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan siyahlara karşı, tam bir ırkçı terör uygulayan beyazların mutlak iktidarına, ırkçı yönetimin uluslararası alanda tecrit olması ve ANC'nin emperyalistlerin rıza gösterdiği bir çözüme razı olması sonucu bir son verilmiş, yasa önünde tüm insanları eşit sayan bir anayasa kabul edilmiş, bu anayasa temelinde yapılan seçimler sonucunda, tüm hayatını bu ırkçı sistemi yıkmak için mücadeleye adamış olan, bu uğurda 25 yıl hapis yatan Nelson Mandela Başkan seçilmiştir.

Filistin'de FKÖ'nün 20 yılı aşkın süredir, siyonist İsrail devletini yıkıp bağımsız Filistin devletini kurmak için yürüttüğü savaş; birkaç yıl önce Oslo'da yürütülen gizli görüşmelerde, Arafat önderliğindeki FKÖ tarafından Filistin halkının gerçek çıkarlarının emperyalistler tarafından kabul edilebilir bir barışa feda edilmesi neticesinde son bulmuş, Washington'da imzalanan bir anlaşmayla Filistin-İsrail "barış" süreci başlamıştır.

Bosna-Hersek'de milliyetçi Sırp, Hırvat ve Boşnak güçleri arasında yıllardır süren ve bazıları Birleşmiş Milletler denetiminde olmak üzere bir dizi soykırıma sahne olan savaş, emperyalistlerin doğrudan müdahalesiyle tarafların masa başına oturtulması sonucunda, geçen yıl Dayton'da imzalanan bir anlaşmayla son bulup "barış" sağlanmıştır!

Bu üç bölgede de "barış", emperyalistlerin çizdiği çerçevede ve onların denetiminde gerçekleşmiştir.

İrlanda'da barış, kağıt üzerinde bile sağlanamamıştır! Buradaki en büyük engel, IRA'nın silahlı mücadeleyle kazandığı prestiji masa başında kaybetmek istememesidir. IRA'nın "ateşkes"i bozmasının temel sebebi budur! Bu geçici bir durumdur, A diyen B demek zorundadır. IRA, "yeterli" pazarlık gücüne sahip olduğunda emperyalistlerle masa başına oturacak ve İrlanda'da emperyalistlerin çizdiği sınırlar içinde bir "barış" sağlanacaktır.

Ondan sonra, sırada olan ülkeler arasında Kuzey Kürdistan-Türkiye de vardır! Kuzey Kürdistan-Türkiye'de sorun, "ateşkes" ilan edip devletle "barışçıl bir çözüm" için görüşmeye hazır olduğunu defalarca ilan eden PKK değil, buna şimdilik yanaşmayan devlettir!

Bu satırların ardından, bizim bu bölgelerde barış yönünde atılan her adıma karşı çıktığımız, bu şekilde emperyalistlerin denetiminde bir barıştan yana olmaktansa, bölgede yaşayan insanların eskiden varolan daha barbar şartlar altında yaşamaya devam etmeleri gerektiğini savunduğumuz sonucu falan çıkarılmasın!

İnsanların, onların gerçek çıkarlarına ters düşen yanlış siyasetler peşinde ölmelerindense kağıt üzerinde de olsa, eskiye göre bir adım da olsa ileriyi temsil eden, onların üzerindeki ulusal, sınıfsal baskıları hafifleten, onların daha kolay örgütlenmelerinin ortamını hazırlayan kısmi bir "barış" ortamında yaşamaları daha iyidir.

Fakat böyle bir barış, toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi sınıflar açısından ne gerçek bir kurtuluştur, ne de gerçek bir barıştır! Böyle bir barış, komünistlerin talebi ve de hedefi olamaz! Böyle bir durumda komünistler, pratik olarak başka bir "alternatif olmadığı" gerekçesiyle, sürekli gerçekçi olmamakla, hayal dünyasında yaşamakla, katliamlara seyirci kalmakla suçlanmışlar ve bundan sonra da suçlanacaklardır!

Komünistler, "pratik" olarak başka alternatif olmadığı gerekçesiyle iki kötü arasından biraz daha iyisini seç-

mek, kısa vadeli "başarılar" uğruna uzun vadeli gerçek zaferlerden vazgeçmek, bu anlamda emekçi yığınların gerçek çıkarlarına ihanet etmek zorunda değildirler!

Aynı suçlamalar, Birinci Dünya Savaşı sırasında, herbiri, *"savaş çıktığında silahları kendi burjuvazisine karşı doğrultma"* ilkesinden vazgeçerek "barış"ı sağlamak ve "anavatanı savunmak" amacıyla diğer uluslardan emekçilere karşı, kendi burjuvazisinin safında yeralan sosyal-demokrat hainler tarafından, Bolşeviklere ve gerçek enternasyonalistlere getirilmiştir. Fakat tarih, gerçek barışı sağlama konusunda, bu hainlerin değil, Bolşeviklerin doğru temellere sahip olduğunu defalarca göstermiştir!

Pratikte başka alternatif olmadığı gerekçesiyle, sınırları emperyalistler tarafından çizilen ve onların denetiminde gerçekleşen bir "barış"a gerçekçilik adına evet demek ne demektir?

Böyle bir "barış"a evet demek; bölgede yaşayan insanların ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi katmanların sömürü düzeninin kölesi olmaya devam etmelerine evet demektir!

Böyle bir "barış"a evet demek; çalışacak bir iş bulabilenlerin ayın sonunu zor getirdikleri, sürekli işsizler ordusuna katılmakla tehdit edildikleri, en ağır çalışma koşullarında bırakıldıkları, gittikçe daha fazla yoksullaştıkları bir düzenin devam etmesine evet demektir!

Böyle bir "barış"a evet demek; büyük bir kesimin çalışacak bir iş bile bulamaması, her türlü sosyal güvenceden yoksul kalması, sosyal ve kültürel hayatın tamamen dışına itilmesinin sürüp gitmesine evet demektir!

Böyle bir "barış"a evet demek; "eşit işe eşit ücret" talebinin rafa kaldırılmasına, erkek egemenliğinin hakimiyetini sürdürmesine, kadınlar üzerindeki cinsel, ulusal ve sınıfsal baskıların devam etmesine evet demektir!

Böyle bir "barış"a evet demek; emekçilerin milliyetçilik temelinde düşman kamplara bölünmesine, din ve mezhep maskesi altında emekçilerin birbirine kırdırılmasına evet demektir!

Böyle bir "barış"a evet demek; eğitim, sağlık, spor, kültür, ulaşım ve daha bir dizi alandaki hizmetlerin esas olarak sadece ödeyebilenler için, bu anlamda toplumun sömürücü azınlığı için varolduğu sistemin devam etmesine evet demektir!

Böyle bir "barış"a evet demek; ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi, bu kaynakların huzur ortamı içinde kurutulmasına karşı çıkanlar üzerinde azgın bir terörün estirildiği düzenin devam etmesine evet demektir!

Böyle bir "barış"a evet demek; daha fazla kâr uğruna doğanın azgın bir biçimde talan edildiği, suların içilemez, havanın solunamaz, nehirlerin, göllerin, denizlerin yüzülemez duruma geldiği bu ortamın daha da yaşanmaz hale gelmesine evet demektir!

Kısacası, böyle bir "barış"a evet demek; tüm bu kötülüklerin kaynağı olan sömürü sistemine evet demektir!

Komünistler, *"başka alternatif yok"*, *"realist yaklaşım"* gibi sahte gerekçelerle, sömürü düzeninin kötülük katsayısı değişik olan farklı dereceleri arasında seçim yapmak zorunda değildirler! Kitleleri bu temelde eğitmek, onların gerçek çıkarlarına ihanet etmek demektir.

Komünistlerin görevi, emperyalistlerin çizdiği sınırlar içinde ve onların denetiminde bir "barış"ı kabul etmek değil; "gerçek barış"ı sağlamak için, tüm kötülüklerin asıl kaynağı olan dünya emperyalist sistemini yerle bir etmek için mücadele etmektir.

"Sınıfsız, sömürüsüz, savaşsız bir dünya"yı kazanmanın yolu, emperyalist sömürü sistemine karşı mücadeleden geçmektedir, yoksa emperyalizmle uzlaşmaktan değil!

"1 Eylül, Dünya Barış Günü"nü bu bilinçle anıyor, gerçek barışın emperyalizmle uzlaşarak değil, ona karşı savaşarak kazanılacağını bir kez daha ilan ediyoruz...

09.08.1996 ▲

REFAHYOL da çıkmaz yol! Tek yol, tek çözüm:

DEVRİM!

Sıcak bir yaz geçiriyoruz. ANAYOL hükümetinin dağılmasından sonra doğan hükümet boşluğu, bir sürü pazarlık ve rezillik ertesinde, REFAHYOL koalisyon hükümeti tarafından dolduruldu.

Daha önce birbirleri hakkında etmedik laf bırakmayan Erbakan ve Çiller, şimdilik –Çiller'in protokole göre eşit haklara sahip olduğu– Erbakan'ın Başbakanlığı'ndaki 54. hükümette yanyana geldiler.

Bu hükümetin temelinin harcında iki pislik yatıyor:

Birincisi; bu hükümet, seçmene açıkça söylenen yalanlar üzerine kurulu. Bu hükümetin ortaklarından RP'nin seçmenine verdiği sürekli mesaj, kendisinin diğerlerinden nitel olarak ayrı olduğu.

Bugünkü düzenin rantçı-faizci-Batı kulüpçü bir düzen olduğu, bütün diğer partilerin Batıcı ve batıl partiler olduğu; kendilerinin yeni, kendilerinin "adil düzen" dedikleri bir düzenden yana olduklarıdır. Şimdi, RP'ye göre batıl partilerden biri olan DYP ile kurulan hükümetin protokolünde bütün bunlardan eser yoktur.

DYP'nin ise kendi seçmenine son genel seçimlerde verdiği mesajın özü şuydu: RP ülkemizi geri, ortaçağ karanlığına götürmek isteyen bir zihniyetin temsilcisidir. Bu zihniyetin temsilcilerinin iktidara gelmesini engelleyecek biricik güç DYP'dir, bacınızdır. Bacınız, göğsünü laikliğin korunması için siper edecek, cumhuriyetin korunması için siper edecektir. Bu yüzden cumhuriyetin, laikliğin vb. korunmasını isteyenler, Refah'ın iktidar olmasını engellemek isteyenler, oylarını DYP'ye vermelidir. vs. vs.

Seçimin hemen ertesinde ANAP/REFAH koalisyon görüşmeleri sırasında ANAP'a yönelik "Oyumuzu geri istiyoruz!" kampanyası yürüten DYP idi.

Bütün bunların bir kandırmaca olduğu, Haziran ayının ikinci yarısında REFAHYOL pazarlıklarının tamamlanmasıyla görüldü. Bir kez daha görüldü ki, burjuva poltikacılarının hiçbir sözüne inanmamak gerekir. Bunların bir tek ilkesi vardır: İktidara gelmek, iktidar nimetlerinden yararlanmak! Bunun için her şey mübahtır.

Bu hükümetin temel harcında yatan ikinci pislik, her iki tarafın da birbirlerinin eski pisliklerini –en azından birlikte yürüdükleri sürece!– örtme, araştırma konusu olmaktan çıkarma nok-

tasında yaptıkları anlaşmadır. Bu anlaşmayla, Çiller hakkındaki onu "Yüce Divan"a götürecek ve siyasi hayatına son vermesi olası olan dosyalar şimdilik rafa kaldırılmıştır. Bunun karşılığında Çiller DYP'si, engellemek iddiasında olduğu RP'yi iktidara taşımıştır.

DYP açısından ödenen bedel, zaten sarsılmış olan inanılırlığın, artık sıfırın altına da düşmüş olmasıdır. Yapılan kamuoyu yoklamaları, şu an bir seçim olsa DYP'nin bugün ülke çapında %10'luk barajı aşamama ihtimalinin yüksek olduğunu gösteriyor! Bu da, Çiller açısından, siyasi hayatın sonu anlamına gelir.

Görünen o ki, örtülmek istenen pislik çok büyük! Çiller, mümkün olduğunca iktidar ortağı olarak Refah'la iktidarda kalıp, kendine geçmişte oy vermiş olanların kızgınlıklarını, hayal kırıklıklarını zaman içinde aşmasını bekliyor ve hesaplıyor. Bu hesap yoğurt yapmak için göle maya çalmaya benzer bir hesap. Fakat Türkiye-Kuzey Kürdistan'da siyasi zemin çok kaygan. Hoca'nın dediği gibi "ya tutarsa" olasılığı da var. Bekleyip göreceğiz...

RP'nin bir koalisyon ortağıyla iktidara gelmesi konusunda, hakim sınıflar içinde birlik yoktu, yok! Hakim sınıfların küçük bir kesimi REFAH iktidarından yana. Büyük kesim REFAH iktidarını istemiyor. Bunlar da kendi aralarında esasta ikiye ayrılmış durumda.

Bir bölüm, ne olursa olsun Refah iktidarının engellenmesinden yana tavır takınıyor, bunun için iki "merkez sağ" partinin yanyana gelmesini, evet birleşmesini talep ediyor, gazete ilanlarıyla, demeçlerle, ultimatomlarla bu yönde baskı oluşturuyordu.

Diğer bir bölüm ise, REFAH'ın düzeniçi bir parti olduğunu, onun düzeniçi olarak tutulabilmesi için de, mutlaka hükümet sorumluluğuyla bağlanması gerektiğini savunuyordu. Bu kesime göre bu yapılmazsa, islamcı muhalefetin giderek radikalleşmesi ve kontrolden çıkması gündeme gelebilirdi. Refahlı koalisyon hükümeti böyle bir gelişmesinin önünü almanın yolu ve yöntemi olabilirdi.

Sonuçta, pratikte hakim sınıflar içinde esasta azınlıkta olan bu kesimin görüşleri doğrultusunda oldu gelişmeler. Çünkü onların siyasetçileri arasındaki kavgalar, REFAHYOL'u sonuçta andaki tek çözüm haline getirdi.

Refah Partisi, şimdiki koalisyon dönemini, devlete kadrolarını daha sağlam yerleştirmek ve yapacağı kimi popülist icraatlarla daha da güçlenmek, tek başına Refah iktidarının yolunu açmak için kullanmaya çalışacaktır.

Refah'ın ideolojik seçmenleri için bugün Refah'ın Batı kulübünün siyasetini uygulamasının açıklaması vardır: Refah tek başına iktidarda değildir. "İnşallah" tek başına iktidara gelebilmek için, diğerlerini fazla ürkütmemek, iktidar nimetlerinden de maksimal yararlanmak gereklidir vb. Refah, bu kesim için "takkiye" (kendini gizleme, kandırmaca vs.) yapmaktadır. Bu kesimin Refah'a desteğinde bugünkü siyaseti nedeniyle önemli bir azalma olmaz.

Ortada olan her seçimde, birbirinden pek farklı görmediği partilerden anda kendine en yakın gördüğüne, kendine en yararlı gördüğüne oy veren kesim açısından ise, Refah'ın iktidar nimetlerinden yararlanması, ona eğilimi artıran bir rol oynayacaktır. Refah'ın düzeniçi bir parti olduğunun, öcü olmadığının pratikte görülmesi de, yine Refah'ı güçlendiren, öncelikle ANAP ve DYP seçmeninden Refah yönünde kaymaları beraberinde getiren bir rol oynayabilir.

Refah, tek başına iktidar olup, "adil" düzen projesini gerçekleştirmekten vazgeçmiş değildir. Şimdiki koalisyon hükümetini, bu yolda onu hedefe daha da yaklaştıracak bir ara aşama olarak görmektedir. Bu noktada bilinmesi gereken, onun "adil düzen" dediğinin, emperyalizm ve siste-

GÖRÜLMÜŞTÜR

miçi bir düzen olduğudur. Refah, bütün "düzendışı" söylemine rağmen, gerçekte emperyalist düzenin bir savunucusudur, sistem, devlet savunucusu bir partidir.

DYP açısından bu hükümet, Çiller'i "Yüce Divan"dan kurtarmak için geriye kalan tek alternatifti. Kuşkusuz DYP de bu hükümet ortaklığını, andaki perişan durumunu aşmak ve yeniden güçlenmek için kullanmaya çalışacaktır. Yeter güçlendiğini düşündüğü noktada, Çiller'in yine "anti-Refahçı" kesilmesi kimseyi şaşırtmamalıdır. Fakat, bu hükümet ortaklığının asıl güçlendirdiği taraf Refah olacaktır. DYP'nin kendini yeniden toparlaması şansı, ANAP'daki, bu arada DYP'den kopan gruptaki gelişmelere vb. de bağlıdır.

Her iki parti de, bu hükümeti normal süresi boyunca sürdürmeyi, anda çıkarlarına uygun görmektedir. Fakat hükümetin çoğunluğu, pamuk ipliğine bağlıdır. Güven oylaması 278 kabul, 265 red biçimindedir. Bu dengede 7 kişinin saf değiştirmesi, hükümetin alaşağı edilmesine yeter.

Muhalefet bütün hesaplarını bu hükümetin mümkün olan en kısa zamanda yıkılması ve erken seçime gidilmesi üzerine kurmuştur. Ancak, erken seçimden Refahsız bir hükümet tablosu çıkması da, bugünkü şartlarda oldukça zordur. Görünen odur ki, Türk hakim sınıfları Refahlı hükümetlerle yaşamaya alışmak zorundadır. Ve şimdi bunun talimi yapılmaktadır.

Türkiye, bundan önceki hükümetler döneminde nasıl yönetiliyorsa, REFAHYOL hükümetinde de öyle yönetiliyor. Görünürde yöneten REFAHYOL hükümeti. Gerçek iktidar ise MGK'nın elinde. Bunun böyle olduğunu icraatlar net gösteriyor. İşte bir kaç gelişme:

► Refah Partisi, İsrail'le ANAYOL hükümeti döneminde yapılmış olan işbirliği anlaşmasına ilke olarak karşıydı, bu anlaşmayı iktidara geldiğinde yırtıp atacağını ilan etmişti. Refah iktidar ortağı oldu. MGK, Erbakan'a İsrail anlaşmasının "faydaları"nı anlattı! İsrail'le anlaşma yırtılmak bir yana dursun, şimdi ikinci anlaşma, imzalanma aşamasında! Altında Başbakan olarak Erbakan'ın imzası olacak!

► Refah Partisi, Çekiç Güç'ü emperyalist-siyonist işbirliğinin Ortadoğu halklarına karşı saldırı gücü olarak değerlendiriyor, iktidara geldiğinde derhal Çekiç Güç'ü Türkiye'den kovacağını söylüyordu. MGK, Erbakan'a Çekiç Güç'ün faydaları hakkında "bilgi" verdi. Erbakan, yıllardır Çekiç Güç'ün süresinin uzatılmasına karşı oy veren partisini, Çekiç Güç lehine oy verme yönünde ikna etmek zorunda kaldı!

► Benzer bir gelişme, Olağanüstü Hal'in süresinin uzatılması konusunda yaşandı. RP, bu kez hükümette yer almanın sorumluluğu içinde, MGK'nın işareti doğrultusunda uzatma lehinde oy kullanmak zorunda kaldı.

► Son olarak "Askeri Şûra"da dinci faaliyetler nedeniyle ordudan tart edilen 13 subayın tart belgesinin altına Başbakan olarak Erbakan imza koymak zorunda kaldı.

► Erbakan, özellikle ölüm orucu krizinin "arabuluculuk" kurumuyla aşılması ertesinde, Kürt sorununda da "arabulucu" yönteminin denenmesinin mümkün olup olmadığı yönünde bir deneme balonu havalandırdı. Daha önce Abdullah Öcalan'la görüşen yazar Nacar'la görüştü. Bu deneme balonunun havası, askerlerce hemen indirildi. Erbakan, generallerle görüşme ertesinde *"teröristlerle hiçbir biçimde pazarlık edilemeyeceği"* açıklamasını yapmak zorunda bırakıldı.

Kuşkusuz, "sivil" siyasetçiler, bu arada Erbakan, esas iktidar odağının MGK olmasından rahatsız. Onlar tüm iktidarı eline geçirmek isterler. Ve fakat bugünkü durumda, MGK'nın dediğini yapmaya elleri mahkum.

İç politikada REFAHYOL'un bundan önceki hükümetlerden farkı olmayacağının en açık işareti, İçişleri Bakanı'nın ismidir: Mehmet Ağar! Bu işkenceci polis şefi, şimdi tam yerini bulmuştur. Faşist polis/asker devletine, faşist işkencecibaşı bir polis eskisi tam yakışmıştır!

Son olarak, 9 Ağustos'ta Adana'da PKK'lı olduğu söylenen birinin gizlendiği bir evde, çoluk çocuk bütün bir ailenin bombalanarak öldürülmesi, REFAHYOL hükümetinin, faşizmin barbarlığında, kendinden öncekilerden hiç de geri kalmayacağını gösteren bir örnektir yalnızca.

Barış için gösteri yapan, kayıp çocuklarını isteyen Cumartesi Anneleri'ne bu yeni hükümetin sunduğu coptur, tazyikli sudur, dayaktır, gözaltıdır, en adi hakarettir, sarkıntılıktır. vb.

Haa! bir de haksızlık etmeyelim: Ek olarak bir de faşist ordunun "şehit" analarının örgütlenerek, "Cuma Anneleri" adı altında piyasaya sürülmesi var. Yani bu hükümet, şovenizmin azdırılması noktasında da kendinden öncekilerden farklı değil.

Ekonomik politikada da değişen bir şey yok: Memurlara yapılan göz boyama zammı, asgari ücrete yapılan zam; bütün ihtiyaç maddelerine ardı ardına yapılan zamlarla geri alınıyor. Kaşıkla verilen, kepçeyle geri alınıyor. Güya faize karşı olan, ranta karşı olan Refah, faizle, rantla kaynak yaratma programı sunuyor piyasaya. vb. vb. ...

Dış politikada da özde bir değişiklik yok. Yalnız Amerika'ya, onu fazla kızdırmadan bundan öncekinden biraz daha uzak duran bir siyaset izlenmeye çalışıldığı görülüyor. Amerika'yı kızdırma pahasına –Kuzey Kıbrıs ertesinde– ilk dış gezinin İran'a yapılması, Irak'la üst düzey görüşmelerin gündeme alınması bunun işaretleri. Burada temel kıstas, Türk hakim sınıflarının çıkarları. Bunlarla ABD'nin çıkarları çatıştığı noktada, eğer Avrupa'daki emperyalist devletler de ABD dışında bir tavır takınıyorsa, dengeleri gözeterek, ABD'yi kızdırma pahasına, görünürde bağımsız bir politika gündeme gelebilir. Tabii bu kızdırma da, ABD'yi tümden karşıya almayacak düzeyde tutulmak durumundadır. Onun için örneğin İran gezisi, Pakistan, Singapur, Malezya ve Endonezya'yı da kapsayacak Doğu gezisine dönüştürüldü. Görünüşü kurtarmak için yapılan bu genişletme için, bir dizi diplomatik skandal göze alındı.

Kısacası, hamamcı değişti. Hamam eski hamam. Tas eski tas!

Faşizm iktidarda! Milli zulüm iktidarda! Emekçi halka karşı savaş iktidarda! Dışta saldırgan yayılmacılık iktidarda!

Görev dün ne ise, bugün de o: Faşizmin, şimdi REFAHYOL hükümeti eliyle sürdürülen iktidarını, devrimle paramparça etmek için, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınlar içinde ajitasyon-propaganda-örgütlenme faaliyeti yürütmek! Bunun için somut ajitasyona giderek daha fazla ağırlık vermek!

Bolşevik Parti'yi bir halı dokumacısı ustalığıyla yığınlar içinde dokumak, güçlendirmek. Yılmadan, başarısızlıklardan, yenilgilerden korkmadan, bıkıp usanmadan çalışmak, örgütlemek, örgütlemek, örgütlemek!

Faşist barbarlığı tarihe gömecek biricik gücün işçi sınıfı önderliğinde emekçi yığınlar olduğunun bilincinde yapılması gereken budur...

11 Ağustos 1996▲

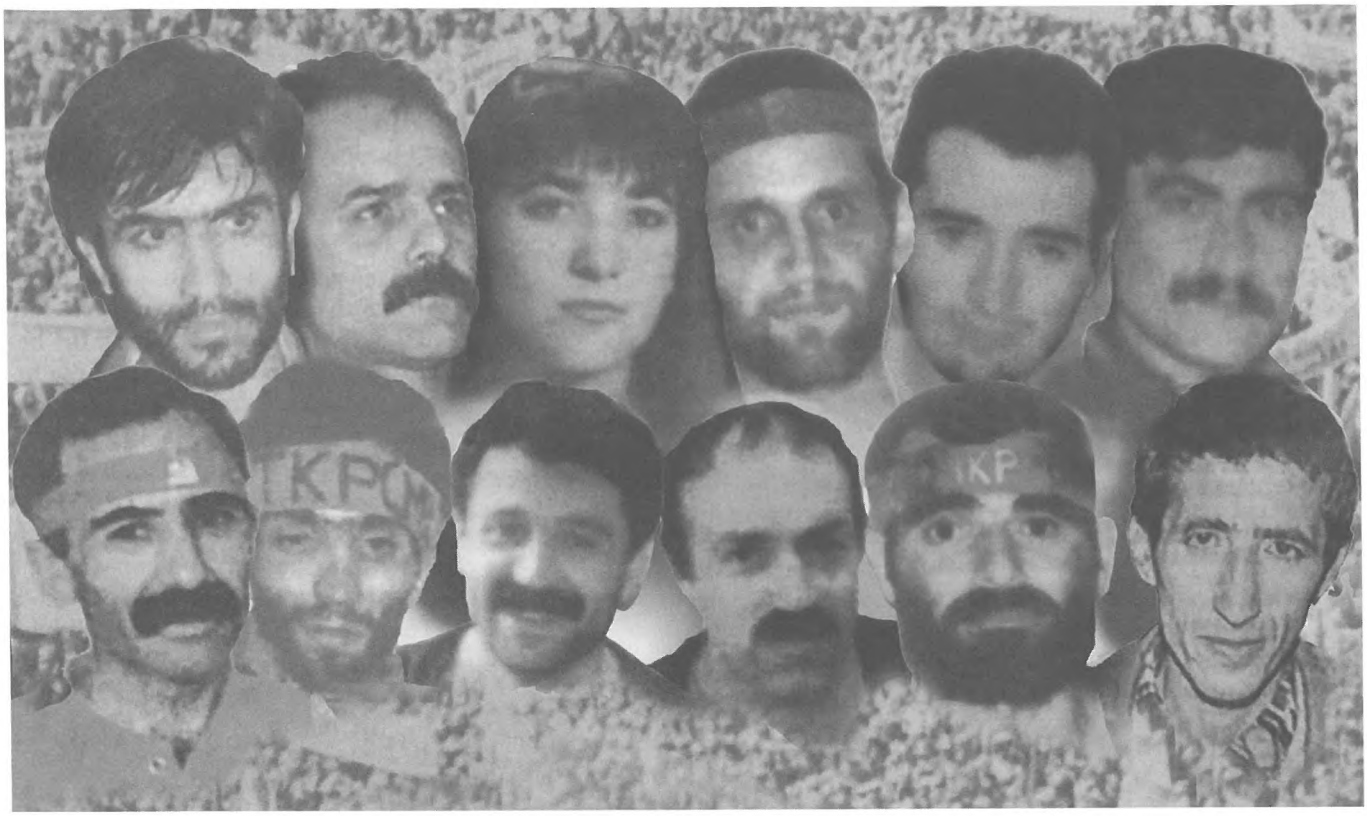

ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİ

Ölüm orucunda yitirdiğimiz 12 yiğit devrimci kararlılığın, baş eğmemenin simgesi olarak devrim mücadelesinde yaşayacak!

Onların katili faşist devletten hesap devrimle sorulacaktır!

EYLEM BİÇİMİ OLARAK AÇLIK GREVİ ve ÖLÜM ORUCU ÜZERİNE...

Devrimci tutuklular faşizmin zindanlarında bir kez daha direniş destanları yazdılar... Bir kez daha faşizmin kendini en güçlü gördüğü ve objektif olarak da en güçlü olduğu alanda, hakim sınıflar, devrimci tutukluların can bedeli kararlılığı karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar.

Bir kez daha, sınıf mücadelesinin en sert yürüdüğü, hakim sınıfların en avantajlı olduğu alanda, devrimci onur, devrimci kişilik mücadelesinden devrimciler yenilmeden çıktılar.

3 Temmuz'da ölüm orucuna dönüştürülen açlık grevi karşısında önce "pazarlık yok" diyen hakim sınıf temsilcileri, devrimcilerin ölümüne kararlılığı karşısında, tükürdüklerini yalamak ve devrimci tutuklu temsilcileriyle pazarlığa oturup, anlaşma imzalamak zorunda kaldılar.

Devrimciler bu sonuç için çok ağır bir bedel ödemek zorunda kaldılar. Devrim davası için ölüme hazır 12 yiğit devrimciyi yitirdik!

Onlarca devrimci, ölüm orucunun sonuçlarını, yaşadıkları sürece çeşitli sakatlıklar biçiminde üzerinde taşıyacak!

DHKP/C davası tutuklularından ***A. Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Müjdat Yanat, Yemliha Kaya*** ve ***Ayçe***

İdil Erkmen; **MLKP** davası tutuklularından *Hüseyin Demircioğlu*; **TİKB** davası tutuklularından *Ulaş Hicabi Küçük, Tahsin Yılmaz, Osman Akgün*; **TKP(ML)** davası tutuklularından *Aygün Uğur, Ali Ayata* ve *Hayati Can* artık bedenen aramızda yok.

Fakat onlar, devrimci kararlılığın, özverinin, davaya bağlılığın sembolleri olarak devrim davasında sonsuza dek yaşayacak. Onlar haklı bir dava için can bedeli bir mücadelede öldüler...

Kuzey Kürdistan-Türkiye ve bütün dünyada, yüreği, sömürüsüz yeni bir dünya için atan işçilerin, emekçilerin, devrimci insanların yüreğine gömüldüler. Onlar unutulmayacak!

Yapılan anlaşmanın ortaya koyduğu gibi, ufacık tavizlerle bile bu ölümleri engelleme imkanları ellerinde olan hakim sınıflar, onların siyasi temsilcileri de bu 12 yiğit devrimcinin katilleri olarak unutulmayacak!

Aramızdan bedenen ayrılan 12 yiğit devrimci kardeşimizin acısını, devrimci enerjiye dönüştürmek, onların devrimci kararlılığını örnek alarak, devrimci örgütlenmeyi, mücadeleyi yılmadan sürdürmek, yükseltmektir görev!

Biz bu bilinçle, Marmara Bölgesi adına çıkarılan bir bildiride dendiği gibi, ölüm orucunda yitirdiğimiz 12 devrimciye sesleniyoruz:

"Selam size güneşin çocukları!...

Selam, bin selam direnişin eşsiz kahramanları...

İnancınızla taçlandırdığınız kızıl bedenlerinizin önünde saygıyla eğiliyor ve diyoruz ki:

Sizler devrim tarihinin altın sayfalarında yerinizi alarak, yüreklerimizi fethettiniz.

Doruklara çıkardığınız bayrak asla yere inmeyecek!"

Ülkemizde faşizm öylesine barbar ki, en basit demokratik hakları elde edebilmek için bile, ölüm göze alınmak zorunda kalınıyor. Aydın denenlerin, demokrat geçinenlerin yüreklerinin sağır kulakları ancak ölüm çığlıklarını duyabiliyor. Ve hakim sınıfların siyasi temsilcileri döndürüp, itirafçılaştıramadığı devrimci tutsaklar konusunda *"asmayalım da besleyelim mi"* mantığı temelinde hareket ediyor.

Onlar, eğer dayanışma hareketlerinin giderek geliştiğini görmeseler, emperyalist ağababalarının "bu ölümler çok oluyor, artık durdurun" baskısını hissetmeseler ve 10 bin PKK tutsağının da açlık grevine yeniden başlaması olgusu vb. olmasaydı, daha onlarca devrimcinin ölümünü, ellerini sevinçle ovuşturararak bekleyeceklerdi.

Ağarlar, Kazanlar, Erbakanlar, Çillerler, Karadayılar vb.'dir 12 devrimcinin somut katilleri. Onlar bu katliamı emperyalizme bağımlı hakim sınıflar adına, onların devleti adına gerçekleştirdiler. Faşist devlet, faşist düzendir katil!

Katillerden er geç hesap sorulacak, hiçbir suç cezasız kalmayacaktır!

Hesap sormanın en doğru yolu, eli kanlı faşist düzeni devrimle yerle bir etmektir. Ağarlar, Kazanlar, Erbakanlar vb. değişir. Onların bugün yüklendiği fonksiyonları, yarın başkaları doldurur. Şu veya bu faşistin değil, faşist düzenin yok edilmesidir sorun!

İşçilerin, köylülerin, emekçilerin devrimiyle faşist düzen yerle bir edilecek ve böyle sorulacaktır hesap! Bu gelişmeler, bir kez daha insanca yaşayabilmek için bu faşist düzeni devrimle yıkmaktan başka yol olmadığını gösterdi, gösteriyor. Ya faşist barbarlık, ya devrim! Gerçek alternatifler bunlar!

12 devrimciyi yitirdiğimiz, onlarcasının sakat kalacağı ölüm orucu, 28 Temmuz'da tutuklu temsilcileriyle, devletin gayrıresmi arabulucuları arasında yapılan anlaşma sonucu bitirildi.

PKK'nın direnişi desteklemek ve genişletmek amacıyla yeniden başlattığı açlık grevleri ise anda hala sürüyor.

Biz Bolşevikler, devrimci tutsakların başlattığı ve daha sonra ölüm orucuna dönüştürdüğü **açlık grevi eylemi süresince** bu eylem biçiminin doğruluğu yanlışlığı üzerinde tartışmadık. Kendimizi, ajitasyon-propaganda faaliyetimizde eylemin doğru taleplerine verilen destekle ve eylemin devrimci kararlılığından öğrenme çağrılarıyla sınırladık.

Eylemin taleplerinin devrim düşüncesiyle doğru birleştirilmediği yönündeki eleştiri, eylem sırasında getirdiğimiz tek eleştiri oldu. Bizim eylem içinde eylem biçimi üzerine tartışmayı gündeme getirmememizin nedeni, bizim dışımızda başlamış, yürüyen ve devlet güçleriyle, devrimcilerin karşı karşıya olduğu bir eylemde, devrimcilerin cephesini zayıflatmamaktı.

Şimdi, ölüm orucunun bitirildiği bir ortamda, gelecek için dersler çıkartmak açısından, eylem biçimi olarak açlık grevi ve ölüm orucu üzerine tartışmak mümkün ve gereklidir.

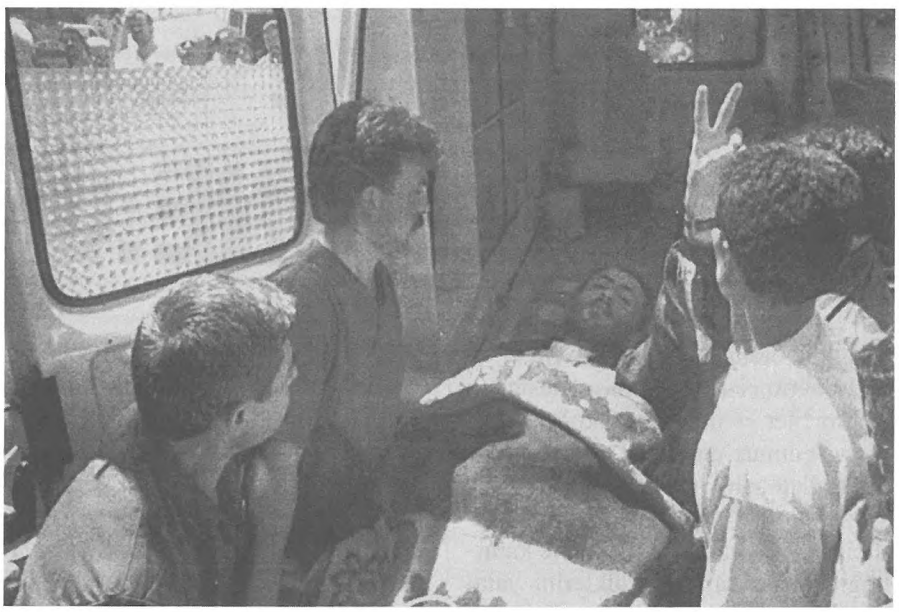

Devrimci tutuklular faşizmin zindanlarında bir kez daha direniş destanları yazdılar...

Eylem biçimi olarak açlık grevleri ve ölüm orucu

AÇLIK grevi (ve onun uç noktası olan ölüm orucu) ülkemizde, özellikle hakim sınıfların elinde tutsak olan devrimciler tarafından çokça kullanılan bir eylem biçimi. Bu eylem biçimini devrimci örgütler ya-

nında bir dizi burjuva örgüt de yer yer kullanıyor. Açlık grevine ilişkin komünist, devrimci tavrın çıkış noktası, Marksizm-Leninizm'in eylem biçimleri sorununa ilkesel yaklaşımıdır.

Bu yaklaşımı Lenin şöyle formüle etmiştir:

"Her Marksistin mücadele biçimleri sorununu araştırırken koymak zorunda olduğu temel talepler nelerdir? Birinci olarak Marksizm, sosyalizmin bütün ilkel biçimlerinden, hareketi herhangi bir mücadele biçimine bağlamamasıyla ayrılır. O, en çeşitli mücadele biçimlerini tanır; ve bunları "kafadan uydurmaz", bilakis devrimci sınıfların hareketinin seyri içinde kendiliğinden ortaya çıkan mücadele biçimlerini sadece genelleştirir, örgütler ve onlara bilinç unsurunu taşır. Marksizm her türlü soyut formüle, her türlü dogmatik reçeteye kesinlikle düşmandır ve hareketin gelişmesiyle, kitlelerin bilincinin artmasıyla, iktisadi ve siyasi buhranların keskinleşmesiyle birlikte sürekli olarak yeni savunma ve saldırı yöntemleri ortaya çıkaran ***kitle*** *mücadelesinin dikkatle incelenmesini talep eder. Bu yüzden Marksizm hiçbir zaman hiçbir mücadele biçimini reddetmez. Marksizm kendini asla yalnızca verili anda mümkün ve mevcut olan mücadele biçimleriyle sınırlamaz, aksine verili dönemde hiç kimsenin bilmediği yeni mücadele biçimlerinin verili toplumsal konjonktürün değişmesiyle ortaya çıkmasını* ***kaçınılmaz*** *addeder. Marksizm bu açıdan, eğer böyle ifade etmek gerekirse, kitle pratiğinden* ***öğrenir*** *ve kitlelere meclis "sistemcilerinin" keşfettiği mücadele biçimlerinin* ***öğretme*** *iddiasından uzaktır. (...)*

İkinci olarak Marksizm, mücadele biçimleri sorununun mutlaka ***tarihi*** *olarak araştırılmasını talep eder. Bu sorunu somut tarihi durumun dışında ele almak, diyalektik materyalizmin alfabesini anlamamak demektir. Ekonomik evrimin çeşitli anlarında, çeşitli siyasi, milli-kültürel, sosyal ve diğer şartlara bağlı olarak çeşitli mücadele biçimleri ön plana çıkar, mücadelenin ana biçimleri haline gelir; ve buna bağlı olarak ikinci dereceden mücadele biçimlerinde, tali mücadele biçimlerinde de öz değişikliklerine uğrar. Belli bir mücadele aracının uygulanmasını, gelişmesinin verili aşamasında verili hareketin somut durumunu iyice incelemeden, onaylamaya veya onaylamamaya çalışmak Marksizmin zeminini tamamen terketmek demektir." (Lenin, Partizan Savaşı, Tüm Eserler Cilt X, sayfa 113-115; Leninizm Defterleri: 7. Defter, "Proleter Devrimin Stratejisi ve Taktiği", İnter Yayınları, İstanbul 1992, sayfa 28-29)*

Yani kısacası, Marksistler hiçbir mücadele biçimini ilkesel olarak reddetmezler ve bir mücadele biçiminin andaki doğru veya yanlışlığını, somut (tarihi) duruma bağlı olarak ele alıp değerlendirirler.

Bu bağlamda da, her somut durumda, yapılan her eylemin, seçilen her eylem biçiminin doğruluğunun bir kıstası vardır: **İşçi ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyinin yükseltilmesine azami katkı!**

İçinde bulunulan her somut durumda, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri devrime en çok yaklaştıran, onların bilinç ve örgütlenme düzeyini en fazla yükseltmeye hizmet eden eylem ve eylem biçimi doğru olandır.

Marksistler açısından açlık grevi, (ve onun en uç biçimi olan ölüm orucu) sınıf mücadelesinin belli bir aşamasında bizzat kitlelerin mücadelesi içinde ortaya çıkmış olan bir mücadele biçimidir. İlkesel olarak reddedilemez! Belirli tarihi şartlarda, bu mücadele biçimi de Marksistler tarafından kullanılabilir.

Ancak bu mücadele biçimini, diğer bir dizi mücadele biçiminden ayıran kimi temel özellikler bilinmek zorundadır. Nedir bu özellikler?

► Açlık grevi (ve onun en uçtaki biçimi ölüm orucu), bir pasif direniş eylemidir. Açlık grevi; grev, işgal, miting, yürüyüş, silahlı eylem vb. eylemlerin tersine, eylemcilerin aktif değil, pasif direniş içinde olduğu bir eylem biçimidir.

Bu eylemde, eylemin kendisi, eylemcinin yemek yemeyi (uç noktasında su içmeyi) reddetmesidir. Eylemci, doğrudan kendine zarar verme yoluyla, belli taleplerini duyurmaya, bunları kazanmaya, hakim sınıfları –kendi kendine zarar vererek, uç noktasında kendini öldürererek– teşhir etmeye çalışmaktadır.

► Açlık grevi, genelde öncelikle devrimci kamuoyuna değil, devrimci olmayan ve fakat hümanist konumda bulunan liberal, reformist kamuoyuna yönelik bir eylem biçimidir. Açlık grevi, eylemcinin kendini açlığa mahkum ederek, kendine zarar verme yoluyla sesini duyuran yapısıyla, öncelikle insanların insani, acıma duygularına seslenen bir eylem biçimidir.

Gerçekten devrimci olan kitlelerin harekete geçirilmesi açısından bu eylem biçiminin, aktif eylem biçimlerine bir üstünlüğü yoktur. Fakat bu eylem biçimiyle, aktif eylem biçimlerini desteklemeyen, insani "acıma" duygularıyla harekete geçirilebilen bir kesimi harekete geçirmek mümkündür. Bu kesim, siyasi olarak reformist, pasifist, sınıfsal konumu itibariyle liberal burjuvazi olarak adlandırılabilecek kesimdir.

Bunun anlaşılması için bir örnek verelim: Reformist, pasifist kesim ve liberal burjuvazi, gerçekte **devlete karşı**, devrimci bir konumda değildir. Onlar, en iyi halde, kimi aşırılıkların törpülenmesi yoluyla devletin daha sağlam hale getirilmesini savunmaktadırlar. Bu kesimlerin, örneğin açıkça **devlet iktidarı**nı sorgulayan, devletin şiddet tekelini reddeden ve eylem içinde devlet güçleriyle silahlı çatışmayı da gündeme getiren bir zindan isyanına destek vermesi düşünülemez. Bu zindan isyanı, somut talepleri açısından, çok alçakgönüllü talepleri elde etmek için bile yapılsa ve bu taleplerin haklılığı tartışmasız bile olsa, bizzat devlete karşı isyan eyleminin kendisi, liberal burjuvazi açısından kabul edilemez bir şeydir.

Aynı kesimler, aynı taleplerle yapılan bir açlık grevini veya ölüm orucunu destekleyebilirler. Çünkü bu tip bir eylem, insani acıma duygularına seslenen bir eylemdir.

► Açlık grevi, komünistler ve devrimciler açısından, **genelde** sınıf mücadelesinin çok geri olduğu, sınıf hareketiyle, komünist hareketin bağlarının çok zayıf olduğu, devrimci örgütlerin, örgütlü güçlerinin çok zayıf olduğu ortamlarda; başka, daha aktif eylem biçimlerinin mümkün olmadığı ortamlarda gündeme getirilebilecek, bir anlamda andaki çaresizliğin, zayıflığın da dayattığı bir eylem biçimidir. Onun **genelde** sınıf mücadelesinin geri olduğu şartlara tekabül etmesi, kuşkusuz sınıf mücadelesinin yüksek olduğu bir ortamda, bu eylem biçimi hiç kullanılmaz anlamına gelmez. Açlık grevi, bunun dışında eylem biçimlerinin "dışarıya" göre çok daha sınırlı olduğu zindan ortamında daha çok gündeme gelen, getirilen bir eylem biçimidir.

► Açlık grevinin uç noktası olan ölüm orucunda, eylemci, eylemin hedefine varabilmek için taleplerin muhataplarını kendi kendini açlık ve susuzlukla öldürmekle, "intihar"la tehdit etme durumundadır. Elindeki silah

çıplak canıdır!

Kuşkusuz buradaki "intihar", hayatın zorluklarından kaçış anlamındaki basit bir bireysel kurtuluş aracı olan intihar değildir. Burada sözkonusu olan, sınıf mücadelesi içinde belirli amaçlara varmak için, canından başka hiçbir silahın kalmadığı noktada, o canı silah olarak kullanma anlamında bir "intihar"dır. Buna kelimenin gerçek anlamında intihar denmez.

Bu tipte bir "intihar", muazzam büyük bir devrimci irade isteyen, muazzam bir devrimci kararlılık isteyen, saygı duyulması gereken bir edimdir! Yine de bir komünist ve devrimci açısından, bu tip bir "intihar" da, bir yanıyla çaresizliği ifade eder... Bu tip bir eylem, komünistler, devrimciler açısından bütün eylemler içinde, en son seçilebilecek bir eylemdir. Eğer ölüm orucuna yatan eylemci komünist veya devrimci ise, sözkonusu olan, devrim ve komünizm davası için ölmeye hazır bir candır.

Hakim sınıflar açısından esasta, bir komünist veya devrimcinin ölümü, bir tehdit değil, istenen, özlenen bir şeydir. Hakim sınıfların da esasta yok etmek istedikleri canı, onlara inat bir gün fazla yaşatmak ve bu yaşamda da devrim kavgasını sürdürmek, her an, hakim sınıflara verilebilecek maksimum zararı vermektir, devrimcinin, komünistin esas görevi!

Bu bağlamda biz, liberal burjuvaların bir bölümünün, "ölüm orucu"na yatan devrimcilere *"intihar etmeyin"*, *"size yazık oluyor"*, *"yaşamak en güzel şeydir"* vb. yollu öğütler verdiklerini biliyoruz. Bunların öğüdü, gerçekte onursuz bir yaşamı, onurlu bir ölüme tercih yönünde bir öğüttür. Bunlar devrim için yaşamak değil, ne olursa olsun yaşamaktan yanadır. Komünist için esas olan, yaşamak değil, devrim mücadelesidir! Bunun için ölmek gerekiyorsa, ölür de...

Bilinçli bir tercihle hayatına son vermek; hayatına son vermek yoluyla "yüreklerin sağır kulaklarını" parçalamak, açmak, insanları bu yolla sarsmak, belli talepler uğruna mücadelede harekete geçirmek vb.; eylem biçimi olarak, başka hiçbir yol ve çarenin kalmadığı noktada düşünülebilir. Öyle durumlar olur ki, verili anda ölüm orucunda ölmekle verilir hakim sınıflara maksimum zarar. O zaman, ölüm orucu da tek doğru eylem biçimi olarak dayatır kişiye, örgüte kendisini...

Açlık grevini (ve ölüm orucunu) diğer eylem biçimlerinden ayıran bu özelliklerden çıkarılması gereken sonuç şudur: Açlık grevi ve ölüm orucu, komünistler ve devrimciler açısından ilkesel olarak reddedilmeyen ve fakat eylem biçimleri arasında en son tercihler sırasında yer alan, başka hiçbir eylem biçiminin uygun ve mümkün olmadığı şartlarda seçilmek zorunda kalınabilecek eylem biçimleridir.

Açlık grevleri ve ölüm oruçları, daha çok hakim sınıfların elinde tutsak olan ve eylem biçim ve imkanları olağanüstü ölçüde sınırlı olan devrimcilerin, komünistlerin belirli somut şartlarda başvurmak zorunda kalabilecekleri; daha çok "içerdeki" (zindandaki) sınıf mücadelesi açısından kullanılan, "dışardaki" mücadelede, "içerdeki" kadar önemli olmayan mücadele biçimleridir.

* * *

Şimdi bu temel yaklaşımlar ışığında, ülkemizde son gelişen ve 12 devrimciyi yitirdiğimiz ölüm orucunu somut olarak tartışmaya, değerlendirmeye geçelim:

Son açlık grevi, ölüm orucu eyleminin gelişmesi, değerlendirilmesi

ZİNDANLAR, ülkemizde faşizmle devrimin en sert kapıştığı mücadele alanlarından biridir. Faşist hakim sınıflar, sınıf mücadelesinde ele geçirdikleri devrimci tutsakları teslim almak, yolundan döndürmek, itirafçılaştırmak, devlet yanlısı unsurlar haline getirebilmek ve pasifleştirebilmek için ellerinden gelen her türlü baskıyı yapıyor, her türlü yöntemi deniyorlar. Buna karşı, devrimci tutsaklar devrimci kişiliklerini, onurlarını korumak için kıyasıya bir mücadele sürdürüyorlar.

Bu mücadelede devrimci tutsaklar, bugüne dek bir dizi haklar kazandı, bir dizi saldırıyı geri püskürttü. Bunun için onlarca devrimci çeşitli eylemlerde hayatını verdi. En önemli kazanımlardan biri, kuşkusuz belirli hapishanelerde devrimci tutukluların toplu halde koğuşlarda kalmaları.

Burjuvazinin başlangıçta biraz da imkansızlıktan yaptığı bu uygulama, devrimcilerin kolektif halde hareket etmesini kolaylaştırıyor. Burjuvazi, bu durumu değiştirmek için ve devrimci tutsakların toplu halde kalmasını engellemek için yıllardır girişimlerde bulunuyor. Her girişim yeni mücadelelerle karşılanıyor.

Bunun yanında devrimci tutsakların çok somut insani, demokratik talepleri var. Bunlar aslında basit ve fakat insanca yaşamak için önemli talepler. Bu somut talepler konusunda da her gün kavga verilmek zorunda.

İçinde bulunulan anda, "dışardaki" sınıf mücadelesi açısından durum, bir dizi devrimci örgütün "yükselen devrimci durum" değerlendirmesine rağmen hiç de iç açıcı değil.

Objektif olarak sınıf mücadelesi, oldukça geri bir seviyede seyrediyor. İşçi sınıfının var olan eylemleri, esasta düzen sınırı dışına çıkmayan, ekonomik reform talepleriyle sınırlı eylemler. Var olan siyasi talepler, yine düzen içi talepler ve mücadele hakim sınıfların kendi içindeki iktidar dalaşının bir aracı olarak kullanılma durumunda. Köylülüğün kendi özel talepleriyle eylemliliği yok denecek kadar az. Öğrenci-aydın hareketi küçük azınlıkların hareketi durumunda. En somut konularda bile kitlesel katılım düşük. Öncü, devrimci, örgütlü kesimin eylemliliği dışına çıkış kuraldışı. Kadın hareketi, esasta yine örgütlü azınlığın hareketi olarak, marjinal bir hareket olarak çıkıyor ortaya.

Toplumsal hareketler içinde en gelişmiş, en kitlesel hareket, PKK önderliğindeki Kürt ulusal hareketi. Bu hareket de gelinen yerde açıkça reformist bir yörüngeye oturmuş durumda.

"Dışardaki" hareket, devleti zorlayarak, zindandaki devrimci tutukluları özgürleştirecek bir seviyede değil. Bırakalım bu seviyede olmayı, devrimci tutukluların en basit insani haklarını elde etmeleri için bile "dışarı"da kitlesel bir hareket, bir destek yok. Destek, öncelikle tutuklu yakınlarının, örgütlü devrimci kesimin ve onun dışında insan hakkı savunucusu az sayıda derneğin desteğiyle sınırlı.

İşte böyle bir ortamda, hakim sınıflar, ANAYOL Hükümeti ile birlikte, zindanlardaki tutsaklara karşı yeni bir saldırı hazırlığı içine girdiler ve bir saldırı başlattılar.

* * *

Bu saldırı hazırlıklarına ve saldırılara ilk tepki PKK'lı tutsaklardan geldi. PKK'lı tutsaklar 27 Mart 1996 tarihinde Diyarbakır Cezaevi'nde süresiz-dönüşümlü bir açlık grevi başlattı-

lar. Bu grev, 25 Nisan'da 18 tutuklu tarafından süresiz-dönüşümsüz açlık grevine dönüştürüldü.

Mayıs ayı başlarında, 6-8-10 Mayıs tarihlerinde, ANAYOL Hükümeti'nin "Adalet Bakanlığı"na getirilen işkencecibaşı Mehmet Ağar cezaevleriyle ilgili üç ayrı genelge yayınladı. Bu genelgelerde, zindanlarda devrimci tutsakların kazanmış olduğu bir dizi hakka karşı genel bir saldırı emri açıklanıyor, Eskişehir hücre tipi cezaevine devrimci tutuklu sevkiyatının başlayacağı ilan ediliyordu.

Bu, son dönemlerdeki en kapsamlı saldırılardan biriydi. Bu gelişme karşısında, önce PKK'nın Diyarbakır Cezaevi'nde başlattığı açlık grevi, PKK'lı tutsakların olduğu tüm zindanlara yayıldı. Ardından 20 Mayıs'ta bir dizi devrimci örgütün oluşturduğu "Cezevleri Merkezi Koordinasyonu"nun kararıyla "süresiz-dönüşümlü açlık grevi" eylemi başlatıldı. Bu eylem, 45. gününde ölüm orucuna dönüştürüldü.

PKK'nın eylemiyle, devrimci örgütlerin başlattığı ve daha sonra ölüm orucuna dönüştürdüğü açlık grevi eylemi, talepleri ve planlanması, yürütülmesi açısından birbirinden değişik eylemlerdi.

Şimdi önce PKK'nın açlık grevi eyleminin taleplerine bakalım:

PKK'nın açlık grevi talepleri içinde tek tek cezevlerindeki durumla ilgili somut düzeltme talepleri de olmasına rağmen, açlık grevinin temel talepleri bunlar değildi. PKK'lı tutsaklar, açlık grevini şu siyasi taleplerle yürütüyordu:

"PKK'li tutsaklar için savaş esirliği statüsünün kabul edilmesi,

-PKK'nın tek taraflı olarak ilan etmiş olduğu ateşkes çağrısına cevap verilmesi,

-Askeri operasyonların, yakıp-yıkma, faili meçhul cinayetler, gözaltında kayıplar, zorunlu göç vb. politika ve uygulamaların durdurulması,

-Türkiye'nin Cenevre Sözleşmesine uyması ve uluslararası gözlemci heyetlerin gelerek savaşın sonuçlarına ve ihlallere ilişkin yerinde incelemelerde bulunması." (Bkz. Evrensel, 25 Temmuz 1996)

Bu taleplerin yöneldiği öncelikli hedef, PKK'nın hakim sınıflar ve emperyalistler tarafından savaşan taraf olarak, çözümün tartışılacağı taraf, muhatap olarak kabul edilmesidir. Bilindiği gibi, PKK'nın çizgisi gelinen noktada çok açık olarak hakim sınıflarla, PKK arasında pazarlık sonucu elde edilecek "siyasi çözüm" adı verilen reformist yörüngeye oturmuştur.

Buna uygun olarak PKK'nın siyasetinin merkezinde muhatap olarak kabul edilme konusu durmaktadır. Bütün eylemlerin yöneldiği temel hedef budur. Silahlı mücadele de, gelinen yerde, bu hedefe varmanın bir aracı haline gelmiştir. PKK'lı tutsakların açlık grevi, bu çizginin zindan şartlarında uygulaması, tanınma talebinin güçlendirilmesi için bir eylemdir esasta.

PKK'nın bu taleplerinin şu anda hakim sınıflar tarafından resmen kabul edilmeyeceği açık bir meseledir. O halde bu eylemin esas hedefi kimlerdir?

Bu eylemin esas hedefi, Türk şahinlerine baskı yapması beklenen liberal burjuvazi, "aydınlar" ve demokrasi savunucusu olduğunu söyleyen emperyalist güç ve kurumlar, kontrol için heyet göndermeye çağrılan güçlerdir.

Bu eylemin, devrimci güçleri daha fazla harekete geçirmeye yönelik bir tavrı yoktur. Talepler, devrimci güçlerin dışındaki güçlerin de kabul edebileceği esneklikte ele alınmış reform talepleridir. Ajitasyon-propagandada bu taleplerin elde edilmesi halinde de (ki anda heyet gönderme talebi dışındakiler, zaten olacak gibi değildir) özde değişecek bir şey olmadığının, çözümün devrim olduğunun propagandası yoktur.

Eylem reformist çizgide gelişen bir eylemdir. Eyleme katılanlar ne kadar militan ve fedakar olursa olsunlar, bu, reformist özü değiştirmemektedir. Eylemin reform talepleri haklı taleplerdir. Biz bu taleplerin doğruluğunu savunur, bu talepleri desteklediğimizi, bu talepler temelindeki eyleme –eleştirimizle birlikte– sınırlı destek verdiğimizi açıklarız. Eylemin devrimci bir çizgiye oturtulması talebini getiririz, bunun için mücadele ederiz, hakim sınıfların saldırılarına karşı, eylemcilerin yanında yer alırız.

PKK'lı tutsakların Diyarbakır'da başlattıkları, sonra bütün PKK tutuklularının bulunduğu cezaevlerine yayılan açlık grevinin 50. günü aşması sonrasında, olası ölümleri engelleme amacıyla İHD, değişik kurum ve kuruluşlar ve tutuklu yakınları, tutuklulardan *"ölüm sonucu doğurmayacak yöntemlerle hak arama yoluna gidilmesi"*ni talep ettiler. *(Bkz. Özgür Politika, 22 Mayıs 1996)*

Bunun üzerine tutuklular süresiz-dönüşümsüz açlık grevini, yeniden süresiz-dönüşümlü açlık grevine dönüştürdüler. Bu arada Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcısı, tutuklu temsilcileriyle görüştü ve bazı somut taleplerin kabul edildiğini açıkladı. PKK'nın açlık grevi bu dönemde parça parça bitirildi.

PKK, açlık grevini, grevin talepleri olarak ileri sürülen hiçbir temel siyasi talep kabul edilmeksizin bitirdi. Buradan da, eylemin temel amacının, yalnızca bir siyasi tavrı daha fazla yaymak, propaganda olduğu görülüyor. PKK'nın açlık grevi, sonuç olarak işçi ve emekçilerin bilinç ve örgütlenme seviyelerini ileri götüren, onları devrime bir adım daha yaklaştıran bir eylem olmamıştır.

PKK, devrimci örgütlerin ölüm orucunda ilk ölüler verildikten sonra, dayanışma ve direnişi genişletme, yaygınlaştırma amacıyla yeniden açlık grevine gittiğini açıklamış, 10 bine yakın PKK'lı tutsak yeniden açlık grevine başlamıştır. Bu tavır gayet olumlu bir tavırdır. Hakim sınıfların ölüm oruçları ile pazarlığa oturmasında, PKK'nın bu yeni eylemi, kuşkusuz önemli bir rol oynamıştır.

* * *

PKK, Mayıs'ın son haftasında, Mart sonunda başladığı açlık grevini bitirirken, bu kez DHKP-C, Direniş Hareketi, Ekim, MLKP, THKP-C HDÖ, TİKB, TKEP-Leninist Kanat ve TKP(ML) örgütlerinden tutukluların oluşturduğu **"Cezaevleri Merkez Koordinasyonu"**, 20 Mayıs'tan itibaren, sözkonusu tutuklulaların bulunduğu tüm zindanlarda açlık grevi başlatma kararı aldı.

Bu açlık grevinin çıkış noktasındaki talepleri şunlardı:

" 1- Tabutluk genelgeleri (6-8-10 Mayıs genelgeleri) iptal edilsin.

İtirafçılaştırma dayatmalarına ve sürgünlere son verilsin.

Başta Eskişehir olmak üzere bütün tabutluklar kapatılsın.

2- Tutsak yakınlarına yönelik saldırılara son verilsin.

3- Savunma hakkımız ve tutsakların tedavileri önündeki engeller kaldırılsın.

4- Kayıplara, infazlara, katliamlara, işkencelere son verilsin. Başta Kürt halkı olmak üzere tüm emekçilere yönelik devlet terörüne son verilsin.

Erzurum ve Diyarbakır zindanlarındaki vahşet son bulsun." (Bkz. Partizan Sesi sayı 42, sayfa 4)

Bu taleplerden ilk üçü, doğrudan

mahkumlar ve onların ailelerini ilgilendiren somut reform talepleridir.

Dördüncü noktada ileri sürülen taleplerin ilk bölümünün gerçek anlamda elde edilmesi, ancak bu devletin yıkılması şartlarında mümkündür. Özellikle *"Kürt halkı ve emekçiler üzerinde devlet terörü"*, bu devlet var olduğu sürece olacaktır. Kayıplar, işkenceler, katliamlar, infazlar faşist devletin ayrılmaz yol arkadaşlarıdır.

Birbirinden nitelik olarak ayrı olan, bir bölümü düzen değişmeden elde edilebilir olan taleplerle, bu düzen içinde elde edilmesi mümkün olmayan taleplerin hiç ayrımsız yanyana sıralanması, bu konuda hiçbir açıklama yapılmaması ve evet bütün bu talepler elde edilinceye kadar açlık grevlerinin sürdürüleceğinin ilanı, bütünüyle yanlış bir tavırdır.

Bu gibi eylemlerde yapılması gereken, eylemde elde edilmek istenen minimum reform taleplerinin somut olarak tespiti, bunların somut talepler olarak ileri sürülmesi, bunun ötesindeki propaganda taleplerinin açıklamalarda yer almasıdır. Herhalükarda, bütün reform talepleri elde edilse bile, özde değişecek bir şeyin olmadığı, ülkemizde gerçek demokrasinin ancak devrimle kazanılabileceği, eylemin açıklamasında da yer almalıdır.

Ancak böyle bir açıklama temelinde yürütülecek bir eylem, kitlelere yanlış bilinç vermez, onlara doğru bilinç taşır, bilinçlerini ve örgütlenmelerini yükseltmeye hizmet eder. Bunun dışındaki tavırlar, kullanılan laflar ve ileri sürülen talepler ne kadar radikal olursa olsun, mücadeleyi yürütenler ne kadar fedakar olursa olsun, sonuçta hakim reformizmin çerçevesini aşamaz.

20 Mayıs'ta, bir dizi devrimci örgütün başlattığı eylem de, siyasi çizgisi itibariyle gerçek anlamda devrimci bir temele oturan bir eylem değildi. Buna rağmen, eylemin talepleri haklı, desteklenmesi, savunulması gereken taleplerdi. Eylemin taleplerinin haklılığı savunulurken, eylemin siyasi çizgisindeki tutarsızlıklar da eleştirilmek zorundaydı.

Şimdi, bu noktada şu soru da tartışılmak zorundadır: Süresiz-dönüşümlü açlık grevi, eylem biçimi olarak bu taleplerin savunulmasında en uygun eylem biçimi miydi? Daha başka eylem imkanları var mıydı? Bizim birinci soruya verdiğimiz cevap olumsuz; ikinci soruya verdiğimiz cevap ise kesinlikle olumludur.

Evet, 20 Mayıs'ta devrimci örgütler başka, daha aktif eylem kararları da alabilirlerdi. Ve bu tip eylemlerle de dertlerini aynı ölçüde duyurabilirler, dışardaki devrimcilerin desteğini alabilirler, dıştaki devrimci harekete ivme katabilme işini yapabilirlerdi.

Örneğin, "tabutluk" denen cezaevlerine, var olan cezaevlerinden sevkiyata karşı topyekün aktif direnme kararının alınması ve bunun ilanı. Ve bunun uygulanması. Hakim sınıfların herhangi bir mahkumu götürmeye kalkması halinde isyan vb.

Kuşkusuz bu, liberal burjuvazinin, sonradan devreye giren aydınların vb.'nin ölüm orucu ölçüsünde destekleyecekleri bir karar olmazdı. Fakat çıkış noktası, devrimci kesimlerin, işçi ve emekçilerin harekete geçirilmesi olsaydı, alınan direniş kararı, açlık grevi eylemi doğrultusunda değil, militan, aktif direniş eylemleri yönünde olurdu. 20 Mayıs'ta devrimci örgütlerin yukarda ortaya koyduğumuz talepler ve siyasi çizgi temelinde başlattıkları açlık grevine katılanların sayısı her geçen gün artarak, Temmuz başlarında 2000'e yaklaştı. Ancak "dışarda" bu açlık grevlerine tutuklu ailelerinin, devrimci örgütlerin eylemliliği dışında önemli bir destek yoktu.

Medya açlık grevlerini yok sayıyor, belli ölçülerde umut bağlanan "aydınlar"dan ve Batı'nın "demokratik" –emperyalist– kurumlarından önemli bir ses gelmiyordu. Bu şartlarda açlık grevi, gönüllülük temelinde seçilmiş mahkumların bir bölümü tarafından "ölüm orucu"na dönüştürüldü. 3 Temmuz'da, grevin ölüm orucuna dönüştürüldüğü kamuoyuna açıklandı. Bu biraz hareketlenme getirdiyse de, yine de ilk ölümler başlayana kadar önemli bir değişiklik olmadı.

Bu arada hakim sınıflar adına hükümet sözcüleri "taviz vermeyiz" yollu kararlılık gösterileriyle ölüm orucu cephesini bölmeye, eylemi durdurmaya çalıştılar. Bunun nafile çaba olduğunu devrimci tutuklular pratik tavırlarıyla gösterdiler. 22 Temmuz'dan itibaren ölümler başladı ve birbirini izledi.

İlk ölümlerle birlikte "dışta" hareket, devrimci örgütlerin doğrudan harekete geçirdiği kesimlerin dışına da taşmaya başladı. Medya artık olayı suskunlukla geçiştiremez duruma geldi. "Aydın" denen kesimden ve liberal kesimden *"Bu ölümleri durdurun!"* baskısı gelmeye başladı.

Bu arada Avrupa'daki emperyalist güçler ve kurumlar ve ABD de devreye girerek, *"ölümlerin durdurulması için gerekenlerin yapılması"* dilek ve isteklerini (siz talimatlarını okuyun) ilettiler. Bu arada PKK'lı 10 bin tutsak da dayanışma için, cepheyi genişletmek için yeniden açlık

Açlık grevlerine "dışarda" tutuklu ailelerinin, devrimci örgütlerin eylemliliği dışında önemli bir destek yoktu.

Faşist devlet, ölüm oruçlarına destek amacıyla devrimci örgütlerin yaptığı protesto gösterilerini jandarma ve polis jopuyla engelledi...

grevine başladı.

Sonuçta, daha önce yüksek perdeden atan hükümet, bu gelişmeler karşısında, ölümlerin daha fazla artmasının, devlete daha fazla zarar vereceği, dışta mücadelenin yükselmesinin çıkış noktası olabileceği korkularıyla geri adım atmak zorunda kaldı. En azından kağıt üzerinde tutsakların kimi taleplerinin kabul edildiği açıklanmak zorunda kalındı.

28 Temmuz'da, 12. ölüden sonra, tutuklu temsilcileriyle arabulucuların imzaladığı anlaşmayla ölüm orucuna son verildi...

Ölüm orucuna son veren protokol, 29 Temmuz tarihli Hürriyet gazetesinde yayınlandığı biçimiyle şöyle:

"Eskişehir Cezaevi siyasi tutuklulara kapatılacak.

-Hastane ve mahkemelere sevklerde uygulanan baskı ve şiddetten vazgeçilecek.

-Tüm cezaevlerinde insani yaşam koşullarına uygun ortak ve tek bir statü oluşturulacak.

-Ailelerimize yönelik gözaltı, baskı ve işkence uygulamalarından vazgeçilecek.

-Kazanılmış demokratik hakların uygulanmasına devam edilecek.

-Dış güvenlik kaynaklı keyfi uygulamalara bakanlık önlem almalıdır.

-Temsilcilerle, tutukluların görüşmeleri hiçbir şekilde engellenmemeli.

-Tutuklular arasında sosyal ve kültürel ilişkiler engellenmemeli.

-Mektup ve yayın alımında hiçbir engel çıkarılmamalı.

-Kazanımların ve yasal hakların uygulanmadığı cezaevlerinin sürekli olarak heyetle takibi sağlanmalı.

-Ağar döneminde çıkarılan Mayıs genelgelerinin özeti biçimindeki 9 Temmuz genelgesinin sevklere ilişkin maddeleri iptal edilmeli. Yeni tutuklular Ümraniye Cezaevine gönderilmeli."

ÖNCE, hakim sınıfların, siyasi tutukluların bir takım taleplerı üzerine onların temsilcileriyle oturup görüşmek zorunda kalmış olmaları ve reform taleplerinin önemli bir bölümünü en azından kağıt üzerinde kabul ettiklerini açıklamak zorunda kalmış olmaları eylemin başarısıdır.

Devrimciler bu başarıyı can bedeli bir mücadeleyle, devrimci azim ve kararlılıkla kazanmışlardır. En başta tespit edilmesi gerekli olgu budur!

Fakat bunun yanında, bu başarının nasıl bir başarı olduğu, verilen bedele değip değmediği; bu bedelin göze alındığı bir noktada, daha başka eylemlerin mümkün ve doğru olup olmadığı da tartışılmak zorundadır.

Grevi yürüten tüm örgütler, grevin yalnızca başarı yönünü öne çıkartıp *"Zafer kazandık!"* tespitleriyle, ödenen bedelin kazanılana değip değmediğini tartışmaktan özenle kaçınıyorlar. Şimdi bunu da tartışmak gereklidir!

Ölüm orucunun talepleriyle, imza atılan protokol karşılaştırıldığında iki önemli noktada talep edilenle, kazanılan arasında fark görülmemektedir.

Birinci nokta, *"Tabutlukların kapatılması"* talebiyle ilgilidir. İmzalanan protokolde tabutlukların kapatılması sözkonusu değildir. Yalnızca *"Eskişehir Cezaevi"*, o da yalnızca *"siyasi tutuklulara kapatılacaktır"*. Bu konuda bir uzlaşma sözkonusudur. Kuşkusuz, genelgelere göre, bir iyileşmedir elde edilen ve fakat öne sürülen talebin elde edilemediği de olgudur.

İkincisi, taleplerin dördüncü mad-

desiyle ilgilidir. Hatırlanması için bir daha yazalım. Ölüm orucunun talep listesinin dördüncü maddesinde şunlar söyleniyordu:

"Kayıplara, infazlara, katliamlara, işkencelere son verilsin.

Başta Kürt halkı olmak üzere tüm emekçilere yönelik devlet terörüne son verilsin.

Erzurum ve Diyarbakır zindanlarındaki vahşet son bulsun."

Bu dördüncü maddeden protokolde eser yoktur. Ne olmuştur? Dördüncü maddede ileri sürülen talepler, artık savunulması gerekli olmayan talepler mi? Ya da, bu talepler ciddi olarak ileri sürülen talepler değil miydi? Ya da açlık grevi sonunucunda bu talepler elde mi edildi de, açlık grevi bitirildi? Yoksa, bu taleplerin ölüm orucunun talebi olarak, reform talepleri yanında aynı düzeyde ileri sürülmesi mi yanlıştı?

Biz, sonuncusu olduğunu, daha önce açıkladık. İlginç olan, kazanılan başarıyı abartarak *"Özgür tutsaklar, din tüccarı, mafyacı, katil Refahyol hükümetini dize getirdi ve **tüm** talepleri kabul ettirdi, ölümü zaferle yendik, halk kazandı." (abç) (Kurtuluş sayı 55, kapak)* diyenlerin, dördüncü maddeyi tümden unutmuş olmalarıdır. Bu ciddiyetsiz bir tavırdır.

Kazanılan başarı, sonuç olarak, oldukça basit reform taleplerinin hakim sınıflar tarafından –o da resmi temsilciler değil, arabulucular aracılığıyla– kağıt üzerinde kabulü biçiminde bir başarıdır.

Hakim sınıflar, imzaladıklarını da uygulamak amacıyla değil, hareketi şimdilik durdurma amacıyla imzalamıştır. Ölüm orucu bittikten sonra değişen çok az şey vardır.

Bu başarının abartılması yanlıştır. Biz, başarı eğer "taleplerin kabulü" ile ölçülüyorsa, böyle bir başarı için ödenen bedelin çok ağır olduğunu; bu taleplerin, kağıt üzerinde kabulü için ölüme hazır 12 devrimcinin açlık grevinde ölmesinin bize verdiği zararın, onun getirdiği yarardan daha fazla olduğunu düşünüyoruz.

Başarı eğer, dışardaki harekete ivme vermeyle ölçülecekse, o zaman da yine verilen ivmenin boyutlarıyla ödenen bedeli karşılaştırdığımızda verdiğimizle aldığımız arasında bir dengesizlik görüyoruz.

Biz, herhalükarda, 2000 kişinin açlık grevinde olduğu, 270 kişinin ölüme hazır olduğu bir ortamda, yukardaki talepleri elde etmek ve dıştaki harekete ivme kazandırmak amaçlarıyla, ölüm orucunun eylem biçimi olarak seçilmiş olmasını yanlış buluyoruz.

Ölüme hazır 270 kişiyle çok daha militan, çok daha radikal eylemler mümkündü. Taleplerin çok daha geniş duyurulması mümkündü. Hükümetin pazarlığa çok daha önce zorlanması mümkündü.

Yine 12 veya çok daha fazla kayıp verilebilirdi. Fakat bu kayıplar, "ölüme yatmak" biçiminde değil, hakim sınıfların it sürülerine karşı göze göz, dişe diş savaş içinde verilirdi ve bizim her kayıbımız, düşmana da kayıp verdirerek ölürdü.

Böyle bir tavır, kuşkusuz liberal burjuvaziyi ve reformistleri, pasifistleri korkutur, harekete destek vermekten uzak tutardı. Ve tabii Avrupa Parlamentosu vb. emperyalist kuruluşlar da böyle bir harekete destek vermezdi. Ve fakat böyle bir hareket, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçi yığınları, devrim düşüncesiyle eğitmek açısından ölüm orucuna göre çok daha verimli olurdu.

Hiç kimse bu mümkün değildi demesin. Kısa süre önce gerçekleşen Buca ve Bayrampaşa isyanları, zindanlarda açlık grevi dışında eylemlerin de mümkün olduğunu açıkça gösterdi. Yeter ki devrimci azim, fedakarlık, başeğmezlik, ölüme hazırlık, devrimci örgütler tarafından doğru değerlendirilsin.

Ölüm orucunun ideolojik geri planı: Şehit ideolojisi!

ÖLÜM orucuyla ilgili yapılan ajitasyon-propagandada dikkat çeken bir yan var. Ölüm orucu var olabilecek eylemler içinde en radikal, en militan bir eylem biçimi olarak görülüp gösteriliyor. Ölüm orucuna katılmak büyük bir şans olarak görülüyor.

Kurtuluş'un özel sayısında, *"Yüzlerce gönüllü arasından biz şanslıyız. Bu onurlu görev bize verildi"* deniyor. Kurtuluş'un attığı temel slogan, *"Ölümü zaferle yeneceğiz, zaferi ölüm oruçlarıyla kazanacağız!"* sloganı.

Burada, bütün eylem biçimleri içinde –sonunda ölüm olmasına rağmen– en pasiflerinden biri olan ölüm orucunun yüceltilmesi açık. Açlık grevinde ölmek, *"ölümü yenmek"* olarak adlandırılıp, bu, bir devrimci için varılabilecek en yüce mertebe olarak gösteriliyor.

Bu noktada ölüm, devrimci mücadelede göze alınması gereken normal bir olgu olarak görülüp gösterilecek yerde, nerdeyse varılması gereken en yüce hedef haline getirilerek adeta kutsanıyor.

Biz devrimciler, devrim davasında şehit düşmek için savaşmıyoruz. **Dünyayı değiştirmek için savaşıyoruz.** Bu savaşta ola ki ölürüz de. Bu mümkündür. Korkacak bir yanı yoktur! Kutsanacak bir yanı da yoktur! Kuşkusuz Komünizm davası için, devrim davası için savaşta ölmek, ölümler içinde en anlamlısı, en yücesidir. Fakat dediğimiz gibi, ölüm bizim için "hedef" değildir. Olamaz. Hedef, amaç; her gün devrim davası için savaşımla dolu bir hayattır!

Bir görevi yerine getirirken, bir çatışma içinde vb. ölmek, bizim istediğimiz bir şey değildir ve fakat bizim her zaman hazır olmamız gereken bir şeydir. Biz, düşmana inat, "bir gün fazla yaşamak" isteriz. Düşmana bir gün daha fazla zarar verebilmek için isteriz bunu. Biz, bilinçli olarak ölümü, ancak somut olarak bu ölüm eylemi, içinde bulunulan anda devrim davası için maksimum yararı getirecekse tercih eder, eylem biçimi olarak seçeriz. Burada da hedef ölmek değil, davaya maksimum katkıdır.

Ölen her devrimci, devrim safları için önemli bir kayıptır. Fakat kayıp vermeden devrim olmaz. Bizim ölenlerin ardından ağıt yakmaya, matem tutmaya vaktimiz yoktur.

Vaktimizi, sınıf mücadelesini geliştirmek için kullanılırız. Ölenlerin acısını, sınıf mücadelesinde kine, enerjiye dönüştürürüz.

Dışımızdaki devrimci örgütlerin ölüm karşısındaki tavrı, devrim davası için ölmeyi bir devrimci açısından en yüce hedef olarak gösterdiği noktada, **devrim şehitleri**ni yalnızca şehit oldukları için bile, yaşayan tüm devrimcilerden daha üstün bir yere koyduğu noktada, bir yandan ölümü gözlerde büyüten bir konumda duruyor. Ölümü göze almayı çok büyük bir meziyet olarak gösterenler, ölümden korkuyu körüklemektedir farkında olmayarak. Diğer yandan devrim şehitliği en yüce yer olarak gösterildiği noktada, devrimci kadrolar uzun süreli mücadeleye değil, mümkün olan en kısa sürede "devrim şehitleri kervanına katılma-

ya" eğitilmektedir.

Bu, yaşamaya ve savaşmaya değil, ölüme eğitmektir.

Komünistin, devrimcinin en temel özelliklerinden biri, kuşkusuz, yepyeni bir yaşam için mücadelede her an ölmeyi göze alabilmesidir. Fakat, ölmek onun istediği, özlediği bir şey değildir. Olamaz!

Bu bağlamda şu bilinmelidir: 20 yaşında devrimci olup, bir ölüm orucunda ölümü göze almak kuşkusuz öğrenilecek bir davranıştır. Fakat diyelim ki, seksen yaşına kadar yaşamış ve bütün hayatı boyunca yılmadan komünizm, devrim davası için savaşmış bir savaşçı, yirmi yaşındaki devrim şehidinden daha fazla katkıda bulunmuştur davaya. Onun işi birincisinden zordur!

Somut konuştuğumuzda, biz, bu ölüm orucunda yitirdiğimiz, ölüme hazır devrimcilerin bu biçimdeki ölümleriyle devrime kazandırdıklarından çok daha fazlasını, başka tür eylemlerle kazandırabileceklerini, enerjinin yanlış kullanıldığını düşünüyoruz.

Sonuç

12 devrimcinin ölümüyle sonuçlanan ölüm orucu, bir kez daha, ülkemizdeki esas eksikliğin ne olduğunu, görmek isteyenlere gösterdi:

Sınıf mücadelesi geri ve sınıf hareketiyle komünist örgütün bağları çok zayıf. Bu durumda mücadele esas olarak küçük burjuva örgütlerin esasta sınıf hareketinden kopuk mücadelesi olarak yürüyor. Örgütlerin eylemliliği, halkın eylemliliğinin yerine geçiriliyor, örgütlerin eylemliliğiyle halk eylemliliği yaratılmaya çalışılıyor. Sonra da örgütler kendi eylemliliklerini öve öve bitiremiyorlar. Yanlış ve zararlı görüşler, devrimcilik adına, Marksizm-Leninizm adına cirit atıyor.

Bizim önümüze koyduğumuz temel göreve, işçi sınıfı içinde parti inşası görevine çok daha sıkı sarılmamız gerek. İşçi sınıfı hareketiyle sıkı bağlara sahip BOLŞEVİK PARTİ'yi yaratmadıkça, bugünkü durum sürüp gidecektir.

10 Ağustos 1996 ▲

AÇLIK GREVLERİ ÖLÜM ORUCU ve BOLŞEVİKLER...

YAZI KURULU'NUN AÇIKLAMASI...

Açlık grevi/ölüm orucu eylemleri sırasında, Partimizin çeşitli organları adına bir dizi bildiri, kuşlama vb. çıkarıldı. Yazılamalar yapıldı. vb. Aşağıda, çıkan bildiri ve kuşlamalardan bazı örnekleri belgeliyor ve bazı okuyucu mektuplarını yayınlıyoruz. Bu bağlamda, yapılan ajitasyon-propaganda faaliyetlerinde, yer yer hatalar da yapılmıştır. Hatalar, iki uçta kendini göstermektedir: Birincisi, eylemlerin reformist çizgisine vurgu yapılarak; eylemlerin haklı taleplerinin desteklenmesi görevini yeterince bilince çıkarmayan tavırlardır. İkincisi, özellikle ölüm orucu direnişçilerinin kararlı direnişine duyulan saygının vurgulanması içinde, yer yer aşırılığa varılması ve bu mücadelede yitirdiklerimizin nerde ise komünist olarak tanıtılması anlamına gelen tavırlardır. Aşağıda yayınladığımız bildirilerde bu ikisinin de örnekleri vardır.

Cezaevlerindeki açlık grevlerini destekle! Yeni katliam girişimlerine dur de!

CEZAEVLERİ kaynıyor. Açlık grevleri giderek yaygınlaşıyor. Devrimci, yurtsever tutsaklar ölümü göze alarak açlık grevine yatıyorlar.

Sınıf mücadelesinin sürdürüldüğü en sert alanlardan birisi de cezaevleridir. Bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm için mücadele yürütürken, faşist devletin eline tutsak düşen devrimciler, içeride de her türlü baskı, işkence, katliamlara rağmen devrimci onurlarını korumakta, dişe diş mücadele vermektedirler. Faşist devlet eline geçirdiği devrimcileri, bütünüyle teslim almak için her yolu denemektedir. Amaç devrimci tutsakları ehlileştirmek, kişiliksizleştirmek, itirafçılaştırmak. Faşist devletin cezaevleri politikası bütün bunları gerçekleştirmeye yöneliktir. Ama nafile!

Bugüne kadar devlet bu amaçlarına ulaşamadı, bundan sonra da ulaşamayacak. Faşist devlet bilmelidir ki, devrimci tutsakları teslim alamayacaktır.

Her türlü baskı, işkence, terör ve katliam, cezaevlerindeki mücadeleyi durdurmadı, durduramayacak!

Faşist devlet tutsakları teslim almak için yeni politikaları yürürlüğe

sokmaktadır. İşkenceci, polis şefi, eski Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar, Adalet Bakanı yapıldı. Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanı yapılması, cezaevlerinde yapılacakların habercisiydi.

Tutsaklar, tutsak yakınları ve devrimci, demokrat kamuoyu Mehmet Ağar'ın neler yapabileceğini iyi biliyorlardı. İşkenceci, devrimcilere karşı mücadelede deneyimli olan Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanı yapılması tesadüf değildi.

Devlet cezaevi politikasını daha da boyutlandırarak, Mehmet Ağar aracılığıyla sürdürmek istiyor.

Burjuva medya, Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanı yapılmasını alkışladı. Yaptıkları yayınlarla, Mehmet Ağar'ın işini iyi yapması için ortam hazırlamaya çalıştılar. *"Cezaevleri sorunu çözülmeliydi."*, *"«terör» örgütleri içeriden yönetiliyor."* vb. Mehmet Ağar da yaptığı açıklamalarda aynı şeyleri söylüyordu: *"Cezaevlerinde sürekli isyanlar çıkıyor."*, *"Cezaevleri yasadışı örgütlerin eğitim kampları olmuştur."*, *"Cezaevlerine giren genç eylemciler terörist olarak çıkmaktadır."* vb. Bunun için *"gerekli olan herşey yapılacak"*tı.

Mehmet Ağar önce bakanlıkta temizlik yaparak işe başladı. Bir sürü kişi ya atıldı ya da yerleri değiştirildi. *"Gerekli olan herşeyin yapılması"* için gönderilenlerin yerine yenileri getirildi. Bakanlıktaki işler tamamlandıktan sonra, sıra cezaevlerine geldi.

6, 8, 10 Mayıs genelgeleri nedir?

Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Cemal Sahir Gürçay imzalı 6 Mayıs tarihli genelgeyle, devrimci tutsaklara karşı saldırı başlatıldı. Bu genelgeye göre:

► Başta Eskişehir olmak üzere 7 tabutluk –Kırklareli, Kütahya, Sakarya, Kastamonu, İnebolu, Sinop– yeniden açıldı. Bu yeni tip cezaevlerinin tabutluk olarak adlandırılmalarının nedeni, tek kişilik hücrelerden oluşmasıdır. Eskişehir tabutluğu, tutsakların direnişi ve yaratılan kamuoyunun baskısı sonucu 1991 yılında kapatılmış, fakat yeniden açılması için hazır bekletiliyordu.

►İstanbul DGM alanına giren yerlerde "terör" suçuyla tutuklanan tutsakların, İstanbul'daki cezaevleri yerine, başta Eskişehir olmak üzere diğer tabutluklara gönderilmesi isteniyor. Bugüne kadar Eskişehir tabutluğuna 48 tutsak gönderilmiştir. Bu sayı yeni tutuklanan devrimcilerle artmaktadır.

►Ege bölgesinde tutuklanan devrimcilerin Buca yerine, Nazilli, Ödemiş, Alaşehir, Aydın, Burdur, Denizli, Manisa, Uşak, Muğla cezaevlerine gönderilmeleri isteniyor.

Amaç açıktır. Tutsakları başta tabutluklar olmak üzere, diğer cezaevlerine dağıtarak, yürütülen mücadeleyi, savunma yapmalarını, tutsak yakınlarıyla ilişkilerini engellemek.

6, 8, 10 Mayıs genelgeleriyle sevkler, sürgünler gündeme getirilmiş ve uygulamaya sokulmuştur.

Ve direniş...

Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanı olmasıyla cezaevlerinde gerginleşen ortam sonucu ilk kıvılcımı çakan Diyarbakır E-Tipi Cezaevi'ndeki tutsaklar oldu.

27 Mart'ta süresiz, dönüşümlü açlık grevine başlayan tutsaklar, 25 Nisan'dan itibaren 48 tutsakla dönüşümlü açlık grevini süresiz açlık grevine dönüştürdüler. Açlık grevinin 35. gününde, açlık grevinde bulunan tutsaklara saldıran jandarma ve gardiyanlar 19 tutsağı ağır yaraladılar. 2 tutsak saldırıyı protesto için kendini yaktı. Ağır yaralanan 19 tutsak Antep Cezaevine sürgün edildi.

18 Mayıs'tan itibaren diğer cezaevlerinde açlık grevleri başladı ve giderek yaygınlaştı.

Şu anda başta Eskişehir, Aydın, Bursa, Antep, Buca, Bayrampaşa, Malatya, Bartın, Ceyhan vb. olmak üzere 33'e yakın cezaevinde açlık grevi var.

Tutsakların başlattıkları açlık grevleri dışarıda da destek buldu. Başta tutsak yakınları olmak üzere, çeşitli kuruluşlar tarafından açlık grevleri yapıldı. Şu anda, tutsak yakınları tarafından başlatılan Ankara, Diyarbakır, Batman, Antep, Mersin, Adana, İskenderun, Adıyaman, Antalya, Malatya, İstanbul şehirlerindeki açlık grevleri sürmektedir.

Açlık grevleri yanında, tutsak yakınları ve çeşitli kuruluşlar tarafından çeşitli eylemler yapıldı. Bunlar cezaevleri önünde basın açıklaması yapma, şehir merkezlerinde basın açıklaması yapma, Adalet Bakanlığına siyah çelenk bırakma şeklinde özetlenebilir. Bu eylemlere saldıran polis, coplama yanında, onlarca kişiyi gözaltına aldı.

Tutsakların talepleri:

Açlık grevinde bulunan tutsakların talepleri şunlardır:

–6, 8, 10 Mayıs genelgelerinin iptal edilmesi.

–Başta Eskişehir olmak üzere diğer tabutlukların kapatılması.

–Tutsak ailelerine yönelik saldırılara son verilmesi.

–Sevk, sürgün, saldırı, tecrit, itiraflaştırma, kişiliksizleştirme ve hak gasplarına son verilmesi.

Tutsakların uğrunda ölümüne mücadele ettikleri esas talepler bunlardır.

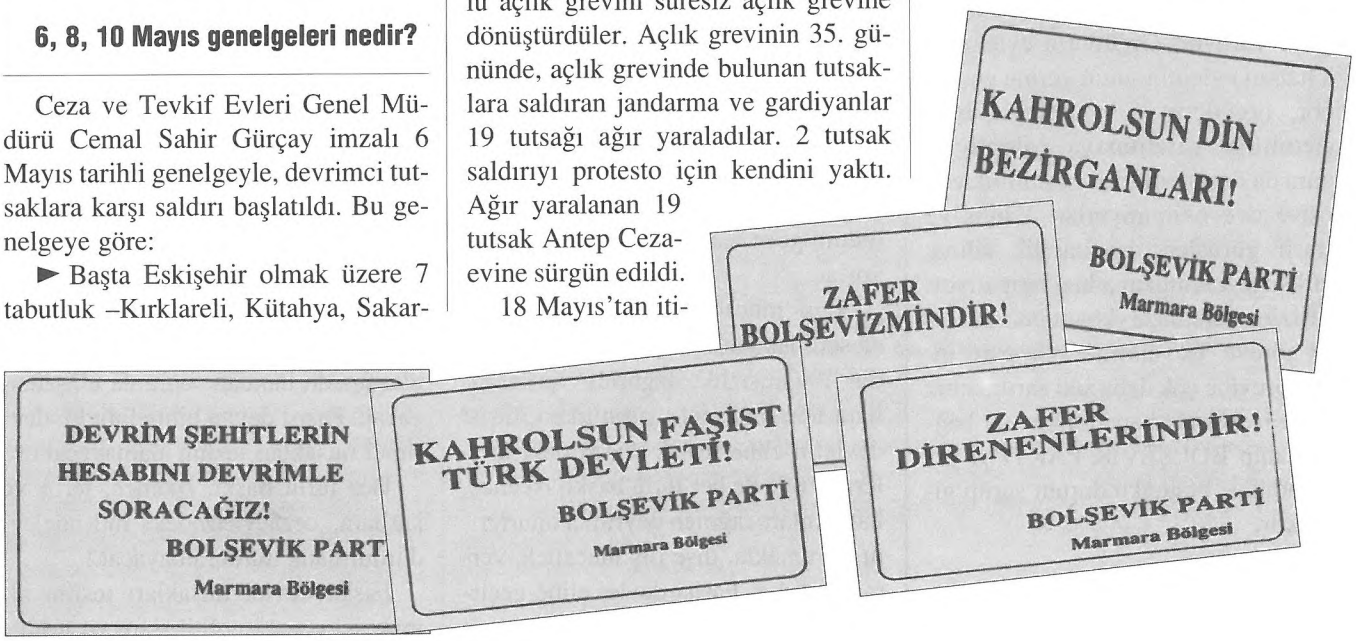

Bu talepler haklı taleplerdir. Her devrimcinin, her demokratın desteklemesi gereken taleplerdir.

Görev, zindanlardaki tutsakları yalnız bırakmamak, taleplerine sahip çıkmak, kamuoyu oluşturmak, yapılmak istenen yeni katliamları engellemektir. Bu mücadele, devrim mücadelesinden bağımsız olarak ele alınamaz. Bu mücadele devrim mücadelesinin bir parçasıdır ve öyle yürütülmelidir.

PKK'lı tutsakların cezaevleri koşullarına ilişkin benzer talepler yanında, "siyasi talepler" olarak adlandırdıkları talepler de ileri sürüyorlar. PKK'lı tutsakların "siyasi talepler"i şunlardır:

–PKK'lı tutsaklar için savaş esirliği statüsünün kabul edilmesi.

–Tek taraflı ateşkese cevap verilmesi.

–Askeri operasyonlara, yakıp-yıkma, "faili meçhul" cinayetler, gözaltı kayıpları, zorunlu göç uygulamalarının durdurulması.

–Cenevre Sözleşmesi'ne uyulması.

PKK'lı tutsaklar 1995 yılında aynı taleplerle açlık grevi yapmışlardı. Bugün de diğer talepler yanında, "siyasi talep"ler doğrultusunda açlık grevi yapıyorlar. Bu taleplere reformist talepler demek daha yerinde olur. Aynı zamanda bu talepler PKK'nın uzlaşmacı-reformist çizgisine uygun taleplerdir. ...

Sonuç

Önümüzdeki dönemde cezaevlerindeki açlık grevleri daha da yaygınlaşacaktır. Buna bağlı olarak başta tutsak yakınlarının eylemleri olmak üzere diğer eylemler de yaygınlaşacaktır.

Yer yer ileri sürülen talepler içinde Mehmet Ağar'ın istifa etmesi talebi de var. Dışarıda yapılan eylemlerde *"Mehmet Ağar istifa!"* sloganı atılmaktadır. Bu bağıntıda şunu vurgulamak gereklidir: Cezaevlerinde yapılmak istenenler, faşist devletin siyasetidir. Tek başına Mehmet Ağar'ın siyaseti değildir. Kişi olarak Mehmet Ağar'ın bu siyaseti uygulama gücü yoktur.

Mehmet Ağar'ın istifa etmesi ya da gitmesi, devletin yapmak istediklerinden vazgeçmesi anlamına gelmez. Geçmişte Mehmet Ağar bakan değildi. Ama içeride durum iyi değildi. Buca, Ümraniye katliamları, Mehmet Ağar döneminde olmadı.

Yapılacak mücadele ve oluşturulacak kamuoyunun baskısı sonucu devlete geri adım attırılabilir. Şimdilik devlet yapmak istediklerinden vazgeçebilir. Ama sadece şimdilik. Uygun ortamda aynı şeyler yeniden gündeme getirilecektir.

Bu nedenle yapılmak istenenleri sadece Mehmet Ağar'a bağlamak, sadece Mehmet Ağar'a karşı mücadele etmek yanlıştır.

Yürütülecek mücadele, devleti yıkma mücadelesinin bir parçası olarak yürütülmeli, bu bilinç doğrultusunda hareket edilmelidir.

Zindanlar boşalsın! Tutsaklara özgürlük!

Tabutluklar kapatılsın!

Devrimci onur teslim alınamaz!

Kahrolsun faşist Türk devleti!

9.6. 1996.

İstanbul'dan bir Bolşevik Partizan okuyucusu. ▲

CEZAEVİ ZİYARETLERİ...

Yaklaşık olarak iki ayı aşkın bir süredir devam eden ve faşist Ağar genelgelerine karşı başlatılan açlık grevleri ve ölüm orucu sırasında, başta Bayrampaşa olmak üzere Ümraniye ve Sağmalcılar'la Gebze Cezaevlerine ziyaretlerde bulunuldu.

Devrimci tutsakların;

"I. Tabutluk genelgeleri iptal edilsin, itirafçılaştırma dayatmalarına ve sürgünlere son verilsin, başta ESKİŞEHİR olmak üzere tüm tabutluklar kaldırılsın, kapatılsın.

II. Tutsak yakınlarına yönelik saldırılar son bulsun.

III. Savunma hakkımız ve tutsakların tedavileri yönündeki engellemeler kaldırılsın.

IV. Kayıplara, katliamlara, infazlara ve işkencelere son verilsin. Başta Kürt halkı olmak üzere, tüm emekçilere yönelik devlet terörü son bulsun ve Erzurum ve Diyarbakır cezaevlerindeki vahşete son verilsin." şeklindeki haklı talepleri temelinde sürdürülen açlık grevleri, zamanla ölüm orucuna dönüştürüldü ve demokratik kitle örgütleri ile tutuklu yakınları, cezaevleri önünde tutuklulara destek vermeye başladılar. Biz de bu desteklerde yerimizi aldık.

9 Haziran'da, Bayrampaşa'da ziyaret sonrası polis saldırısında 12 tutuklu yakını gözaltına alınarak bazı gazetecilerin filmlerine el kondu.

13 Haziran'da, avukatların uzunca bir süre cezaevlerine sokulmamasıyla yaşanan gerginlikte, yine onlarca insan gözaltına alındı ve saldırı sırasında bazı avukatlardan da yaralananlar oldu.

Aynı gün Ümraniye de ziyaret edildi. Burada da tutsak ailelerine hakaretler ve küfürler edilerek uzaklaştırıldılar. Görüşmeler sonrası yapılan açıklamalarda, *"tutsakların durumlarının giderek bozulduğu"* yönünde bilgiler verildi.

16 Haziran'da bir ziyaret daha yapıldı.

12, 19, 22, Temmuz tarihlerinde özellikle Ümraniye ve Bayrampaşa cezaevleri ziyaret edildi. Bizler bu ziyaretlere de katıldık ve dayanışmada bulunduk.

22 Temmuz ziyaretine polis ve jandarmanın saldırısı sonucu, tutuklularla dayanışmada bulunanlardan çok ağır yaralananlar oldu. Burada, ölüm orucundakilerin durumlarıyla ilgili yapılan son açıklama, artık ölümlerin kaçınılmaz olduğu ve toplu ölümlerin beklendiği yönündeydi.

Bir grup Bolşevik Partizan okuru

23 Temmuz 1996 ▲

Cezaevlerindeki baskılara karşı mücadele devam ediyor:

Umut isyanda, kurtuluş devrimde!

Faşist Türk devletinin ANAYOL hükümeti işbaşına geldiğinde ilk ele aldığı sorunlardan biri, cezaevleri sorunu oldu. Buca ve İmraniye cezaevlerindeki direnişleri gözönüne alan hakim sınıflar, tutsakların ortak mücadelesini engelleyebilmek için değişik önlemlere başvurdular. Bu önlemlerin başında gelen, "Eskişehir tabutluğu" diye de tanımlanan cezaevini yeniden açmak ve değişik cezaevlerindeki tutukluları değişik cezaevlerine sevk ve sürgün etmek olmuştur.

Faşist Türk devleti, zindanlara attığı tutsakları teslim almak için her türlü baskı ve zulmü uygulamaktadır. Cezaevlerine yönelik baskıların artmasına karşı çıkmak ve tutukluların yaşam koşullarının iyileştirilmesi için, 27 Mart 1996 tarihinde Diyarbakır cezaevinde başlayan süresiz-dönüşümlü açlık grevi, 25 Nisan'da 18 tutuklu tarafından süresiz-dönüşümsüz açlık grevine dönüştürüldü.

Mayıs ayı başlarında, faşist devletin faşist Adalet Bakanı Mehmet Ağar tarafından "Eskişehir tabutluğu"nun açılmasını da içeren genelgeler yayınlanınca açlık grevleri hemen hemen tüm cezaevlerine yayıldı.

Faşist devletin baskıları karşısında tutuklular iki seçenekle karşı karşıya bırakılmışlardı. Ya teslim olmak, ya da sonunda ölüm de olsa mücadele etmek. Çoğunluğu PKK taraftarı olan ve değişik devrimci örgütlerin taraftarları olan siyasi tutsaklar, mücadele yolunu seçtiler.

Faşist devletin kolluk güçleri, açlık grevi yapan tutuklulara baskı ve zulmü yoğunlaştırarak sürdürmektedir. "Asmayıp da besleyelim mi?" faşist zihniyeti kendisini birkez daha ortaya koymaktadır. Zaten ölüm sınırına varan tutuklular, coplarla, demirlerle dövülerek, sıhhi müdahalede bulunmayarak ölüme terkedilmektedirler.

Faşist devlet güçleri, açlık grevleriyle dayanışmada bulunan tutuklu yakınları, değişik örgüt ve kurumlar üzerinde de baskılarına devam etmektedir.

Diyarbakır'daki süresiz-dönüşümsüz açlık grevinin 50 günü aşması sonrasında, ölümleri engelleme amacıyla İHD, değişik kurum ve kuruluşlar, tutuklu yakınları, tutuklulardan; *"ölüm sonucu doğurmayacak yöntemlerle hak arama yoluna gidilmesini"* talep ettiler. Bunun üzerine tutuklular süresiz-dönüşümsüz açlık grevini, süresiz-dönüşümlü açlık grevine dönüştürdüler.

Bu arada Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcısı bazı tutuklularla görüştü ve bazı taleplerin kabul edildiğini açıkladı. Açlık grevi yapan bir grup tutuklu pazarlık yapmak için eylemlerine son verdi. Pazarlıklar devam ediyor. Açlık grevleri de...

Hakim sınıfların tutukluları teslim alma, "ehlileştirme" politikasına karşı verilen mücadele, haklı bir mücadeledir. Biz tutsakların cezaevlerindeki koşullarının iyileştirilmesi ve baskıların azaltılması için verdiği bu mücadeleyle dayanışma içindeyiz.

Ama verilen mücadeleyle dayanışmak, yanlışı eleştirmemek anlamına gelmiyor.

Biz, devrimci, demokrat tutukluların yaşam koşullarını iyileştirecek somut taleplerle mücadele etmelerinden yanayız. Karşı olduğumuz, reform talepleri için mücadelenin devrim perspektifinden kopuk ele alınmasıdır. Böylesi mücadelelerde esas amacımız, devrimin öznesi olan kitlelere, işçi sınıfına ve emekçi yığınlara düzenin gerçek niteliğini göstermek; onların bilinç düzeyini yükseltmektir.

Açlık grevlerinin talepleri ve verilen mücadelenin üzerinde yükseldiği temel, anda yürütülen mücadelenin reformist bir mücadele olduğunu göstermektedir.

Tutukluların cezaevlerindeki yaşam koşullarının iyileştirilmesi için öne sürdüğü tüm talepler reformisttir ve burjuva/faşist düzen çerçevesinde elde edilmesi mümkün olan taleplerdir. Genel olarak mücadele, düzene ve devlete yönelmemektedir.

Bunun da ötesinde çoğunluğu PKK taraftarı olan tutukluların dile getirdiği "siyasi talepler" de, verilen mücadelenin reformist bir siyaset temelinde yükseldiğini ortaya koymaktadır. Bilindiği gibi PKK, Aralık 1995'de ilan ettiği tek yanlı "ateşkes"e TC'nin olumlu cevap vermesini istemektedir; açlık grevinin siyasi talepleri de bu çerçeveyle sınırlıdır.

İşçi sınıfına, emekçilere ve devrimcilere burjuvazinin iktidarı şartlarında işkence ve baskı şu veya bu biçimde gündemde olacaktır. Baskı ve işkence, sömürü düzeni şartlarında düzenin kaçınılmaz yol arkadaşlarıdır. Burjuvazinin iktidarı şartlarında baskı ve işkencelere son verilebileceği anlayışını yaymak, düzene hizmet etmek anlamına gelir.

İşçi ve emekçiler üzerindeki baskı, zulmü ve işkenceleri ortadan kaldırmak için, burjuva düzenine ve burjuvazinin devlet iktidarına karşı mücadele etmek; faşist Türk devletini yıkıp, yerine işçi-köylü iktidarını kurmak doğru olan tek yoldur.

Biz açlık grevi direnişçilerinin, düzene teslim olmayan, direnen yönünü desteklerken, eylemin reformcu çizgisini reddediyoruz.

Faşist Türk devletine ölüm!

Cezaevlerinde devrimci ve demokrat tutuklular üzerindeki baskılara son!

Umut isyanda, kurtuluş devrimde!

Reformizm yenilgiye, devrim zafere götürür!

Haziran 1996 ▲

ROJA BOLŞEVİK
BOLŞEVİK PARTİZAN

Faşizmin zindanlarında özgürlük tutsaklarının can bedeli yürüttükleri direniş, ölüm çanları çalıyor! Bu çanlar, ölümün hayata egemen olduğu faşist Türk devletinin cenaze çanlarıdır!

KUZEY Kürdistan-Türkiye'de, 50'den fazla cezaevinde özgürlük tutsaklarının 20 Mayıs'ta başlattıkları açlık grevi direnişleri, ölüm çanları çalıyor. Temmuz ortalarına doğru 52 cezaevinde 2000 dolayında devrimci ve ulusal kurtuluş tutsağı, dönüşümsüz açlık grevlerini sürdürürken 200'e yakını 3 Temmuz'da ilan ettikleri ölüm orucunda 56. günlerini yaşıyorlardı. Süresiz açlık grevleri ve ölüm oruçlarıyla direnişler 60. gününü doldururken faşist devletin andaki temsilcileri devekuşluğuna devam ediyorlar. Faşizmin zindanlarında ölüm çanları çalıyor. Zindan duvarlarını aşarak tüm ülkede yankılanan bu çanlar, kimin için çalıyor?

Bilinçli ve kararlı biçimde faşizmin saldırılarına meydan okuyan, ölüm orucundaki özgürlük tutsakları için değil elbette. Bu çanlar, işkenceci başlarının Adalet Bakanlıklarıyla, İçişleri Bakanlıklarıyla ödüllendirildiği, faşist Türk devletinin cenazesi için çalıyor.

ANAYOL hükümetinin eli kanlı kukla Adalet Bakanı Mehmet Ağar'ın özgürlük mahkumlarını doğrudan hedef alan 6, 8, 10 Mayıs genelgelerinin geri çekilmesi için başladı açlık grevi direnişleri. Direnişçilerin talepleri, Avrupa Konseyi bünyesinde "İşkence ve Kötü Muamele ile Mücadele Sözleşmesi"nin altına imza atan, dolayısıyla "yükümlülük" (!) altına giren bir ülkenin temsilcileri olarak, normalde Türk hakim sınıflarının yerine getirmesi gereken taleplerdir. Nedir bu talepler?

6 Mayıs genelgesiyle, 1991 sonlarında devrimci ve ulusal kurtuluş savaşçısı tutsakların yine can bedeli direnişleriyle kapattırılan Eskişehir tabutluğu yeniden açıldı. Hatta yeni tabutluklar eklenerek özgürlük tutsakları bu genelgelerin iptalini istiyorlar. Sürgünlerin, zindanlarda sürekli saldırıların, tecrit, hücre cezalarının kaldırılmasını talep ediyorlar. Tutsak yakınlarına yönelik saldırıların son bulması, savunma hakları ve tutsakların tedavileri önündeki engellerin kaldırılmasını istiyorlar.

Sözde "hukuk devleti" Türkiye Cumhuriyeti, demir parmaklıklar ardına hapsettiği özgürlük tutsaklarının asgari düzeydeki, en doğal, demokratik taleplerine bile cevap vermekten aciz. Barbarlıkta sınır tanımayan faşist devlet, zindanlarda zaten varolan insanlık dışı baskıları daha da artırarak mahkumiyet içinde mahkumiyeti dayatmaya çalışıyor. Devrimci ve ulusal kurtuluş savaşçısı özgürlük tutsaklarını, savunma ve tedavi haklarından yoksun bırakarak, tabutluklara kapatarak, yalnızlaştırarak teslim almaya ya da fiziki olarak ortadan kaldırmaya çalışıyor.

Faşist genelgelerin mimarı, ANAYOL hükümetinin miadı, üç ayda dolunca ortalık yine toza dumana büründü. Toz duman bulutunun ardından, siyasi kriz içinde debelenen ve ilkesizlikte sınır tanımayan hakim sınıf partilerinden Refah ve DYP ortak hükümeti çıktı. Daha düne kadar birbirlerini *"gavur aşığı bu, başını eteğiyle örtüyor"*, *"hasta, teşhisim isterik"*, *"en büyük rantçı Erbakan"*, *"sömürücülerin en tehlikelisi"*, *"ona karşı göğsümü siper ederim"*, *"DYP laikliğin teminatıdır"* vs. vs. diye aşağılayanlar, ***"dün dündür, bugün bugündür"*** diyerek yeni bir kukla hükümet oluşturdular.

İlkeleri, kendi kişisel çıkarları, siyasetleri kendilerinin ve savundukları daracık bir zümrenin çıkarlarını ülkenin çıkarları olarak göstermek, emekçileri kandırmak sanatından ibaret olanların biraraya gelmeleri elbette şaşırtıcı değil. Onlar için herşey mübah. Kurulan "yeni" hükümette, azılı halk düşmanı, işkenceci katil, Mehmet Ağar İçişleri Bakanlığına getirildi. Adalet Bakanlığı rolü, bir başka halk düşmanına, Sivas'ta 2 Temmuz 1993'te 37 aydının katillerinin savunucusu, Şevket Kazan'a devredildi.

Devrimciler, komünistler için yeni hükümetin "eski hamam eski tas" olduğu, öncekilerden hiçbir farkının olmadığı bıkıp usanmadan tekrar edilen bir gerçek. Fakat bu yeterli değil. Sorun, bu gerçeğin yığınlarca kavranması. Daha dün "adil düzen" laflarına aldanıp Erbakan'a oy veren emekçiler, yıkılan gecekondu duvarlarına "adil değil, adi düzen" sloganlarını yazıyor. Bir paket çaya alınan desteğin karşılığı, gecekondu yıkımları!

Değişik isimlerle peşpeşe kurulan hükümetlerin hepsi istisnasız, temelleri kan deryasında yüzen faşist Türk devletinin aynasıdırlar!

Türk devleti, emperyalizmin Kuzey Kürdistan-Türkiye coğrafyasındaki temsilcisidir. Varlıklarının temelini oluşturan emperyalist çıkarların korunması uğruna Türk, Kürt, Ermeni ve çeşitli milliyetlerden milyonlarca emekçi üzerinde baskı aracıdır. Türk devleti, yarım milyondan fazla ordusuyla, polisiyle, kontrgerillasıyla, basın yayın kuruluşlarıyla, bilumum yasama, yargı, yürütme organlarıyla hakim sınıfların halk üzerindeki hegemonyasını sürdürme aracıdır. Ve hakim sınıflar, emperyalizme uşaklıklarını halklar hapishanesi Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşizmi uygulayarak yerine getiriyorlar.

Dünya Bankası, IMF (Uluslararası Para Fonu) gibi emperyalistlerin ekonomik kuruluşları önünde elpençe divan duran faşist Türk devleti temsilcileri, içerde emekçi halklara karşı barbarlıkta sınır tanımıyor. Faşizmin zindanları bu barbarlığın en açık, çıplak uygulandığı alanlardır. Onbinlerce devrimci, demokrat, aydın, gazeteci, ulusal kurtuluş savaşçısının demir parmaklıklar ardına hapsedilmesi yetmiyor hakim sınıflara.

Tutsaklar daha fazla baskı, her türlü işkence yöntemleriyle teslim alın-

mak ya da katliamlarla yok edilmek isteniyor. Ellerinden başka türlüsü gelmiyor hakim sınıfların. Çünkü, gerçekte kendileri tutsak. Emperyalizmin tutsağı. Özgürlük savaşçılarının tutsaklıkları elbette son bulacak. Fakat Türk hakim sınıflarının hiçbir umutları yok. Siyasi kriz içindeler. Bu, buzdağının su yüzüne çıkan ucu yalnızca. Aysbergin görünmeyen alt tarafı, bütün sistemin krizidir.

Bu aysberg, bütünüyle havaya uçurulmadan, yığınların demokrasiye, özgürlüğe susuzlukları dindirilemez. Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusuna karşı tüm dehşetiyle sürdürülen haksız savaş durdurulamaz. Polis copu, karakol, şube, işkenceler, gözaltında kayıplar, yerinde infazlar ortadan kaldırılamaz. Bu sistem ortadan kalkmadan işsizliğe, yoksulluğa çare yok.

Emekçi halkların gözbebeği, onurları devrimciler, ulusal kurtuluş savaşçıları bu gerçekleri gördükleri ve savaştıkları için faşist zindanlarda teslim alınmak ya da çürütülmek isteniyor. Varolan faşist zindan koşullarının daha da ağırlaştırılmak istenmesi bu yüzden. Genelgeler bu yüzden çıkarıldı.

Uygulamaya konulan faşist genelgelere cevabı, zindanlardan, özgürlük tutsakları, ölümüne direniş kararlarıyla yanıtladılar. Direnişin 63. gününde, faşist Türk devletinin tüm baskılarına rağmen kaçınılmaz ölümünün çanları, Ümraniye zindanından, İzmir, Buca'ya, Sakarya'ya, Diyarbakır zindanlarına yansıyarak çaldılar. Çanların ipini var gücüyle çeken, devrimci Aygün Uğur'du. Aygün'ü direnişin 65. gününde, Bayrampaşa zindanından, Altan Berdan Kerimgiller izledi Altan'ı da bir üçüncü özgürlük savaşçısı, İlginç Özkeskin izledi.

"O, ne önde ne arkada, sırada, sıramızdaydı...

Ve yanındakinin kanlı başı onun omuzuna eğilince,

Ona sıra gelince, sayısını saydı...

Söz istemez. Yaşlı göz istemez.

Çelenk melenk lazım değil..

Susun, sıra neferi uyusun..."

Sayısını sayanlar sırada!

Ölüm bedeli direnişe katılanların sayısı artıyor. Direnişleri suskunlukla geçiştirmeye çalışan hakim sınıfların emir kulları, boyalı basın ölüm orucuna katılanların sayısının 300 olduğunu gizleyemiyordu, 24 Temmuz tarihli sayılarında.

Aygün, Altan, İlginç, tüm dünyada ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ölü emeğin canlı emeğe yani ölümün hayata egemenliğine, insanın insana, insanın sermayeye kulluğuna son vermek, üretenlerin yönetenler haline gelmesi ve giderek herkesin, hiçbir dış zorlama olmaksızın, yeteneği ölçüsünde katkıda bulunacağı ve ihtiyacı kadar alacağı topluma, komünizme varma mücadelesinde toprağa düşenlerin saflarında yerlerini aldılar. Faşizmin zindanlarında, fiziki varlıklarını ortaya koyarak, görevi arkada kalanlara devrettiler. Komünist bir toplum için sosyalizm, demokratik halk devrimi mücadelesinin kızıl bayrağını geride kalanlara teslim ederek toprağa düştüler.

Kadın, erkek, değişik ulus ve milliyetlerden emekçiler!

Emperyalist sistemin uysal köle-

Faşist devletin Sarıgazi'deki saldırısı!

Cezaevlerindeki tutsakların taleplerini faşist TC'nin kabul etmemesi üzerine, açlık grevleri ölüm orucuna dönüştürüldü. Ölüm orucunun 63. gününden itibaren ölümler başladı. İçerdeki ölüm orucunu desteklemek amacıyla çeşitli eylemler yapıldı. Biz de gücümüz oranında faşist devletin teşhirine yönelik propaganda malzemeleri çıkarıp dağıttık. Yapılan eylemlere katıldık.

Ölüm orucunun 63. gününde ölen Aygün Uğur'un ve 67. gününde ölen Ali Ayata'nın cenaze törenleri bölgemizde yapıldı. Bunlardan Aygün Uğur Mersin'de toprağa verildiği için, alternatif bir tören 23.7.1996 tarihinde saat 15'de Sarıgazi Cemevi önünde yapılacağı bilgisini aldık.

Biz 3 saat kadar önce cemevine gittik. Gittiğimizde pek kimse yoktu. Tanıdık esnaflarla konuştuk. Hepsi tedirgindi. *"Bunlar başımızı yine belaya sokacak"* diye devrimcilere kızıyorlardı. Saat 13.00'e doğru bölgeye asker yığmaya, önce merkeze, sonra ce-

mevi civarına yerleşmeye başladılar. Bu arada diğer bölgelerden cenaze törenine katılmak isteyenler de gelmeye başladılar. Ancak asker ve jandarmanın çokluğunu görünce geri gittiler. Saat 14.30'da cemevine gittik. 300 kişi civarında kitle toplandı. Sloganlar atmaya başladık. Asker, *"dağılın!"* uyarısıyla saldırmaya başladı. Bir yandan *"allah allah!"* diye bağırıyor,

lere dönüştürmeye çalıştığı emekçiler!

Kuzey Kürdistan-Türkiye, faşist zindanlarında en doğal insani talepler bile fiziki varlıkların ortaya konmasını gerektiriyor. Can bedeli yürütülen direnişler, neticede emekçilerin baskıdan sömürüden, horlanmadan kurtuluşları içindir. Özgürlük tutsaklarının direnişleri tüm emekçilere direniş çağrısıdır. Devrim mücadelesinde toprağa düşenler, kızıl bayrağı emekçilere, hepimize devretti. Kızıl bayrağı bizlere teslim eden elleri daha fazla boşlukta bırakmayalım. İnsanlığı uçuruma sürükleyen barbarların düzeninde emekçiler için "gemisini kurtaran kaptan değil!" Tek başına kurtuluş yok.

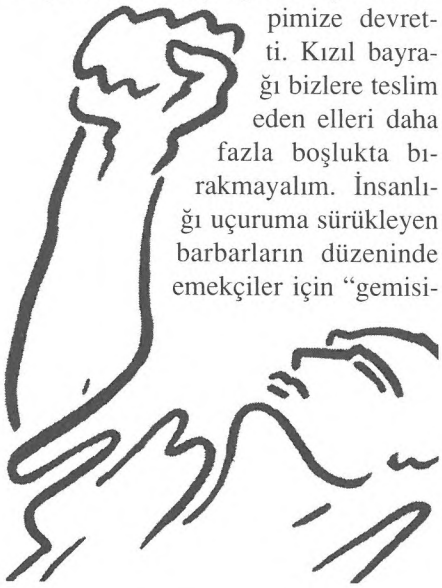

"İşçi tulumuyla elbette dolaşacaktır Kuzey Kürdistan-Türkiye'de özgürlük". Fakat, işçi sınıfının bilimsel silahlarıyla kuşanmış Bolşevik Parti önderliğinde örgütlenmeden bu mümkün değil. Faşizmin zindanlarını faşist Türk devletinin başına yıkmadan bu mümkün değil. Özgürleşmek için örgütlenelim.

Özgürlük tutsakları Aygün Uğur, Altan Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin ve sıradakilerin katili, faşist Türk devletidir!

Faşist Türk devleti döktüğü kanda boğulacaktır!

Özgürlük tutsaklarının talepleri derhal yerine getirilmelidir!

Tüm devrimci tutsaklara özgürlük!

Faşist barbarlığın tek alternatifi Sosyalizm'dir!

Sosyalizmi kuracak tek güç, BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde birleşmiş işçi sınıfıdır!

24 Temmuz 1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİZAN
Fransa taraftarları

diğer yandan kudurmuşça vuruyorlardı.

Bizler de merkeze yakın bir yerde (50-60 kişi) çeşitli malzemelerle Dudullu-Samandıra yolunu trafiğe kapattık. Kısa süre sonra askerler yeniden saldırdı. Bizler de ara sokaklara dağılarak kaçtık. Burada 50'ye yakın insan tutuklandı.

Daha önce oportünistler dergilerinde şu bölgede şu eylemi yaptık, esnaf kepenk kapatarak bizi destekledi diye yazıyorlardı. Bizim bu eylemde dikkatimizi çeken şey, esnafın desteklemek için değil, korkudan kepenk kapattığıdır. (Oradaki esnafın bir kısmını tanıyoruz. Demokrat ve ilerici geçinirler.) Esnafın korkusunun birinci nedeni, kaçarken dükkanımıza sığınırlar, devletle başımız belaya girer düşüncesi, ikincisi de camlarının kırılmasından korkmalarıdır.

İkinci eylem ise, 27.7.1996'da Ali Ayata'nın cenaze töreniydi. Yer yine aynı yerdi. Cenaze saat 18'de gelecekti. Biz saat 17'de oradaydık. Cenazenin gelişini beklemeye başladık. Etrafımız polis ve askerler tarafından sarıldı, sadece dar bir sokak açık bırakıldı. Kitle yine azdı. 400 kişi civarında. Törene Dergiler Platformu, EP, ÖDP, SİP, HADEP katılmıştı.

Cenazeyi beklerken, sloganlar attık. Biz de **"Faşizme ölüm, tek yol devrim!"** sloganını attık, kitle de bizimle birlikte attı. Saat 19.00'a kadar bekledik, cenaze gelmedi. Gazeteciler cenazenin askerler tarafından gömüldüğü haberini getirdi. Komite ve "İnsan Hakları"ndan biri dağılma çağrısı yaptı. Dediğim gibi, etrafımız tamamen çevrilmişti, sayı olarak da onlara göre oldukça azdık. İkinci çağrı askeri bir yetkili tarafından yapıldı: *"Cenaze ailesinin isteği üzerine tarafımızdan gömüldü, sessizce dağılın!"* Bunun üzerine kitle sessizce dağıldı.

Bu iki eylemde de kitlenin sayısının çok düşük olması süpriz değildi. Ama bazı devrimci örgütlerin, geniş kitle tabanına sahip olduklarını söyledikleri bu bölgede, katılımın bu kadar düşük olması düşündürücüdür!

İstanbul'dan bir grup
Bolşevik Partizan okuru. ▲

Açlık grevlerindeki devrimci tutsaklar ölüm sınırında!

Faşist Türk devleti, işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarına yönelik saldırılarını yoğunlaştırarak sürdürmektedir. Bu durum, işbaşına gelen hükümetlerin renginden ve yapısından bağımsız olarak böyledir. İşçiler, emekçi halk yığınları, devrimci ve komünistler; faşist Türk hakim sınıflarının baskı, sömürü, zulüm ve vahşetini mücadele ve direnişlerle cevaplamaktadırlar! Özellikle son dönemlerde bu haklı mücadele ve direnişlerin en zorlusunu, cezaevlerindeki açlık grevleri ve onu takip eden ölüm oruçları oluşturmaktadır.

ANAYOL hükümetinin Adalet Bakanı Ağar'ın genelgelerine cevap olarak açlık grevleriyle başlatılan mücadele, bugünkü REFAHYOL hükümetinin Adalet Bakanı Kazan'ın, Ağar'ın genelgelerini "yumuşatma"sına rağmen, "ölüm oruçları" şeklinde yaygınlaşarak sürmektedir... Zindanlardaki devrimci tutukluların yaşam koşullarını daha da ağırlaştırarak onları teslim almayı deneyen faşist Türk devleti; tutukluların pratik yaşam tarzı olan komün kurumuna saldırmaktan, koğuşlararası ziyaretleri yasaklama, görüşme sürelerini kısaltma, ziyaretçilerin getirdikleri yiyecek ve giyecek eşyalarını tutuklu ve hükümlülere vermeme ve benzerine kadar her yöntemi uygulamaktadır!

Daha önce kapatılan ve tek kişilik hücreleriyle tabutluğu andıran Eskişehir Cezaeviyle birlikte aynı türde altı yeni cezaevi daha açılmıştır. Bu cezaevlerini açmakla faşist devlet; devrimci ve yurtsever tutsakları, komün biçimindeki kalabalık koğuşlardan alarak tek kişilik hücrelere koyup onların birlik ve dayanışmadan doğan gücünü, toplu direnişlerini kırmayı, "ehlileştirmeyi" ve itirafçılığa itmeyi, psikolojik baskıyı daha etkili kılmayı vb. amaçlamaktadır. Devrimci tutuklular üzerindeki bir dizi faşist uygulamanın yanısıra, tutukluların direncini ve direnişini kırmak amacıyla, yargılandıkları şehirlerdeki zindanlarda değil de, başka şehirlerdeki zindanlara sevk ve sürgün edilme planları genel uygulama haline sokulmak istenmektedir!

Devrimci tutuklular bu saldırılara mücadeleyle karşılık verdiler. İlk olarak Nisan ayı ortalarında PKK'lı tutukluların başlattığı açlık grevleri, 20 Mayıs'tan sonra da diğer devrimci örgütlerden tutukluların koordineli olarak katılımlarıyla zindanlarda kitlesel boyutlar kazanan bir direnişe dönüştü. **Şu anda 2100 civarında tutuklunun süresiz açlık grevlerinin yanısıra, sayısı 314'ü bulan tutuklunun yürüttüğü ölüm orucu, 68. gününde. Ölüm orucundaki Aygün Uğur, Altan Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata, Müjdat Yanat, Tahsin Yılmaz ve Ayşe İdil Erkmen adlarındaki sekiz devrimci tutuklu yaşamını yitirdi! Komadaki diğer bir çok devrimci tutuklunun yaşamını yitirmesi an meselesi!** Ölüm orucunda olan devrimci tutsaklarda aşırı kilo kaybetme, yüksek tansiyon, kan kusma, kısmi felçler, körlük, kas erimesi, hafıza kaybı gibi bir dizi sağlık tahribatı kaydedilmiştir. Şu anda ölüm orucu bırakılsa bile, koma halindeki devrimci tutukluların bir bölümü yaşamını yitirecek ve bir dizisi maalesef sakat kalacaktır!!!

Faşist Türk devleti, cezaevlerindeki saldırılar karşısında açlığa ve ölüme yatan tutukluların direnişlerine dışardan destek vermek için çeşitli eylemlere girişen tutuklu yakınlarına da azgınca saldırmakta; açlık grevleriyle ilgili haberlerden kendi çıkarlarını sarsacağını düşündüklerini de sansür etmektedir.

Biz Bolşevikler; devrimci tutukluların yürüttüğü ölüm orucu ve açlık grevlerini; en zor koşullar altında bile devrimci onuru korumanın mümkün olduğunu; devrimcilerin faşist Türk devletine teslim olmadıklarını, olmayacaklarını gösteren bir eylem olarak selamlıyoruz! Bugün yaklaşık 2400 devrimci tutuklunun sürdürdüğü yiğit mücadelenin, teslim olmamayı, direnmeyi bayrağına yazan yönü faşist Türk devletine vurulmuş bir şamardır!

Biz Bolşevikler; tutuklu ailelerinin, yakınlarının devletin tüm baskı ve yasaklarına, saldırılarına rağmen sürdürdüğü eylemleri de direniş sembolleri olarak selamlıyoruz!

Devrimci tutukluların öne sürdükleri haklı talepler kesinlikle savunulmalıdır! Ancak bunların reform talepleri olduğu bilinçlere kazınmalı, bunların devrim talebiyle birleştirilmediği koşullarda devrime hizmet etmeyeceği de bilinmelidir. Çünkü, işkence, faşist baskı, cinayet ve katliamların ortadan kalkması, faşist devletin devrimle yıkılmasıyla mümkün olur!

▲▲▲

Faşist Türk devleti kudurmuş köpek gibi her tarafa saldırıyor!

Faşist devlet, "Cumartesi Anaları"na saldırmakta; devrimcilere karşı yargısız infazlarına, "faili meçhul" cinayetlerine yenilerini eklemektedir. Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devletinin milli zulmü ve katliamları olanca vahşetiyle sürmektedir. Faşist Türk hakim sınıfları, iş-

çi sınıfına özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma şeklindeki çok yönlü saldırılarına devam ederken, sayıları milyonlarla ifade edilen işsizler ordusuna hergün onlarca, yüzlerce emekçi eklenmektedir. Emekçiler açlık sınırında yaşamaya mahkum edilmişlerdir. Haklarını arayan işçiler, Antep'teki grevci dokuma işçilerine yapıldığı gibi faşist devlet terörüyle karşı karşıya kalmaktadırlar! Hakları için mücadele eden öğrenci örgütlenmeleri "güvenlik güçleri"nin sürekli hedefleri arasındadır. vb. vb.

Bu baskı ve zulümden kurtuluş, faşist devletin atomlarına kadar parçalanmasıyla mümkündür! İşçiler ve emekçiler bu gerçekleri görmeli; burjuvazinin çıkarları için dönen çarkların arasında kaybolup gitmekten kendilerini kurtarmalıdırlar. Ne Refah'ın temsil ettiğini söylediği din, ne de diğerlerinin temsil ettiklerini söyledikleri sözde "demokrasi", çeşitli uluslardan işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarını temsil edemez, onların kurtuluşunu gerçekleştiremez!

Tek yol vardır: DEVRİM! İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğünü gerçekleştirecek, oradan durmaksızın Sosyalizme ve sınıfsız topluma geçişin yolunu açacak olan devrim!!! Bu, ulaşılamaz olan bir hedef ya da bir hayal değildir!

Tüm haksızlıkların, baskı ve zulmün panzehiri olan demokratik halk devrimini gerçekleştirecek olan güç, BOLŞEVİK PARTİ önderliğindeki birleşecek olan işçi sınıfı ve emekçilerdedir!...

► Faşist Türk devletine ölüm! Devrimci tutsaklara özgürlük!

► Ya faşizm, ya DEVRİM!

► Ya barbarlık, ya SOSYALİZM!!!

26 Temmuz 1996

roja bolşevik
BOLŞEVİK PARTİZAN
YURTDIŞI

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Tüm ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler, gençler! Tüm ezilenler!...

TARİHİ katliamlarla olan faşist Türk devleti; genelde tüm ulus ve milliyetlerden emekçiler üzerinde, özelde ise Kuzey Kürdistan-Türkiye cezaevlerindeki devrimci ve yurtsever tutsaklar üzerindeki baskı ve katliam politikasını sürdürüyor.

Faşist devlet, bu baskı ve katliam politikasının bir örneğini Buca cezaevinde gösterdi. 21 Eylül 1995 tarihinde, devrimci tutsakların bulunduğu 1 ve 7. koğuşlara, faşist Türk devletinin kolluk güçleri tarafından saldırı düzenlendi. Bu saldırı sonucu 5 devrimci tutsak katledildi, 49 tutsak ise çeşitli yerlerinden ağır yaralandı. Bu katliamın ön hazırlığı, faşist devletin tepesindeki yetkili ağızlar ve medya tarafından yapılmıştı. Katliamdan sonra medya, yakınlarına sahip çıkan tutsak ailelerini de "terörist" olarak gösterip üzerlendiği görevi tamamladı!

Özgürlük tutsaklarının çeşitli mücadeleler sonucu kazanmış oldukları bazı haklar (Eskişehir cezaevinde olduğu gibi tek kişilik hücre tipi cezaevlerinin kapatılması, aile ve avukatlarla serbest görüşme yapabilme, hastalık durumlarında tedavi görme, mahkemelere zamanında götürülme, sayımların gardiyanlar tarafından yapılması, vb.) faşist TC devleti tarafından gaspedilmiş, elde edilmiş hakların pratikte uygulanması ise cezaevi yönetiminin keyfiyetine bırakılmıştır.

Birçok fail-i meçhul(!) cinayet, sokak infazı ve işkencelerden sorumlu eski polis şefi, şimdi ise "Adalet"(!) Bakanı olan Mehmet Ağar; cezaevlerindeki devrimci tutsakları siyanür zehiriyle toplu bir şekilde katletmek istemesiyle meşhur(!) olan Cezaevleri Genel Müdürü Cemal Sahir Gürçay ve diğer kan içiciler, yayınladıkları genelgelerle, cezaevlerindeki devrimci ve yurtsever tutsaklar üzerindeki baskı, katliam, teslim alma, itirafçılığa itme politikalarını daha da artırdılar.

Bunun sonucu olarak, daha önce kapatılan ve tek kişilik hücreleriyle tabutluğu andıran Eskişehir Cezaeviyle birlikte aynı türde altı yeni cezaevi daha açıldı. Bu cezaevlerini açmakla faşist devlet; devrimci ve yurtsever tutsakları, komün biçimindeki kalabalık koğuşlardan alarak tek kişilik hücrelere koyup onların birlik ve dayanışmadan doğan gücünü, toplu direnişlerini kırmayı, "ehlileştirmeyi" ve itirafçılığa itmeyi, psikolojik baskıyı daha etkili kılmayı vb. amaçlıyor. Faşist TC devleti, cezaevlerine yönelik yeni baskı ve saldırılarla, tutsakların can bedeli mücadeleler sonucu elde etmiş oldukları kazanımları ortadan kaldırmayı planlıyor. Sayım yapmak bahanesiyle tutsaklara saldırma, tutsakların yakınlarıyla ve avukatlarıyla görüşmelerine yeni sınırlamalar getirme, bazı durumlarda soyadı tutmayan tutsak yakınlarıyla görüşmeyi engelleme, ziyaretçilerin cezaevi önünde sivil ve resmi polis güçleri tarafından gözaltına alınarak emniyete götürülüp işkencelerden geçirilmesi, küfür ve psikolojik baskılarla yıldırılmaya çalışılması, tutukluların dışarıdan soyutlanarak yalnızlaştırılması, vb. vb. de faşist devletin, devrimci ve yurtsever tutsaklarla, onların yakınları üzerinde uyguladığı baskılardan bazılarıdır.

Faşist TC'nin bütün bu baskı ve katliam politikalarına karşı, kazanılmış olan tüm hakların korunması, cezaevlerindeki yaşam koşullarının düzeltilmesi, yeni saldırıların püskürtülmesi amacıyla, PKK'lı tutsaklar 15 Nisan 1996, devrimci tutsaklar ise 20 Mayıs 1996 tarihlerinde süresiz açlık grevlerine başladılar. Bazı cezaevlerinde süresiz açlık grevindeki tutsaklar ölüm sınırına yaklaşmışlardır.

Faşist TC devleti; Diyarbakır zindanlarında komünist önder İbrahim Kaypakkaya karşısında, Metris Cezaevinde ölüm orucunda can verenler, Diyarbakır zindanlarındaki dörtler karşısında nasıl yenildiyse, özgürlük tutsaklarının sürdürdükleri süresiz açlık grevi karşısında da yenilecek; kavganın en kızgın alanları olan cezaevlerinde, ölümüne direnerek onurunu koruyan, karanlığın üstüne korkmadan yürüyen, ölümü önceden bilip yiğitçe karşılayan özgürlük tutsakları bir kez daha kazanacaktır!

Devrimci ve yurtsever tutsakları baskı ve yeni saldırılarla teslim almaya, katletmeye çalışan faşizm, er ya da geç, Bolşevik devrimle yıkılacaktır!

Faşizmi yerlebir etmek için Bolşevik saflarda örgütlenelim, mücadele edelim!

• Özgürlük tutsakları teslim alınamaz!
• Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!
• Faşizme ölüm, tek yol devrim!

Haziran 1996

GENÇ BOLŞEVİK *NRW Taraftarları*

Onlar ölmediler... Ateş fitilleri gibi dimdik ayaktalar...

Direniş zaferle sonuçlandı!

SELAMLIYORUZ!

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Cezaevlerinde dişe diş sürdürülen ölüm orucu direnişi 69. gününde, siyasi tutsakların taleplerinin kabul edilmesiyle sonuçlandı. Halklar hapishanesine dönüştürülen bu ülkede; güzelin, sevginin, umudun çocukları, bedenlerini ortaya koyarak bir tarih yazdılar. Kavganın, direnişin, inancın, devrimci özverinin tarihiydi bu.

Giderek daha da çirkinleştirilen bu ülkede devrimciler bedenlerini alçakların suratına fırlatarak *"iyiyi, güzeli, devrimi sahiplenen bizler varız. Biz var oldukça onuru çiğnetmeyeceğiz. Ve biz var oldukça sizler, egemen güçler ve onların uşakları yataklarınızda rahat uyuyamayacaksınız."* dediler.

Bugün, bir dünya soluğunu kesmiş; Kuzey Kürdistan ve Türkiye zindanlarından yükselen o eşsiz direnişin, o kavga şiarının anlamını çözmeye çalışıyor. O şiarı kızıl kanlarıyla zindan duvarlarına yazan o eşsiz ve güzel insanlar, o güneşin çocukları, bedenleriyle direnişi doruğa çıkarırken, kendilerini ölümsüzleştirdiler. Her beden binlerce inanç şahlanışı gibi destanlaşırken, onlar güneşe gömüldüler. Yılgınlığın, dönekliğin, hainliğin ödüllendirildiği, toplumun suskunlaştığı günümüzde bu direniş; umudun dipdiri, geleceğin direnenlerin olduğunu göstermesi bakımından çok önemlidir.

Ölüm direnişi, 50. günlere dayanırken, dost düşman herkes, bu şanlı direnişin boyutlarını görmeye başladı. Direnişçilerin talepleri, uşak basının spekülasyonla süslediği gibi, karşılanamaz talepler değildi. Hepsi de insani ve demokratik taleplerdi. Savunma hakkını sınırlayan, insani yaşam koşullarını yok sayan, tutuklulara ve ailelerine yönelik baskıları sistemleştiren genelgelerin kaldırılması, yeni düzenlemelerin yapılması tutsaklarca talep ediliyordu. Çeşitli demokratik kuruluşlar bu talepleri açıkça ortaya koydular.

Beyin çapları daralan egemen güçlerin yönetenleri, gündemi bulandırarak taleplere kulaklarını tıkadılar. Örgütlü faşist diktatörlüğün kan emici haydutları çapları kadar düşündüler. Devrimcilerin direnişlerini ölüm sınırında durduracaklarını, direnişin o sınırda boğulacağını sandılar. Kendi korkak dünyalarında asla göremeyecekleri bu olağanüstü kahramanlığı, üç-beş kişinin aç durması gibi göstermeye çalıştılar. Uşaklığın verdiği ahlaksızlıkla, gizliden beslendiklerini, sonuçta vazgeçeceklerini geveleyip durdular.

Direnişin ilk şehidi Aygün Uğur, bedenini siper ettiği inancını çelik bir balyoz gibi egemenlerin suratına fırlattı. Ve arkasından Altan Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin ve diğer ölüm orucu direnişçilerinin bedenleri birer balyoz gibi indi faşist diktatörlüğün kafasına. Kendi çirkin dünyalarında asla göremeyecekleri bu muazzam direnişin kızıl ateşi suratlarına çarptı egemenlerin. Şaşırdılar. Bocaladılar. Sonuçta birbirlerini suçlamaya başladılar. Dünya kamuoyu önünde çirkinliğin, basitliğin, kepazeliğin, haydutluğun en tipik örneğini sergilediler.

Direniş olanca görkemiyle sürerken, kendilerince bir can simidi buldular. Sosyal demokrat kılıklı faşistlerin de akıl vermeleriyle cezaevlerine baskın düzenleyip eylemi bastıracaklarını, ölüm oruçlarına zorla tedavi uygulayacaklarını yüksek perdeden söylemeye başladılar. Bu tehditlerin belki tutacağını, direnişçilerin eyleme son verebileceklerini sandılar. Ancak bir kez daha faka bastılar. Siyasi tutsaklar, böyle bir baskın karşısında karşı koyacaklarını direnişi daha üst boyuta tırmandıracaklarını büyük bir kararlılıkla haykırdılar. Faşist diktatörlüğün tespihli yöneticileri toplumu bir cinnet noktasına sürüklüyordu. Toplumun değişik kesimlerinden ve dünya kamuoyundan artan tepkiler karşısında bocalayan faşist devlet, direnişin görkemi karşısında boyun eğmek zorunda kaldı. Direniş, direnenlerin zaferiyle sonuçlandı.

Kadın ve erkek işçiler, devrimciler!

Bu şanlı direniş, devrimci güçler için olağanüstü değeri olan mükemmel bir kavga örneğidir. Yüreği güzel olan tüm insanlar bu direnişi sahiplenmeli, bu eşsiz kavga ruhunu sınıfa, sınıfın müttefiklerine kavratmalıdır. Susmak onursuzluğu kabullenmektir. Suskunluğu yırtarak direnişi sınıfın bilincine taşımalıyız.

Hiç kuşkusuz her eylemde olduğu gibi bu eylemde de ders alınması gereken çok şey var. Eylem çok yönlü irdelenmeli, ders çıkarılmalıdır.

Selam size güneşin çocukları!... Selam, bin selam direnişin eşsiz kahramanları...

İnancınızla taçlandırdığınız kızıl bedenlerinizin önünde saygıyla eğiliyor ve diyoruz ki:

Sizler devrim tarihinin altın sayfalarında yerinizi alarak, yüreklerimizi fethettiniz!

Doruklara çıkardığınız bayrak asla yere inmeyecek...

–Kahrolsun faşist Türk devleti!
–Kahrolsun din bezirganları!
–Direniş şehitlerinin hesabı devrimle sorulacaktır!
–Devrim şehitleri ölümsüzdür!
–Dünya sizleri selamlıyor!
–Zafer direnenlerindir!
–Zafer Bolşevizmindir!

Temmuz 1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
Marmara Bölgesi

Aşağıda, OCML-Voie Proletarinne (Marksist-Leninist Komünist Örgüt-Proletaryanın Sesi) / Fransa'nın açlık grevlerini destekleyen bildirisinin tercümesini yayınlıyoruz. Bunun nedeni, bu bildiride Fransız emperyalizmine karşı takınılan siyasi tavrı doğru bulmamızdır.

Bu örgütün bir dizi sorundaki siyasi çizgisiyle çelişkilerimiz olmasına karşın, bu noktadaki tavırlarının, bir dizi oportünist örgütün tavrından farklı olduğu tespit edilmelidir.

Türkiye'deki tutukluların açlık grevlerini destekleyelim!

OCML Voie Proletarienne, Türkiye'nin tüm hapishanelerinde siyasi tutukluların yürüttükleri mücadeleyi selamlar. Süresiz açlık grevi 40 gündür sürüyor ve devrimci olduklarını söyleyen çeşitli örgütlerin binlerce militanı tarafından (başlangıçta 10.000'i aşıyordu) ortak bir şekilde yürütülüyor. Talepleri gayet basit:

– Hücre hapsini, gerçek tabutlukların yaratılmasını öngören genelgenin kaldırılması!

– Siyasi tutukluların yakınlarına saldırılara son!

– Savunma hakkının ve sağlık hizmetlerinin önündeki engellerin kaldırılması!

Bu mücadele, Türk ve Kürt halklarının baskı ve sömürüye karşı mücadelesinin bir sembolüdür.

Biz Fransalı komünist ve devrimciler, emperyalist Fransa'nın Türkiye'nin önde gelen ticaret ortaklarından biri olduğunu ve böylelikle oradaki terör rejiminin ana destekçilerinden biri olduğunu unutmuyoruz. Bizler, sermayenin çıkarı bunu talep ettiğinde, kapitalistlerin sınırları aşmakta hiçbir sorun görmediklerini biliyoruz, ulusal şirket Renault'un Türkiye'deki mevcudiyeti bunun bir sembolüdür. Bizler, kötü koşullar sonucu iltica etmek zorunda kalan Kürt ya da Türk yoldaşların, legal ya da illegal, kapitalist sömürünün tüm ağırlığına katlanmak zorunda kaldığını unutmuyoruz.

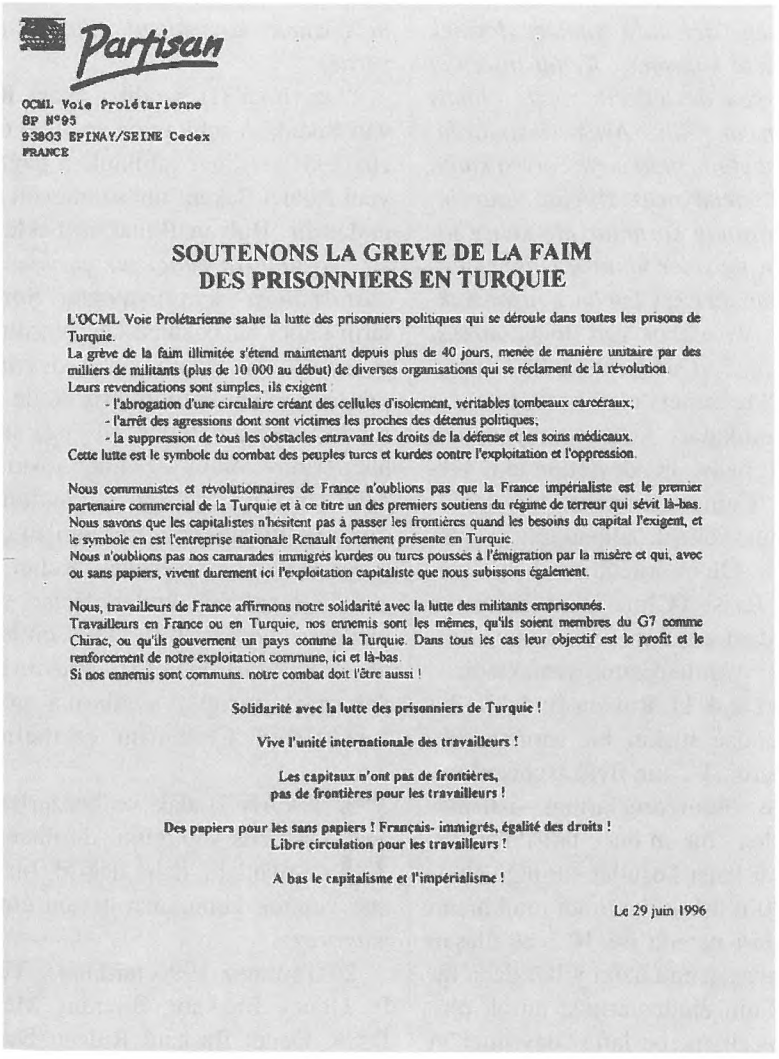

Partisan

OCML Voie Prolétarienne
BP N°95
93803 EPINAY/SEINE Cedex
FRANCE

SOUTENONS LA GREVE DE LA FAIM DES PRISONNIERS EN TURQUIE

L'OCML Voie Prolétarienne salue la lutte des prisonniers politiques qui se déroule dans toutes les prisons de Turquie.
La grève de la faim illimitée s'étend maintenant depuis plus de 40 jours, menée de manière unitaire par des milliers de militants (plus de 10 000 au début) de diverses organisations qui se réclament de la révolution.
Leurs revendications sont simples, ils exigent :
- l'abrogation d'une circulaire créant des cellules d'isolement, véritables tombeaux carcéraux;
- l'arrêt des agressions dont sont victimes les proches des détenus politiques;
- la suppression de tous les obstacles entravant les droits de la défense et les soins médicaux.

Cette lutte est le symbole du combat des peuples turcs et kurdes contre l'exploitation et l'oppression.

Nous communistes et révolutionnaires de France n'oublions pas que la France impérialiste est le premier partenaire commercial de la Turquie et à ce titre un des premiers soutiens du régime de terreur qui sévit là-bas.
Nous savons que les capitalistes n'hésitent pas à passer les frontières quand les besoins du capital l'exigent, et le symbole en est l'entreprise nationale Renault fortement présente en Turquie.
Nous n'oublions pas nos camarades immigrés kurdes ou turcs poussés à l'émigration par la misère et qui, avec ou sans papiers, vivent durement ici l'exploitation capitaliste que nous subissons également.

Nous, travailleurs de France affirmons notre solidarité avec la lutte des militants emprisonnés.
Travailleurs en France ou en Turquie, nos ennemis sont les mêmes, qu'ils soient membres du G7 comme Chirac, ou qu'ils gouvernent un pays comme la Turquie. Dans tous les cas leur objectif est le profit et le renforcement de notre exploitation commune, ici et là-bas.
Si nos ennemis sont communs, notre combat doit l'être aussi !

Solidarité avec la lutte des prisonniers de Turquie !

Vive l'unité internationale des travailleurs !

**Les capitaux n'ont pas de frontières,
pas de frontières pour les travailleurs !**

**Des papiers pour les sans papiers ! Français- immigrés, égalité des droits !
Libre circulation pour les travailleurs !**

A bas le capitalisme et l'impérialisme !

Le 29 juin 1996

Biz Fransalı işçiler, tutuklu militanların mücadelesiyle dayanışmamızı vurguluyoruz.

Türkiye'de ya da Fransa'da; işçiler, bizim düşmanlarımız birdir. İster Chirac gibi G 7 ülkelerinden birini yönetsinler, isterse Türkiye gibi bir ülkeyi. Burada olduğu gibi, orada da onların hedefi kâr ve bizlerin ortak sömürüsünü artırmaktır!

Düşmanlarımız bir ise, mücadelemiz de bir olmalıdır!

Türkiye'deki tutukluların mücadelesiyle dayanışma!

Yaşasın işçilerin enternasyonal birliği!

Sermayenin sınırları yoktur, öyleyse işçilere de sınır yok!

Kağıtları olmayanlara kağıt! Fransızlar ve göçmenlere eşit haklar!

İşçilere serbest dolaşım!

Kahrolsun kapitalizm ve emperyalizm!

29 Haziran 1996 ▲

**Partisan
OCML Voie Proletarienne
Fransa**

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...

FAŞİST Türk devletinin zindanlarındaki devrimci tutukluların açlık grevi ve ölüm orucu eylemleri, özellikle Temmuz'da 50'li, 60'lı günlere dayandığında, bu gelişme, kamuoyunu yoğun bir şekilde ilgilendirir olmuştu...

21 Temmuz ve onu izleyen günlerde, 12 militan devrimciyi peşpeşe yitirdik!

Savundukları devrim davası uğruna pervasızca ölümü seçebilmiş bu güzel insanların, bu devrimci militanların ölüm haberlerinin her duyuluşunda; tutuklu aileleri, örgütlü devrimciler, sınıf bilinçli işçiler ve duyarlı emekçi insanlar derin bir öfkeye boğuldular. Sonra her ölüm haberini, faşist devletin kolluk güçlerinin yoğun kontrolü, baskıları ve terörü koşullarında gerçekleştirilen ve en iyi halde bir kaç yüz kişinin katıldığı cenaze törenleri ve protesto gösterileri izledi...

Devrimci tutukluların açlık grevi ve ölüm orucu eylemleri sürecinde, işçi sınıfı hareketinin ve emekçi halk yığınlarının bir-iki istisna dışında kayda değer eylemliliklere tanık olunamadı! Bizim bildiğimiz, doğrudan işçilerin örgütlediği ve bu anlamda istisna oluşturan iki dayanışma eylemi gerçekleştirilmiştir:

Bunlardan biri, Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası'na üye 14 işçinin, açlık grevi ve ölüm orucu eylemlerine destek vermek amacıyla, 11.7.1996 tarihinde başlattıkları ölüm orucu eylemidir! İşçiler, yaptıkları açıklamada; Adalet Bakanı Kazan'ın genelgesinin yetersiz olduğunu, ölüm orucunda insanların ölebileceğini, bunun sorumlulusunun meçhul kalmayacağını belirttiler.

Diğer dayanışma eylemi ise, 18.7.1996'da, Tuzla Deri Organize Sanayii'nde çalışan Deri-İş Sendikası üyesi 2 bin işçinin 3 saat süren **"iş bırakma"** eylemidir. Diğer sendikalardan ve kitle örgütlerinden de emekçilerin katıldığı bu eylem, bir yandan ölüm orucundaki tutuklulara destek vermek; diğer yandan da, 36 gündür iş bırakma eyleminde olan Kopuzlar Deri AŞ işçileriyle dayanışma amaçlarıyla gerçekleştirilmiştir. Deri işçileri, gösteride, 61 gündür ölüm orucunda bulunan tutuklu ve hükümlülerin ölmelerinin bir an önce engellenmesini talep ettiler.

Sendika konfederasyonlarının yönetimlerine çöreklenmiş olan sendika ağaları, tam burjuva diplomatlarına yakışır endamda, evet "dostlar alışverişte görsün" misali, lütfen(!) bazı açıklamalarda bulundular.

DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak, 11 Temmuz'da bir yazılı açıklama yaptı:

"Yüreği acı dolu anaları dövmek bir devlete yakışmaz. Kendi insanına eziyet eden devletlerin sonuç alması mümkün değildir. Artık ekranlarda, gazete sayfalarında dayak yiyen kadın görmek istemiyoruz. Bugün cezaevlerinde yaşanan sorunlar hiç kimse tarafından istismar konusu edilmemelidir. Sorun, her şeyden önce insan haklarının, yasaların eşit uygulanması sorunudur." (Cumhuriyet, 12.7.1996)

Adı "devrimci" olan koskoca(!) bir işçi sendikaları konfederasyonunun başkanı, faşist TC devletine akıl vermekte, "Cumartesi anaları"nın dövülmelerinin yakışık almadığını söylemektedir. Ölüm oruçlarına ilişkin olarak da, faşist TC'nin insan haklarına uygun davranmasını ve yasaları herkese eşit uygulamasını istemektedir.

Gayet açık ki, Rıdvan Budak'ın bu devletle öze ilişkin bir sorunu yok. Onun derdi, TC'nin fiyakası bozulmasın diye, ölüm oruçlarının –istismar edilmeden– bir an önce bitirilmesidir. Bugünkü lanet koşullar sürdüğü sürece, 1500'ü aşkın devrimci tutuklunun ve sayıları nerede ise 10 bine ulaşan PKK savaşçısının uzun yıllar daha faşist TC'nin zindanlarında tutsak olarak kalacakları, bu lafta "devrimci"yi hiç mi hiç ilgilendirmemektedir. Bıraktık, **"Devrimci tutuklulara özgürlük!"**, **"Yıkılsın zindanlar!"** gibi talepler ileri sürmemelerini (Zaten böyle bir beklentimiz de yoktur!), bu kaşarlanmış sendika ağalarının aklına, geniş kapsamlı bir "Genel af!" talebi bile gelmemektedir.

Rıdvan ağanın aklına bu minimal talep bile gelmezken, o, yine bir "devrimci" olarak, yeni Adalet Bakanı Kazan'ın 9 Temmuz tarihli genelgesine alkış tutarak şunları söylemektedir:

"Bakanlığın başlattığı bu olumlu adım, sorunların kalıcı bir çözüme kavuşturulması noktasında, diyaloğun da önünü açmalıdır. Sorun, ancak cezaevlerinde kalanlar ve bakanlık arasında yürütülecek sağlıklı bir diyalogla çözüme kavuşturulabilir." (aynı yerde)

"Devrimci"(!) sendika ağası Rıdvan Budak'ın açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutuklulara çağrısı, yeni Adalet Bakanı'nın uzattığı eli tutmalarıdır. Rıdvan Budak'ın beklentisi, *"sorunların kalıcı bir çözüme kavuşturulması"* için diyalogtur. Sorunların kalıcı bir çözüme kavuşturulması, ancak, bu lanetli düzen devrimle yıkılırsa mümkün olur. Biz böyle öğrendik! Rıdvan Budak gibi işçi sınıfı hainlerinin somut eylemler ilişkisindeki tavrı ise, devrimci tutukluların **daha iyi koşullarda** "cezaları"nı çekmeye devam etmeleridir! "Kalıcı çözüm"den anladığı budur! Onlar, yani yüzlerce devrimci tutuklu, binlerce ulusal kurtuluş savaşçısı, –Rıdvan Budak gibi burjuva ajanlarına göre– "suçlu"dur! Cezalarını çekmelidirler...

RIDVAN Budak ve benzerlerine haksızlık yaptığımız düşüncesinde olanlara, daha değişik bir örnek vererek konumuza devam etmek istiyoruz:

26 Temmuz 1996 tarihinde; Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral, DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak ve Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu,

"cezaevlerindeki ölüm oruçlarının durdurulması için" Adalet Bakanı Şevket Kazan'la görüştüler. *(Milliyet, 27.7.1996)*

26-27 Temmuz tarihlerine gelindiğinde, faşist TC'nin zindanlarındaki devrimci tutuklulardan açlık grevinde olanların sayısı 2070'i, ölüm orucundakilerin sayısı da 314'ü bulmuştu. Eylemler 69. güne ulaşmış; yitirdiğimiz devrimci militanların sayısı 11 olmuştu!!!

Bu durumda artık, sadece *"ölüm oruçlarının durdurulması"*ndan sözetmek için çok geçtir! Varılan noktada, ölümlerin de durdurulması gerekmektedir!

Cezaevlerindeki ölüm oruçlarının durdurulması için(!) Adalet Bakanı Şevket Kazan'la görüşen üç sendika konfederasyonu adına bir konuşma yapan Türk-İş Başkanı Bayram Meral şunları da sözlerine ekler:

"Elbette suç işleyen cezasını çekmeli, ama ölmek ayrı bir şey. Ölmek sorunu çözmüyor. Sayın Bakan sıkıntıları biliyor. Kazan'dan tutukluların talebinin yerine getirilmesi için talepte bulunduk. Sayın Bakanımız da İstanbul ve civarına nakil için elinden ne geliyorsa yapacağını söyledi. Tutuklulardan şunu istiyoruz: Doktor muayenesini reddetmesinler, ölüm oruçlarını noktalasınlar. Anne ve babalarının gözyaşını dindirici düşüncelere sahip olsunlar. Sonucu bekliyoruz." (aynı yerde)

Bayram Meral, Rıdvan Budak'a göre daha açık sözlüdür. O gayet açık söylemektedir: Suç işleyen elbette cezasını çekmelidir!

Bayram Meral'in ve diğer sendika ağalarının –devrimci tutukluları kastederek!– kullandıkları "suçlu" kavramı, burjuvaziye ve burjuvazinin hukukuna ait olan bir kavramdır. Bizim kitabımıza göre **gerçek suçlular**, faşist TC devletini elinde tutan faşist Türk hakim sınıflarıdır ve onların işçi sınıfı içindeki Bayram Meral, Rıdvan Budak, Salim Uslu gibi adlar taşıyan ajanlarıdır...

Daha dün, 1 Mayıs 1996'da, İstanbul-Kadıköy'de kürsülerini devrimcilere kaptırdıklarında, onların ardından etmedik laflar bırakmayan bu sendika ağalarıdır, esas suçlu olanlar! Yine aynı alanda, devlet olarak yönetme "otorite"lerini devrimcilere kaptırdıklarında, emekçi yığınların üzerine ateş açmada hiçbir sakınca görmeyen ve günlerce devrimciler üzerinde sürek avı uygulayan bu faşist devleti elinde tutanlardır, esas suçlu olanlar!!!

DEVRİMCİLERİN açlık grevleri ve ölüm orucu eylemlerine ilişkin olarak –en iyi halde!– yukarıda örneklerini verdiğimiz tavırları takınan sendika ağaları; sorun eğer TC'nin çıkarlarını sağlama alma noktasındaysa, çok hassas(!) tavırlar takınabiliyorlar. Nasıl olduğuna birlikte bakalım!

2 Ağustos 1996 tarihli Milliyet gazetesinde, Atilla Özsever'in **"Sendikaların Doğu hassasiyeti"** başlıklı çok kısa bir makalesi yer aldı. Bu makalede şunlar yazılıydı:

"Üç işçi konfederasyonu genel başkanları (Bayram Meral, Rıdvan Budak ve Salim Uslu'dan oluşan "sendika ağaları çetesi" /BN), *Güneydoğu'daki terör olaylarında yaralanan askerleri Gülhane Askeri Tıp Akademisi'nde ziyaret edecekler. Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral, «3 konfederasyon anlaştık. Bugün ya da pazartesi veya salı günü yaralı askerlerimizi ziyaret edeceğiz. Genel Kurmay'dan yanıt bekliyoruz. ...» dedi.*

DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak da, ***sendikaların ölüm orucunda olduğu gibi diğer toplumsal olaylarda da duyarlılığını göstermesi gerektiğini belirterek, barış ve demokrasinin kalıcı olması için çabalarını*** *(abç) sürdüreceklerini söyledi. Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu ise, «... Gülhane'deki askerlerimizi ziyaret edeceğiz. 3 işçi konfederasyonunun yanısıra işveren konfederasyonunun da bulunması yararlı olur» diye konuştu." (Milliyet, 2.8.1996)*

"Gazileri ziyaret" konulu başka bir haber de, ertesi günkü Hürriyet gazetesinde çıktı. Birlikte okuyalım:

"Türk-İş Başkanı Bayram Meral, DİSK Başkanı Rıdvan Budak ve Hak-İş Başkanı Salim Uslu, Çankaya Belediye Başkanı Doğan Taşdelen ve arkadaşları dün GATA'da (Gülhane Askeri Tıp Akademisi /BN) *89 Gazi'den 63'ünü ziyaret ederek, tamamına üç konfederasyonun ortaklaşa aldığı birer gömlek hediye ettiler. Dört başkanı temsilen kısa bir konuşma yapan Meral şunları söyledi: «Gazilerimizi, yavrularımızı ziyaret ettik. ... Kurtuluş Savaşı'nda vatan savunması için ... savaşanların torunları, ne acıdır ki, şimdi birbirlerine kurşun sıkıyorlar. Bu oyuna gelmeyelim, anne babaları daha fazla ağlatmayalım, şer güçlerine fırsat vermeyelim, kardeş kavgasına son verelim. Böyle maceracı terör ve hareketlerle ülke bölünmez. Kimse bu ülkenin bir tek taşını yerinden oynatamaz. Türkü, Kürdü, Lazı, Çerkezi tüm etnik kökenli vatandaşları kardeştir. Bir daha böyle üzüntülü günler yaşamak istemiyoruz. Artık bu toplumsal acıyı bitirelim." (Hürriyet, 3.8.1996)*

DİSK Başkanının toplumsal olaylar karşısında nasıl duyarlı olduklarının ibretlik örneği, ölüm oruçlarının bitirilmesinden bir-iki gün önce "Adalet"(!) Bakanı'na yapılan nezakat ziyaretiyle ortaya konmuştur. Duyarlı oldukları, belli toplumsal olaylardır. Ve bu olaylar, esasta burjuva düzenin ayakta tutulmasıyla doğrudan ilgilidirler!

Savundukları barış, emperyalist-faşist barıştır! Demokrasi dediklerinde de anlatmak istedikleri, misak-ı milli sınırlarında hükmünü sürdürmekte olan faşist sistemdir! Bu yüzdendir, "askerlerimiz", "gazilerimiz" demektedirler! Bu yüzdendir, hiçbir sorun yokmuşcasına Türkün, Kürdün, Lazın, Çerkezin kardeşliğinden dem vurmaktadırlar!

ÜLKEMİZ gerçekliğinde tüm bunlar mümkünse, tek nedeni vardır: İşçi sınıfı hareketinin mücadelesi çok gerilemiş durumda. Komünist örgütlenmenin işçi sınıfı hareketiyle bağları zayıf. İşte bu gerçeği her adımımızda gözönünde tutar ve işçi sınıfı içinde örgütlenme perspektiflerimize yoğunlaşırsak, o oranda mücadelenin genel görünümü de değişecektir.

Bolşevik Parti önderliğinde işçi sınıfı ve emekçilerin birliği ve mücadelesi; Budak, Bayram, Uslu gibi işçi sınıfı adına konuşan ama gerçekte sömürü düzeninin devamına, faşist diktatörlüğün ezilenler üzerindeki baskılarına onay verenleri, savunucusu oldukları faşist devletle birlikte tarihin çöplüğüne birgün atacak, işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü kuracaktır!

Bu olacaktır! Çünkü, tarihin tekerleğini hiç kimse geriye döndüremez! İşçi sınıfı adına konuşan ama gerçekte sınıfın içindeki burjuva ajanlar bile!

17 Ağustos 1996 ▲

O bayrak inecek! O devlet yıkılacak!

İŞÇİ ve emekçileri ırkçılık ve şovenizmle zehirlemek için her fırsatı kollayan faşist Türk devleti, Haziran sonunda bir bayrak kampanyası örgütledi. Ankara'da yapılan HADEP Kongresi'nde Türk bayrağının indirilerek yerine PKK bayrağının çekilmesinin ardından tüm yurdu iğrenç bir bayrak isterizmi sardı.

Bütün televizyon kanallarında Türk bayrağının indirilişi yeterince etkili olması için tekrar tekrar ağır çekimle görüntülendi. Bu görüntülere "vatan, millet, Sakarya" ve bayrağa sevgi nutukları eşlik etti. "Kurtuluş" savaşı gazileri, mini mini beyinleri milliyetçilikle yıkanan ilkokul çocukları, haksız savaşta ölen asker anneleri... daha kimler bulunup kameralar karşısında konuşturulmadı ki! Kimlerin ağzından PKK'ya ve "bölücü hainlere" lanet okuttu-rulmadı ki!

Kapalıçarşı'da bayrak asma yarışıyla dükkanlar seçilemez hale geldi...

Faşist devlet, medyası ve tüm kurumlarıyla, resmi ve sivil faşist çeteleriyle işbaşındaydı! Bakanlıklar talimatlar yağdırarak tüm devlet kurumlarına bayrak astırma yarışına girdiler. Milletvekilleri "bayrağa sevgi" nutukları çekip, şiirler okudular.

Televizyon ve basının yaptığı çağrıyla kampanya giderek yayıldı. Başta Ankara ve İstanbul olmak üzere bir günde tüm yurtta şehir merkezleri faşizmin, Türk şovenizmi ve milliyetçiliğin sembolü ayyıldızlı bayrak seline boğuldu. Kapalıçarşı gibi bazı alışveriş merkezlerinde nerdeyse tüm esnafın katıldığı bayrak asma yarışıyla bayraklardan dükkanlar ve mekanlar seçilemez hale getirildi. Bayrakların dalgalandırıldığı araba konvoyları, *"Bayrak inmesin, ezan dinmesin!"*, *"Vatan bir, bayrak bir!"* milliyetçi-faşist şiarlarıyla gösteriler düzenlendi. Evlerin balkonlarında, arabaların camlarında günlerce bayraklar asılı kaldı.

İşaret çakılmış, emir verilmişti! İnlerinden fırlayan faşist çeteler, HADEP Kongresi'nden Elbistan'a dönen üç il örgüt yöneticisini pusuya düşürerek öldürdüler. Bu olayı başta HADEP Parti binaları olmak üzere çeşitli yerlere yapılan bombalı saldırılar izledi. Fırsat bu fırsat, kampanya boyunca resmi ve sivil faşist çeteler HADEP'li Kürt yurtseverlere, devrimci ve demokratlara ve onların eylemlerine azgınca saldırdılar.

Öyle bir kampanya ki, gerçekten tüm Türk milliyetçilerini ve şovenistlerini ayağa kaldırdı, nerdeyse bir anda "aynıları aynı yerde" toparladı. Bunların arasında elbette ki faşizmin uşağı sendikalar da vardı. Türk-İş'e bağlı sendikaların çağrısıyla Ankara'da çoğu sendika yöneticisi yaklaşık 2000 kişinin katıldığı bir "bayrak" yürüyüşü düzenlendi.

Utanmadan "devrimci" sıfatına sarılan DİSK geri kalır mı? DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak da, *"emperyalizme karşı bu topraklar üzerinde yaşayan herkesin bağımsızlık simgesi"* olarak tanımladığı Türk bayrağına saldırıyı lanetlediği bayrak demeciyle şovenist koroya katıldı. Ve bunlar öyle utanmazlar ki, kendileri azılı Türk milliyetçisi-şovenist kampanyanın içinde yer alırken; *"bayrağa saldırı ilkel milliyetçiliktir!"* şeklinde demeçler vermekten de geri durmadılar!

Hayır! Sendikaların başlarına çöreklenmiş ağalar, beyler! Sahip çıktığınız o kanlı bayrak, ne emperyalizme karşı bağımsızlığın simgesidir, ne de bu topraklar üzerinde yaşayan herkesin bayrağıdır!

O, Kürt, Türk, Arap, Çerkez, Laz, Rum, Ermeni... çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin değil, hakim Türk burjuvazisinin, faşist Türk devletinin bayrağıdır.

O, işçi ve emekçileri iliklerine kadar sömüren kapitalizmin ve emperyalizme bağımlılığın, Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerinde ulusal baskı ve katliam politikasının, faşizmin simgesidir.

Siz sahip çıkın ona, bu size yakışır! Elbet bir gün gelecek, sınıf bilinçli proletarya size onu kefen biçecek!

BİZ şunu biliriz: İşçi sınıfının kurtuluşu ve Kuzey Kürdistan-Türkiye halklarının özgürlüğü için, o kanlı bayrak inecek, faşist Türk devleti yerle bir edilecektir! Bunun için sınıf bilinçli proletaryaya ve Bolşevik yoldaşlarımıza büyük görevler düşmektedir...

Bayrak kampanyasının en ürkütücü yönü, milliyetçiliğin ve şovenizmin kitleler üzerindeki etkisidir. Ölen her asker, her polisin cenazesini milliyetçiliği ve şovenizmi kışkırtmak, Türk ve Kürt emekçilerini birbirine düşürmek için kullanan hakim sınıflar, bu konuda epey yol katetmiş durumdadırlar.

BU acı olgu, bize, milliyetçiliğe ve şovenizmine karşı mücadelemizi, ajitasyon ve propagandamızı daha da güçlendirme görevini yüklemektedir. Hakim sınıflar, bugün maalesef, "bayrak ve ezan" konusunda başarılıdırlar. Öyleyse onun panzehirini üretmek bize düşüyor!

Ağustos 1996 ▲

YAZI KURULU'NUN AÇIKLAMASI...

Faşist Türk burjuvazisinin bayrak kampanyasında, bir bölgede tavır takınan yoldaşlarımızın aşağıda yayınladığımız bildirileri, bizim bayrağımızın, işçilerin-emekçilerin bayrağının "ulusal" bayrak olmadığını doğru bir biçimde bilince çıkarmaktadır.

Bu bildiride, her tür milliyetçiliğe haklı olarak karşı çıkılırken, bir bağlamda ezilen ulus milliyetçiliği ile ezen ulus milliyetçiliği arasında yapılması zorunlu olan ayrım net olarak yapılmamaktadır. Tartışılan bağıntıda bu, somut olarak şöyledir:

Kürt ulusunun ulusal bayrağı bugün imtiyazlı durumda olan Türk ulusunun bayrağının tersine baskı altındadır. Böyle bir durumda, bu baskıya karşı olduğumuzu göstermek için; ezilen ulusun bayrağına yapılan baskıları ve saldırıları geri çevirmek için, bu anlamda ve ölçüde o bayrağa sahip çıkarız.

Fakat o, bizim bayrağımız, işçilerin, köylülerin, emekçilerin bayrağı değildir. Bunu da hiç unutmayız, unutturmayız.

Kahrolsun şovenizm! Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Çeşitli milliyetlerden Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasına...

Varlığının temel şiarlarından biri de, Türk olmayan ulus ve milliyetleri baskı, katliam, zulüm politikasıyla zorla birarada tutmaya çalışan faşist TC'nin tarihi soykırımlarla doludur. Ermeni soykırımı, Kürt isyanlarının kanla bastırılması sadece iki örnektir.

Faşist devlet, fiili saldırılarla yetinmemiş, suni ayrılıkları da (mezhep, ulus vb.) kullanarak çeşitli dönemler ezilenleri karşı karşıya getirmiştir, getirmektedir.

Kürt ulusunun özgürlük mücadelesini her fırsatta kanla boğmaya çalışan, en demokratik taleplere bile tahammülü olmayan hakim sınıflar, bu sefer de HADEP Kongresi'nde indirilen kanlı Türk bayrağının yerine çekilen PKK bayrağını bahane ederek, faşist kurumlarını, sivil ve resmi kolluk güçleriyle, bir yandan fiili saldırılarını gerçekleştirirken, diğer yandan, her yere Türk bayrağı çekilmesi çağrısıyla şovenizmi, milliyetçiliği körükleyip ezilenleri karşı karşıya getirmeyi planlamaktadır. **Uyanık olalım! Faşizmin oyununa gelmeyelim!**

Türk ulusundan işçiler, emekçiler!

Sömürünün, işsizliğin, açlığın, en ufak hak arama mücadelesinde başımızda patlayan copların, işkencelerin, erkek egemenliğinin üzerinde yükselen ay yıldızlı bayrak bizim bayrağımız olabilir mi?

İşyerlerimize, evlerimize, arabalarımıza asmamız gereken bayrak, kanlı Türk bayrağı mıdır?

Biz emekçiler, Kürt ulusunun kanında elini yıkayan TC'nin suç ortağı olabilir miyiz?

Bu sorulara EVET demek esareti kabul etmektir.

Bizler Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını haykırmak zorundayız. Çünkü başka bir ulusu ezen ulusun proletaryası özgür olamaz.

Kürt ulusundan işçiler, emekçiler!

Yüzyıllardır üzerimizdeki milli zulmün, katliamların uygulayıcısı faşist TC ile barış yaparak kazanacağımız özde bir şey yoktur. Reformist talepler içeren ve PKK önderliğinde yürüyen mücadele, gelinen yerde TC ile barış istemektedir. Bu, milliyetçiliğin birbiriyle çakışmasıdır. Bizler bunu reddedelim. Bizlerin kardeş Türk proletaryasıyla gönüllü birlik temelinde birarada yaşamamızın tek şartı, faşist TC'nin yıkılıp yerine İşçilerin-Köylülerin Demokratik Diktatörlüğü'nün kurulmasıdır. Bunun için, bizlerin de yükseltmesi gereken bayrak, ulusal bayraklar değil, proletaryanın kızıl bayrağı olmak zorundadır.

Tüm ulus ve milliyetlerden emekçiler!

Bizlerin orak-çekiçli kızıl bayraktan başka bayrağımız yoktur. Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz diyerek enternasyonal proletaryanın kızıl bayrağını dalgalandırmak, hepimizin ortak düşmanı olan emperyalizmin uşağı TC'yi yıkmak için Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) saflarında birleş! Silahlan! Savaşa hazırlan!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

Kahrolsun faşist TC devleti!

Yaşasın halkların kardeşliği!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

BOLŞEVİK PARTİ
... HÜCRESİ ▲

İllegal çalışma kurallarına uyulması, komünist faaliyetin güvenliği açısından, olmazsa olmaz önşarttır!

BİLİNDİĞİ gibi, Partimiz 1988 yılında "örgütsel sorunlar" üzerine düzenlediği özel bir konferansta, illegal çalışma kuralları üzerinde özel olarak durmuş ve tartışmalar sonucunda bütün parti için geçerli olan genel kuralları belirlemişti.

Daha sonra da birçok durumda bu kuralların nasıl anlaşılması gerektiği, somutta nasıl uygulanacağı, hangi somut durumda bu kurallardan, hangi ölçüde sapma olabileceği vb. konusunda bir dizi tartışma yürütüldü, yürütülüyor. Her yeni örgütlediğimiz yoldaşla önce bu konunun eğitimini yapıyoruz.

Buna rağmen, günlük pratikte birçok halde bu kurallardan uzaklaşan tavırlar sergileyen yoldaşımızın sayısı az değil. Somut durumda, bu gibi tavırlar, anında önemli bir zarar vermeyebiliyor da. Bu, yoldaşları bu konuda büsbütün rahatlatıp, laçkalaştırabiliyor. Ancak polisten gerçek bir darbe yediğimizde bu laçkalıkların bize nelere mal olduğunu hep yeniden yaşıyoruz...

Merkez Komitemiz bu sorunun sürekli bilinçte tutulmasının öneminden yola çıkarak, bütün hücrelerin altı ayda bir, bu alanda kendi durumlarını mutlaka gözden geçirmesi direktifini verdi. Bu kuşkusuz, bu altı aylık dönem içinde istenilen yapılsın anlamına gelmiyor. Altı ayda bir yapılması gereken zorunlu, kolektif denetim, günlük pratiğin her an denetlenmesi, hataların anında görüldüğü noktada eleştirilip, düzeltilmesi gerekliliğini ortadan kaldırmıyor.

Bu bağlamda en önemli şey kuşkusuz, bu sorunun öneminin gerçek anlamda kavranmasıdır. Sorunun doğru kavranması, polis saldırısının olmadığı dönemlerde de kurallara uymada sapmaları ve laçkalığı engeller.

İllegalite kurallarının uygulanması konusunda en önemli sorunlardan biri, bunun kişi olarak kendimizi koruma sorunu değil, komünist faaliyetin bütününü koruma sorunu olduğunun kavranmasıdır.

İllegal çalışma kurallarının kişi olarak kendimizi koruma için olduğunu düşündüğümüz noktada iki sapma mümkündür: Aptalca bir kahramanlık içine girip, benim kişi olarak koruyacak bir şeyim yoktur, benim korkum yok vb. gerekçelerle, iş yapma adına, kuralları hiçe sayan, kurallara uyma çağrılarını korkaklığa çağrı olarak kavrayan tavırlar geliştirebiliriz. Bunun tersi de mümkündür. Kendimizi korumak esas olduğu noktada, illegal çalışma kurallarının uygulanmasını, her türlü tehlikeli faaliyete girmeyi reddetme biçiminde de uygulayabiliriz. Bu iki tavır da yanlış olur.

İllegalite kuralları, komünist faaliyetin güvenliği, onun korunması için için vardır. Komünist faaliyeti güvenlikli biçimde yürütmek, illegal çalışma kurallarının çıkış noktasıdır. KOMÜNİST FAALİYET YÜRÜTÜYORUM GEREKÇESİ İLE İLLEGAL ÇALIŞMA KURALLARINI HİÇE SAYMAK NE KADAR YANLIŞ İSE, GÜVENLİKLİ ÇALIŞMA ADINA, İŞ YAPMAKTAN KAÇINMAK DA O KADAR YANLIŞTIR. Ustalık dengeyi tutturmaktadır.

Şimdi, son dönemde yaşadığımız tecrübeler ışığında da, bir kez daha illegal çalışma kurallarının nasıl anlaşılması ve uygulanması gerektiğine bakalım:

Partimizin örgütsel konferansında formüle ettiği ***"İllegal parti çalışmasının temel kuralları"*** başlıklı belgenin en başında Lenin'in şu tespiti yer almaktadır:

"Çıkış noktamız şudur, en az da olsa kim illegalite döneminde bolşeviklerin disiplinini ihlal ederse, o ister istemez düşmanımıza, burjuvaziyle hizmet edecektir." *(Lenin, Ne Yapmalı?)*

Burada kavranması gereken iki şey vardır:

Birincisi; Partimiz tarafından tespit edilmiş olan gizlilik kuralları, bütün parti için geçerli olan ve bütün partililerin, anda kavrasın kavramasın, doğru bulsun yanlış bulsun, disiplin gereği uymak zorunda olduğu kurallardır. Bu kurallara uyulmaması disiplinin ihlalidir aynı zamanda.

İkincisi; bu tip bir disiplin ihlali, illegal çalışma şartlarında illegalite kurallarına uyulmaması, yalnızca bir disiplin ihlali olması bağlamında partiye zarar veren, burjuvaziye hizmet eden bir tavır olmakla kalmaz, aynı zamanda parti çalışmasını objektif olarak tehlikeye attığı noktada burjuvaziye, düşmanımıza hizmet eder. Bu, bu ihlalin yapıldığı anda ve ortamda somut zarar vermese bile, uzun vadede zarar verir, bizi zayıflatır.

İLLEGAL PARTİ ÇALIŞMASININ TEMEL KURALLARI

Kuralların 1. maddesi şöyledir:

*"Parti çalışmasında **gerçek kimliğini** bilmesi gerekenler dışında hiç kimseye açıklama.*

Gerçek kimliğini açığa çıkarabilecek bilgi vermekten titizlikle kaçın.

Kendine sahte bir gerçek kişilik yarat. Onun kimliğine bürün."

Bu maddenin açıklamasında, maddedeki *"bilmesi gerekenler"* in içi, *"Partinin örgütlenme sorumluları"* olarak doldurulmakta, aynı hücre içinde birlikte çalışılan insanların tümünün "bilmesi gereken" olmadığı belirtilmektedir.

Bu noktada, özellikle uzun süre aynı alanda, belki aynı hücrede çalışan yoldaşlar, samimiyet geliştirme adına, güven adına, süreç içinde *"gerçek kimliğini açığa çıkarabilecek bilgi vermek kaçın"* direktifini çiğneyen tavırlar geliştirebilmektedir. Kendine

sahte bir kişilik yaratma ve onun kişiliğine bürünme konusunda da, sorunun öneminin tam kavranmadığı bir dizi örnek yaşanmıştır. Sahte kişiliğe tam bürünme işine fazla dikkat edilmediği için, aynı kişilere anlatılanlar değişebilmekte, bu dikkat çekmektedir.

Partiyle tanışan yoldaşlar gerçek kişilikleriyle ilgili somut bilgileri, kendilerini doğrudan tanıyan yoldaş(lar) aracılığıyla yazılı olarak örgütsel sorumlulara ulaştırmalı, kendilerini tanımayan yoldaşlara, onlarla birlikte çalışsa bile, gerçek kimliği hakkında bilgi vermemeli, yarattığı akla uygun bir kişiliğe bürünmeli ve bunda ısrar etmelidir. Bu konuda süreç içinde de laçkalık olmamalıdır. Gerçek kimliğin mümkün olan en az sayıda kişi tarafından tanınması, çalışmanın güvenliğini açısından gereklidir. Bütün tecrübeler bu kuralın ne kadar önemli olduğunu gösteermektedir.

Gerçek kimliği açığa çıkaracak bilgiler bağlamında, bu bilgiler, örneğin uç noktasında gerçek kimliğin düşürülmesi, okunabilir biçimde cepte taşınması, unutulması vb. yollarla olabileceği gibi, yarenlik sırasında örneğin kişisel durumu hakkında konuşmak yoluyla vb. de olabilir. Örneğin çocukların isminin ve okulunun verilmesi üzerinden kişiye varılabilir vb.

Bu bağlamda son dönemdeki bazı gelişmelerden yola çıkarak Merkez Komitesi şu direktifi de vermiştir:

"Aranma durumu olmayanlar, çok özel durumlar dışında, kendi gerçek kimliklerini yanlarında taşıyacaklardır. Üzerinde kendi kimliğiyle dolaşmayanlar, kaldıkları evde hiçbir şekilde kendi gerçek kimliklerini barındırmayacaklardır. Herkes üzerindeki kimlik neyse, o kimliğe bürünecek, ona uygun davranacaktır. Gerçek kimlik hiçbir şekilde ne yapıldığını ortaya koyan bir dizi başka belgeyle birarada saklanmayacaktır."

2. kural şöyle:

"Parti işi için ***kaldığın evde*** *buluşma! Eğer bu zorunlu ise, başka imkan yaratılamıyorsa:"*

Bu bağlamda bir dizi halde, imkanların yeterince zorlanmadığı durumlarla karşılaşıyoruz hala. Yoldaşlar, bu konuda gerçekten imkanlarını sonuna kadar zorlayıp zorlamadıkları konusunda kendilerini denetlemelidir.

"a) evinde buluştuğun, çalışma yaptığın kişilerin sayısını sınırlı tut;"

Bu bağlamda yer yer, yine samimi ilişki geliştirmek adına, bu kuraldan sapmalar oluyor. Bu konudaki uyarılar, kişisel özgürlüğün kısıtlanması vb. olarak, insani ilişkilerin geliştirilmesine karşı olmak vb. biçimlerinde yorumlanabiliyor.

"b) gerçek kimliğini bilmeyenlerle buluşma durumu varsa, gerçek kimliğini ortaya koyabilecek her türlü bilgi ve belgeyi kaldır;"

Örneğin zil üzerindeki isim, evde ortalıkta bırakılan ev sahibi adresine postalanmış mektup, elektrik, su vb. faturası veya ev sahibinin özel durumu hakkında bilgi veren resimler vb. ...

"c) böyle bir buluşmayı veya buluşmaları, mümkün olduğunca gelenlerin kaldığın yerin adresini öğrenmeyecekleri biçimde gerçekleştirmeye çalış;"

Bu, mesela buluşmalar, evden belli bir mesafe uzaklukta buluşulup, değişik yollardan birlikte eve götürme biçiminde gerçekleştirilebilir. Ancak zahmetli, zaman alan iştir. Adresi verip, şuraya gel demek, en zahmetsiz ve fakat yanlış olan yoldur.

"d) evini bilen birinin tutuklanması halinde, evini boşaltmaya hazır ol ve ***derhal*** *boşalt."*

Buradaki boşaltma, öncelikle siyasi çalışmayla ilgili belgelerin, kişiliğinle ilgili bilgi ve belgelerin boşaltılması anlamındadır. Taşınma vb. anlamında değil. Yine de bu kuralla ilgili olarak bir şeyi daha bilince çıkarmak gerek. Birçok profesyonal yoldaşımız, evlerini sanki hiç boşaltmayacakmış gibi ağır mobilyalarla vb. döşüyorlar. Evin aceleyle terkedilmesi durumu çıktığında, bir dizi değer heba oluyor. Evlerde gerçekten yaşamak için mutlaka gerekli minimum eşya olmalıdır. Üstü, gerçekte yüktür.

3. maddede ise şunlar söyleniyor:

"Kaldığın evi temiz tut.

Evinde senin örgütlü olduğunu belirtecek herhangi bir yazı, belge vb. bulundurmamaya çalış.

Bu eğer çalışma açısından zorunlu ise, o zaman en azından mutlaka ilk kaba aramada bulunmayacak biçimde gizle."

Bu son cümleye, belgede şu açıklama getiriliyor:

"Bu bağıntıda açıktır ki, belgeler ne kadar çoğalırsa, gizleme zorluğu o

İLLEGAL ÇALIŞMAYA ÖVGÜ

Güzeldir...
sınıf mücadelesinde söz almak
yüksek sesle, dobra dobra kitleleri
mücadeleye çağırmak...

Ezmek ezenleri,
ezilenleri kurtarmak...

Zordur ve yararlıdır günlük küçük işler...
Zordur patronların silah namluları
gölgesinde
Parti ağını,
gizlice, yorulmadan örmek...
Zordur...
Konuşmak, ama
Konuşmacıyı gizlemek...
Yenmek, ama
Yeneni gizlemek...
Ölmek, ama
Ölümü gizlemek...

Ün için kim ne yapmazdı?
Ama ya susmak için?
Ama işte o daracık, ve neredeyse
yıkılacak gecekondudan
çıkan yoksul seni yemeğe çağırıyor...
Burda büyüklüğün engellenemez...
Ve ün boşuna,
büyük eylemin eylemcilerinin
kim olduğunu öğrenmeye çalışır.

Bir an için çık öne,
bilinmeyen, yüzünü gizleyen,
ve sana teşekkürümüzü kabul et!

Bertolt Brecht

kadar artar. Bunun bilincinde olarak gereksiz her belgeyi yok etmek zorunludur ve sağlam bir yerde merkezi arşivleme işi yerine getirilmelidir."

Evin temiz tutulması bağlamında bir sorun, bazı yoldaşların evini temiz tutmaktan, evinde hiçbir solcu kitap, dergi vb. bulundurmamayı anlamalarıdır. Evi temiz tutmaktan bu anlaşılmaz. Solcu legal kitaplar, dergiler vb. diğer dergi ve kitapların yanında ve tek olarak bulundurulduğunda, örgütlü olunduğu yönünde bilgi ve belge sunmaz. Yalnızca en geniş anlamda solcu olunduğu hakkında bilgi verir. Bunun ise zararı yoktur. Örgütsel bağ, iç yayın organı, mektuplar, PH veya SH toplantı sonuçları, tartışma yazıları vb. üzerinden görülür. Bu yazıların evde bulundurulmaması, zorunlu ise saklanması gerekir.

Yine son dönemdeki gelişmelerden yola çıkan Merkez Komitemiz, bu noktada bir de şu direktifi vermiştir:

"Kalınan evlerin temiz tutulması kuralı, özellikle düşmanla doğrudan karşılaşma olasılığı yüksek olan işler yapan arkadaşlar (Burada sözkonusu ettiğimiz, gözaltına alınma, tutuklanma riski yüksek olan işlerdir!) *açısından hayati önemde bir kuraldır. Son deneyimler bu kuralın ne kadar önemli ve doğru olduğunu bir kez daha göstermiştir. Dıştaki faaliyetlerde öne çıkan yoldaşların evleri temizlenmek zorundadır. Her örgüt bu meseleyi somut olarak ele alıp çözmeli, gerekli ise, evleri dolu olan belli kişileri dıştaki belirli faaliyetlerden geri çekmelidir veya bu gibi faaliyetlere hiç sokmamalıdır. Kuşkusuz bu gibi insanların ideolojik olarak sağlam olması gerekir."*

Kuralların 4. maddesinde şöyle denmektedir:

*"**Örgütsel faaliyetin üzerine** bilgi verip tartışacağın tek yer örgüt kademen ve rapor vermek zorunda olduğun sorumlu kademedir. Örgütsel faaliyetin üzerine bilgi parti gizidir. Bunun hangi nedenlerle olursa olsun, bilmesi gerekmeyenlerle tartışılması parti suçudur."*

Bu kural, bizim somutumuzda, yoldaşlarımızın özellikle hoşnutsuz oldukları durumlarda çokça ihlal ettikleri bir kuraldır. Bu noktada hem bunu yapanlar, hem de sorumlu kademeler ve yoldaşlar, bu ihlalin parti suçu olduğu bilincinde hareket etmek zorundadır. Yoldaşlar genel siyasi konuların tartışılması bu konularda fikir alışverişiyle, örgütsel faaliyet üzerine bilgilerin aktarılmasını, bir dizi halde birbirinden ayırmamaktadır.

5. madde şöyle:

"Herhangi bir örgütsel sorunla ilgili olarak örgütsel kademen dışında ve resmi parti kanalları dışında edindiğin hiçbir bilgi sağlam değildir. Bu bilgileri –örgüt kademende de– yaygınlaştırma, üzerine tartışmayı ilke olarak reddet. Bilgi aktaranları ve yönetici kademeleri uyar."

Bu bağlamda da özellikle yönetici kademelerin uyarılması işi, herhalde dedikodu ve şikayetlenme vb. olarak kavrandığından olsa gerek yerine getirilmiyor. Halbuki bu bağlamda, yönetici kademelerin uyarılması işi dedikodu değildir. Dedikodu, parti kanalları dışında edinilen örgütsel bilgilerin aktarılması işidir. Parti yönetici kademelerinin bu gibi durumlarda uyarılması görevi, partinin kendini koruması için konulmuş bir kuraldır.

6. maddede şunlar yer alıyor:

"Herhangi bir parti görevi ile ilgili olarak bilmen gerekenden fazlasını öğrenmeye çalışma, merakını yen."

Genel durum, bir görev verildiğinde merak tatminine yönelik, iş için mutlak gerekli olmayan bir dizi ek bilginin talep edilmesi durumu. Merak, bu hallerde gerçekte bizi gereksiz bilgi yüküyle donatmaya hizmet eden, bizi vuran bir silah.

"Özel olarak sana merkezin doğrudan verdiği –örgüt kademen üzerinden değil– bir görev sözkonusu ise, bu görev hakkında örgüt kademene, örgüt kademendeki yoldaşlara da bilgi vermekten kaçın. Bilgiyi gerektiği ölçüde sana görevi verenler verecektir."

Bu kural da yer yer, özel görev sahibi yoldaşların, diğer yoldaşların iş konusundaki eleştirilerini geri çevirme ateşi içinde veya hava atmak için vb. bozulabiliyor hala.

7. maddede bunun devamı olarak şu tespitler yapılıyor:

"Kimseye bilmesi gerekenden fazlasını söyleme. İçini dökme eğilimini yen, susmasını bil.

Özellikle kimler nerede, ne zaman, hangi iş gibi somut bilgiler –başka örgütlü yoldaşların yaptığı işler hakkında– kesinlikle gereksiz bilgilerdir. Ne kendin hakkında, ve beraber çalıştıkların hakkında bu bilgileri ver, ne de başkalarından öğrenmeye çalış."

Bu bağlamda Merkez Komitemizin son verdiği direktiflerde şunlar tespit ediliyor:

"Deneyimler bir kez daha örgütsel alanda «iş için mutlaka bilmen gerekenden fazla her bilgi zarardır» ilkesinin ne kadar doğru bir ilke olduğunu, bu ilkeden her sapmanın bize ne ağır zarar verebildiğini gösteriyor. Bu konuda, her üye ve sempatizan kendini sürekli kontrol etmelidir. Merak, rahatlık, «bir şey olmaz» düşünceleri, gereksiz bilgi talebini reddetmeme vb. bir kayıpta zararı artırmaktadır, ya da kayıp olasılığını artırmaktadır. Kimi gevezelikler ve dikkatsizlikler veya «nasıl olsa bir şey olmaz» vurdumduymazlıkları vb. sonucu evler, gerçek kimlikler vb. bilmesi gerekmeyen kişiler tarafından da öğrenilmekte, evler değiştirilmek zorunda kalınmakta vb. dir. Bunlar bize madden ve manevi olarak zarar vermektedir."

Kuralların **8. madde**si şöyledir:

"Özel görevleri nedeni ile, parti dışında ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütmeyeceği belirlenen yoldaşlar dışındaki tüm yoldaşların bir görevi, parti görüşlerini dışa taşımak, görüşlerimizin ajitasyon propagandası temelinde yeni insanları partiye kazanmaktır."

Bu noktada, parti faaliyetini hücre içinde faaliyet olarak görüp uygulayan, gizlilik adına çevresinde devrimci propaganda, komünist propaganda yapmaktan çekinen kimi yoldaşlarımız vardır. Gizlilik, kendini gizlemek, görüşlerini gizlemek değil, örgütlülüğünü gizlemektir. İçinde yaşadığımız doğal çevre, bizi –özel görevle ajitasyon propaganda yapmamız yasaklanmamışsa, ki bu çok kuraldışıdır– haksızlığa karşı en önde yürüyen bir devrimci, bir komünist olarak tanıyacaktır. Başka türlü yeni kişiler kazanmak mümkün değildir.

"Parti ajitasyonu ve propagandası ve hatta parti için para toplama vb. partide örgütlü olduğunu belirtmeden de yapılabilir. Bu çalışma ortama göre yapılmalıdır. Aynı örgüt kademesi içinde çalıştığın yoldaşların ve merkezi örgütsel sorumlu dışında hiç kimse, senin üye olduğunu ve nerede örgütlü olduğunu bilmemelidir."

9. madde şöyle:

"Partili olduğunu bildiğin veya

tahmin ettiğin kişilerle, bir parti görevi ile ilgili olarak yanyana geldiğinde, ***örgütsel*** *sorunlar üzerine tartışma.*

Siyasi sorunlar üzerine tartışma ile, örgütsel sorunlar üzerine tartışmayı birbirinden ayır."

Bu bağlamda da hâlâ çokça yanlış yapılıyor. Bu yanlışlar sonucu, örneğin hiç gereği yokken, kimin kimle nasıl bir örgütsel ilişki içinde olduğu; kimin hangi örgütsel işi, kiminle yaptığı öğrenilebiliyor.

10. maddede şöyle deniyor:

"Evinde, üzerinde yazılı olarak ***açık adres****, buluşma yeri vb. bulundurma. Bu gibi bilgileri ezberle.*

Ama bazı bilgileri geçici olarak yazılı olarak bulundurmak zorunda kalırsan, o zaman mutlaka kendi anlayacağın biçimde şifrele (veya gizli mürekkeple yaz) ve yutulabilecek küçüklükte kağıtlara yaz.

Üzerinde adres, randevu vb. yakalanması, ***sonuç olarak*** *polise doğrudan bilgi vermekle aynı şeydir."*

Bu bağlamda da, bir dizi ihlalin olduğunu hemen her yoldaş, kendi pratiğinde de gözlemleyebilir. Fakat bu ihlallerin özürü olmaz.

Bu noktada, örneğin şifreleme konusunda pratikte ortaya çıkanlar şöyle: Bir adresi, bilgiyi şifreleme noktasında yer yer şifreleyen şifreyi çözemiyor. O zaman bu gizleme amacına ulaşmıyor. Şifreleyen, gerçekten çözeceği gibi şifrelemelidir. İkincisi, şifre ilk bakıldığı anda, "gizli iş yapıyorum" diye bağıran bir şifre olmamalıdır. Çünkü bu halde de amaca uygun olmaz, aramada dikkat çeker.

11. madde şöyle:

"Yazışma, buluşma vb. için adres, zaman, işaret vb. tespit ederken dikkatli ol. İyice anla. Adres, yer ve zamanda en küçük bir yanlışlık, yanlış anlama ihtimali kalmasın."

Bu noktada da hâlâ hatalar olabiliyor ve bu hatalar yüzünden yoldaşların birbirlerine güvenleri sarsılabiliyor.

Kuralların **12. madde**si, haberleşmeyle ilgili ve bir dizi alt maddeden oluşuyor. Şöyle:

"a) Sağlam adresler kullan.

Sağlam adres, polis tarafından kontrol ihtimali hemen hemen görülmeyen adrestir. Güvenilir bir ilerici kişinin, bir tanıdığın, bir akrabanın vb. adresi olabilir."

Bu noktada en güvenlikli yolun değil, en kısa ve rahat yolun seçilip, bizzat kalınan yerin adresinin verilmesi, imkanların zorlanmaması, birçok halde yaşadığımız durum.

"Aynı adresin uzun süre kullanılması, çok kişiye verilmesi, sağlam adresi sağlam olmaktan çıkartır."

İmkanlar fazla zorlanmadığı için, az sayıda adresin çok kişiye verilip, uzun süre kullanılması, neredeyse kural halindedir. Bu fakat, illegalite kurallarının çiğnenmesidir.

"Hangi adresi, kime, ne zaman verdiğin, her zaman bilgin dahilinde olsun. İptal etme halinde, adresi verdiğin herkese bunu bildirmeyi unutma.

Verdiğin adresle sürekli temasın olsun.

Adrese polis baskını vs. halinde, adres sahiplerinin seni uyarabilecekleri bir işaret tespit et. Adres sahipleri ile bu konuda anlaş."

"b) Siyasi tartışma yürüttüğün, siyasi görüşler aktardığın vb. mektuplarda örgütsel hiçbir bilgi yer almasın.

c) Örgütsel konudaki mektuplar, mutlaka mektubu alan ile daha önceden tespit edilmiş biçimde, ancak onun kesinlikle anlayacağı biçimde yazılmalıdır.

d) Hiçbir mektupta adres, buluşma yeri, işaret vb. ***açık*** *yazılamaz. Gizli, şifreli veya önceden anlaşılmış biçimde, yalnızca alanın kesin şekilde anlayacağı biçimde yazılır.*

e) Mektupların üzerine mutlaka bir gönderen adresi yazılmalıdır.

f) Mektuplar normal mektup boyutunu aşmamalıdır.

g) Mektuplar ilk anda okunduğunda, örgüt içinde birinden diğerine direktif veren, soru soran vb. belge olduğu anlaşılmayacak biçimde yazılmalıdır.

h) Mektupların zarfları iyice zamklanarak, sıkıca kapatılmalı, hiçbir köşesinde zamksız, yapıştırılmamış açıklık bırakılmamalıdır.

...

i) Telefon, kesinlikle ancak partinin bilgisi ve izni dahilinde, önceden tespit edilmiş durumlarda ve önceden tespit edilmiş çerçevede kullanılabilir.

Hiçbir halde ***kalınan bir evin*** *telefonu üzerinden siyasi konular görüşülemez.*

Telefon görüşmesi, ancak önceden tespit edilmiş şifre ile konuşmak kaydı ile mümkündür."

Bu noktada da bir dizi ihlal sözkonusudur. Örneğin kimi yoldaşlar kaldıkları eve, kendi gerçek kimlikleri üzerine telefon almakta, fakat telefon eden onları başka isimle anmaktadır. Ya da son dönemde çıkan "handy"ler sanki hiç kontrol altında değilmiş gibi kullanılabilmektedir. vb. Telefon kuşkusuz büyük bir kolaylıktır, fakat onu doğru kullanmasını bilmeliyiz.

Bu bağlamda hiçbir şart altında, kalınan evin telefonundan veya kendi ismi üzerine alınmış bir mobil telefondan bir başka yoldaş telefonla aranmamalıdır. Telefonla arama, mutlaka kulübelerden yapılmalıdır.

13. maddede şu tespitler var:

"Mümkün olduğunca el yazısı ile yazma.

Polisçe tanınan bir elyazısının olduğu bir belgeyi başkalarına verme.

Basılmış hiçbir belgenin orjinalini bulundurma yok et."

14. maddede buluşma sorunu ele alınıyor. Bu madde de bir dizi altmaddeden oluşuyor. Şöyle:

"a) Evde buluşmayın.

Eğer zorunlu olursa, buluşmaya gelenlerin evin sağlam olup olmadığını anlayabilecekleri bir işaret tespit edin."

Bu, birçok halde polisin evlere pusu kurduğu bilindiğinde çok önemlidir.

"b) Randevu yeri olarak mutlaka iyi bildiğiniz bir yeri verin.

Mümkün olduğunca çok insanın bulunduğu, tesadüfen karşılaşma imkanının inanılır olduğu yerleri randevu yeri olarak tespit edin.

Bu noktada bilinen ve kontrol altında olan klasik yerleri (gar, otobüs durakları gibi) vermekten kaçının. Zorunlu kalmadıkça buraları randevu yeri olarak kullanmayın.

c) Randevuyu birbirini tanıyanlar arasında yapıyorsanız, o zaman hareketli –iki ayrı noktadan aynı anda hareket, ortalarda buluşma biçiminde– randevu verin.

d) Takip edilme durumunuz varsa, ya da bunu tahmin ediyorsanız ***kesinlikle*** *randevuya gitmeyin.*

Bu halde başka kanallarla örgüte ulaşın.

e) Verilen randevu yerini tanımıyorsanız, imkan ölçüsünde randevu

öncesinde yeri gidip görün, yan sokakları vb. tanımaya çalışın.

*f) Randevu yerine **mutlaka** zamanında gidin.*

Randevu yerinde verilen zamandan başlayarak, beş dakikadan fazla beklemeyin.

Randevu evde ise verilen saatten en geç yarım saat sonra evi terkedin.

g) Her randevunun mutlaka en az bir yedeğini tespit edin.

h) Bir randevu yerini birden fazla kişiye vermeyin. Randevu yer ve zamanını kafanıza yazın. Randevu yaptığınız kişi ile bir kaç kez tekrarlayarak yanlış anlama ihtimalini ortadan kaldırın.

i) Buluştuğunuz kişi ile nerede, nasıl tanıştığınızı, ne için buluştuğunuzu birlikte tespit edin.

j) Eğer randevu yeri ve ortam uygunsa, buluşmanın hemen ertesinde birlikte hareket etmeyin. Ayrılıp, bir başka yerde tekrar buluşun.

k) Randevulaşılan kişi ile uzun süredir temas yoksa, randevuya giderken üzerinizde örgütlü olduğunuzu açığa çıkarabilecek herhangi bir yazı, belge vs. taşımayın.

l) Randevuya doğrudan ve tek araçla gitmeyin.

Randevu yerinin epey öncesinde araçtan inerek mümkün olduğunca tenha yollardan, çevrenizi kontrol ederek randevu yerine gidin.

m) Randevu yerlerini sürekli değiştirin.

n) Üzerinizde parti belgesi taşıyorsanız, polisle sizi doğrudan doğruya karşı karşıya getirecek her türlü tavırdan sakının."

15. maddede uzun süreli buluşmalar ele alınıyor. Şunlar söyleniyor:

"Uzun süreli buluşmalarda: (Hücre toplantısı, eğitim çalışması vb.)

Yanyana gelenlerin tümü, birbirini nereden, nasıl tanıyor, neden birarada vb. önceden tespit edilmelidir.

Bu gibi toplantılar mümkün olduğunca "aile" yanlarında ve aile ziyareti, akraba ziyareti vb. şekilde örtülecek biçimde örgütlenmeye çalışılmalıdır.

Her uzun süreli toplantıda, bir baskın anında, en önemli belgelerin yok edilmesi için imkanlar mutlaka önceden hazırlanmalı ve iş bölümü yapılmalıdır."

16. madde şöyle:

"Doğrudan örgütlü olduğun yoldaşlarla eğer akrabalık bağın, açıklayabileceğin dostluk bağı, aynı yerde çalışma vb. yoksa, bunlarla örgütsel çalışma dışında hiçbir bağın yoktur, olmamalıdır."

Bu kural, "yoldaşlarımız bize en yakın insanlardır. Bunlarla dostluk bağı kurulması en doğru olandır" vb. anlaşılır gerekçelerle, en çok bozulan kurallardan biridir. Fakat bir kayıp halinde, bu kuralın ne kadar doğru olduğu, hiç gereksiz yere bir sürü bilgi edinildiği, hep yeniden ortaya çıkmaktadır. Bir pikniğe, bir sinemaya, tiyatroya birlikte gitmek, birlikte spor yapmak vb. bunlar yapılırken kurallara uymak, kişiliği tanıtıcı bilgi aktarımından kesinlikle kaçınmak koşuluyla tabii ki yoldaşlar arasında da yapılabilir. Fakat bugüne kadarki pratikte görülen, bu gibi ilişkiler içinde çoğunlukla gerçek kişiliklerin gereksiz yere ortaya çıktığıdır.

"Birlikte örgütlü olmadığın, ama örgütlü olduğunu bildiğin veya tahmin ettiğin yoldaşlarla da, parti görevi dışında hiçbir bağın yoktur, olmamalıdır.

Kişisel dostluk, akrabalık, arkadaşlık bağları ve ilişkileri ile, parti işi ve ilişkilerini kesinlikle birbirine karıştırmayın. Birlikte aynı kademede örgütlü olmadığınız kimse, o size kişi olarak ne kadar yakın olursa olsun, sizin için örgütsel anlamda, örgüt dışında bir insandır."

17. ve 18. maddeler ajanlardan korunma ile ilgili. Bu maddeler şöyle:

"17. İçimize ajan provokatörlerin sızmasına karşı uyanık olun. Çok bilmek isteyenlerden, kişiler hakkında, örgüt hakkında somut bilgi edinmek isteyenlerden; kısa sürede öne çıkacak davranışlarda bulunanlardan, eylemlerde sürekli "sol" maceracı öneriler getirenlerden kuşkulan.

Kuşkulandığın kişinin hareketlerini izle.

Kuşkularının vehim olmadığı kanaatine varırsan, örgütü uyar, araştırma talep et.

18. Ajanlarda karşı mücadelede esas araç, onları açığa çıkarmak, kitleler önünde teşhir ve tecrit etmek ve ajanlık yapamayacak duruma getirmektir."

Bu kurallara bugün eklenmesi gereken kimi konularda da, Merkez Komitesi 9. toplantısında, bir bölümünü yukarda aktardığımız direktifler verilmiştir. Sözkonusu direktiflerin geri kalanı da şunlardır:

"Örgütsel alanda her örgütün kendi başına diğerlerinden bağımsız olarak çalışma ilkesinin de ne kadar doğru olduğunu son deneyimler bir kez daha gösterdi. İş için doğrudan çalıştıkları örgütler dışında yanyana gelen arkadaşlar, bu bağlamda kendilerini ortak yapılacak işin görüşülmesiyle sınırlamalı, kendi iç örgütsel meselelerini tartışmaktan kaçınmalıdır. İç örgütsel meselelerin tartışılacağı yer; a) doğrudan içinde çalışılan örgütlerin kendisidir, b) bilgilendirilecek merkezdir.

–Her partilinin üzerinde mutlaka telefon kartı veya jetonu bulunmalıdır.

–Eğer bilgisayar kullanılıyorsa, yalnızca disketle çalışılmalı, aletin kendi üzerinde örgütsel hiçbir belge saklanmamalıdır. Gelecek için arşivlenmek istenen belgeler merkeze ulaştırılmalıdır. (Eğer çalışma alanında sağlam bir depo yaratıldıysa, belgelerden bir nüsha burada da depolanıp, gerektiğinde isteyenlere ulaştırılabilir.)

–İsimler parti içinde de sürekli değiştirilmeli, izlenme zorlaştırılmalıdır."

İllegalite konusunda uyulması gereken kurallar ve ek olarak Merkez Komitesi'nin verdiği direktifler bunlar. Bunların her biri, gerek Dünya Komünist Hareketi'nin mücadele tecrübesinin, gerekse bizim kendi deneyimlerimizin ürünü olarak ortaya konmuş olan kurallar.

Her parti hücresi ve her partili bu kuralları çalışmasının ayrılmaz bir parçası haline getirmekle yükümlüdür. Bunun için her hücre ve yoldaş kendi kendini sürekli denetleme görevine de sahiptir. Ancak bu kurallara uyarak, çalışmanın güvenliğini sağlayabiliriz. Çalışmanın güvenliği, sürekliliği sağlanmış, sistemli bir faaliyet açısından zorunlu bir önşarttır. Aksi taktirde, inşa ettiğimiz örgüt hep çökertilir ve biz hep yeniden başlamak zorunda kalırız. Bu yüzden bu kuralların önemi ne kadar vurgulansa azdır.

Bütün yoldaşları, bu yazının da tartışması içinde, kendi pratiklerini değerlendirmeye, hatalarını aşmaya, tecrübelerini aktarmaya çağırıyoruz.

Ağustos 1996 ▲

Kürt-Rus ilişkilerinde işbirliğine doğru...

20 Mayıs 1996 tarihinde Moskova'da, Rusya Parlamentosu'nda (DUMA) *"Kürt sorununun çözüm yolları"* adı altında bir toplantı yapıldı.

Bu toplantıya, *"Rusya Jeo-Politik Komisyonu'na Bağlı Kürt Çalışma Grubu"* tarafından bir rapor sunuldu. Sözkonusu rapor, *"Kürt sorununun çözüm yolları"* başlığını taşıyordu.

Verilen bilgilere göre, sözkonusu toplantıya, değişik bakanlık temsilcileri, generaller, bilimadamları, ERNK ve Birleşik Devletler Topluluğu'ndaki (BDT) Kürtlerin temsilcileri katıldı.

Toplantı sonrasında kamuoyuna yansıyan raporun bazı bölümleri "Özgür Politika" gazetesinde yayınlandı. Aynı gazetede, BDT ERNK Temsilcisi Mahir Welat'ın sözkonusu rapor ve toplantıyı değerlendiren bir tavrı da yayınlandı.

M. Welat, sözkonusu toplantı ve raporu şöyle değerlendirmektedir:

"Parlamento'nun bu raporu onaylayıp, onaylamadığı da sorun değil, önemli olan Rusya'nın en üst düzeyde, bakanlıklar düzeyinde temsili ve bunların sözkonusu toplantıdaki yaklaşımlarıydı. ***Gerçekten Rusya'nın geç kaldığı Kürdistan politikasına yönelmesinin bir ön çalışması niteliğindedir.*** *" (abç) (Ö. Politika, 30 Mayıs 1996)*

Bu toplantı ve raporun bir ön çalışma olarak değerlendirilmesi, içerik olarak savunulan düşüncelerin yanlışını ve raporun önemini ortadan kaldırmamaktadır. Bu öncalışmanın hedefi, adı geçen raporda savunulan düşüncelerin resmi devlet siyaseti haline getirilmesidir.

Rusya Jeo-Politik Komisyonu'nun Başkanı Aleksi Mitrafanov'un, faşist Jirinovski'nin liderliğini yaptığı partinin Başkan Yardımcısı olması ilginçtir. Bunu belirtmemizin nedeni, Jirinovski'nin de seçimler öncesinde Kürtlerin desteklenmesi gerektiğinden bahsetmesi ve *"Rusya'nın birliğinin korunması"*nın çıkış noktası olmasıdır. Yani, Rus emperyalizminin en radikal savunucuları, Kürt sorununda Rusya'nın işe "karışmasını" isteyenler içinde öne çıkmaktadır.

Rus emperyalizminin çıkarlarının değişik savunucularıyla Kürt sorununun "siyasi çözüm"ünden yana olanların biraraya geldiği bu toplantı, A. Öcalan'ın Rus devletine çağrısı ve Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun Moskova'da yaptığı toplantı sonrasında, Kürt-Rus ilişkilerinde öne çıkan en önemli gelişmedir.

Rus emperyalizmi, diğer tüm emperyalistler gibi kendi çıkarlarına uygun davranmaktadır ve davranacaktır. Bu ilişkide esas sorun, Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesini verme iddiasında olanların, emperyalizmle işbirliği yapmak için her yola başvurmaları ve işbirliğine doğru adım adım yol almalarıdır.

RAPOR VE RUS EMPERYALİZMİNİN ÇIKARLARI...

Raporda, Rus devletinin ikna olabilmesi için, Kürt ulusal sorunu ve mücadelesinin önemi, yardım edildiğinde Kürt sorununun Rusya'nın çıkarları açısından oynacağı rolün ne olacağı üzerinde durulmaktadır. Raporda savunulan düşüncelere bakalım.

Özgür Politika'nın aktarımıyla Rusya'nın tehdit altında olduğuna yönelik tavır şöyledir:

"ABD ve diğer gelişmiş ülkeler Almanya, Fransa ve İngiltere'nin Rusya pazarının bölünmesi ve zayıflaması umudunu taşıdıkları belirtilerek, 'kanlı örgüt' olarak tanımlanan NATO'nun da Doğu'ya doğru geliştirdiği plan ve projeleri ile Türkiye'ye Rusya'nın güvenliğini tehdit edecek kötü bir rol oynatıldığı kaydediliyor.

Raporda Türkiye'nin güçlenmesinin Kürtleri yokolma ile karşı karşıya bıraktığı, aynı zamanda Rusya'nın toprak bütünlüğü ve egemenliği için de bir tehlike olduğuna dikkat çekiliyor. *" (abç) (Ö. Politika, 28 Mayıs 1996)*

Alıntıdan da görüleceği gibi gibi, raporun dile getirdiği esas sorun, *"Rusya'nın pazarının bölünmesi ve zayıflaması"* tehlikesidir.

Peki ama, sözkonusu edilen bu pazar ve "toprak bütünlüğü" gerçekte nedir? Kimin pazarı ve nasıl bir "toprak bütünlüğü"dür?

Rus sosyal-emperyalizminin çöküşü sonrasında, Rus burjuvazisinin egemenliğinde oluşturulan Birleşik Devletler Topluluğu (BDT), Rusya'nın pazarı ve toprak bütünlüğü olarak ele alınmaktadır. Raporda tehdit edildiği söylenen pazar ve "toprak bütünlüğü", Rus emperyalizminin pazarı ve "toprak bütünlüğü"dür. Kısacası, sözkonusu olan emperyalistlerarası çıkar çatışmasıdır.

Bu çıkar çatışmasında faşist Türk devleti ve burjuvazisi de yer almaktadır. Türki cumhuriyetlerle ilişkide ve özellikle de Azerbaycan petrol boru hattı bağlamında, Türk hakim sınıfları ile Rusya'nın hakim sınıfları arasında çıkar çatışması vardır.

Türki cumhuriyetler üzerinde Orta-Asya'ya uzanma amacını güden Türk hakim sınıflarının önündeki engel, sadece emperyalist devletler, ya da petrol boru hattı bağlamında doğrudan çatışma içinde olan Rus emperyalizmi değildir. Emperyalistler Türk hakim sınıfları için dış engel olma konumundadırlar.

İç engel bağlamında soruna bakıldığında, Kuzey Kürdistan'da yürüyen ulusal mücadele, hakim sınıflar için anda en önemli iç engel olma konumundadır. Cephe gerisini güven altına alamayan Türk burjuvazisi, emperyalist amaçlarında, Orta Asya'ya uzanmada tökezlemektedir.

Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaş, Türk devletini ve burjuvazisini engellediği oranda, Türk-Rus burjuvazisi arasındaki çelişki bağlamında –ama sadece bu çerçevede– Rusya'nın işine gelmektedir. Raporda bu noktada şunlar söylenmektedir:

"Kürt halkının ulusal demokratik hakları uğruna sürdürdüğü mücadele Rusya'nın çıkarları ile örtüşüp çakışmaktadır." (aynı yerde)

Burada söylenenler, Rus devletinin PKK ile ilişki kurmasının gerekli olduğu görüşüne temel teşkil etmekte-

dir. PKK'ya yardım etme politikasının, Rus devletinin resmi politikası haline gelmesi için öncelikle, Rus burjuvazisinin, Kürt ulusal hareketinin verdiği mücadelenin Rusya'nın çıkarlarına hizmet ettiği konusunda ikna edilmesi gerekiyor. Bu yüzden de Kürt ulusal hareketinin verdiği mücadelenin, hiçbir sınırlama yapılmadan Rusya'nın çıkarlarıyla örtüşüp çakıştığı tespit edilmektedir.

Sözkonusu çıkarların ne olduğu ve Kürtlere neden yardım edilmesi gerektiği ise şöyle dile getirilmektedir:

"Eğer bu gidişat önlenemez ve Kazakistan ile Azerbaycan petrolleri Türkiye üzerinden akıtılır ve taşınırsa bu proje Türkiye'nin ekonomik egemenliğini pekiştirecek, beraberinde politik egemenliği de geliştirecektir.

Kürdistan Türkiye'nin bu yayılmacı politikalarına karşı durmaktadır. Kürdistan fiziksel olarak Türkiye'nın Kafkaslardan kopuşunun nesnel coğrafi alanıdır. Türkler Kafkaslara yalnız Kürdistan üzerinden giriş yapabilir. Kürtlere gerekli desteğin verilmesi şartı ile Türk orduları Kürdistan'ın batı sınırlarına sürülebilir." (aynı yerde)

Burada da temel sorunun Rus emperyalizminin çıkarlarının savunulması olduğu açıkça ortadadır. Rapora göre, Türkiye'nin ekonomik ve politik egemenliğini engellemek ve Rusya'nın egemenliğini korumak için Kürtlere yardım edilmesi gerekiyor.

Yani raporu hazırlayanların derdi, Kürtlerin baskı altında olmaları ve bu baskılara karşı mücadele etmelerinden dolayı desteklenmeleri değildir. Emperyalist çıkarları gereği yardım edilmesi savunulmaktadır. Bu savunu, Rus emperyalizminin çıkarlarının sağlama alınmasının "tek yolu"nun Kürtlere yardım edilmesi uç noktasına kadar götürülmektedir. Tavırları şöyledir:

"Önümüzde bir tek şey vardır, o da Kürtlere yeterli yardımların yapılmasıdır. Kürtler Türkiye'yi demokratik bir cumhuriyete dönüştürme gücüne sahiptirler. Bu da Rusya'nın güvenliği açısından çok önemlidir. Kürt sorununun çözümü Kafkaslarda stabilizasyonun oluşması sonucunu da doğal olarak sağlar. Güçsüz Türkiye, petrol hattının Rusya dışından geçirilmesi doğrultusunda Azerbaycan'a da baskı yapamaz." (aynı yerde)

Rapora göre, "zayıflamış", "demokratik bir cumhuriyete" dönüşen bir Türkiye, Rusya'nın çıkarlarını tehdit etme durumundan çıkacak.

Güçsüz bir Türkiye'nin petrol boru hattının Türkiye üzerinde geçmesi için Azerbaycan'a fazla baskı yapamayacağı doğrudur. Türk devleti, zaten bugünkü haliyle de istediği gibi atını oynatamamaktadır. Bu ama, hakim sınıfların emperyalist amaçlarından vazgeçtikleri anlamına gelmez.

"Demokratik bir cumhuriyete" dönüşen bir Türkiye –ki sözkonusu olan burjuva anlamda bir demokratik cumhuriyettir–, emperyalist amaçlı bir Türkiye olmaktan çıkmaz.

Büyük emperyalist güçlerin hemen hepsi, bugün demokratik cumhuriyet konumundadırlar. Ve bu konumları, hiçbir biçimde bunların dünya pazarı için dalaştan geri kalmaları anlamına gelmemektedir. Olgu, demokratik cumhuriyet konumunda olan, iki elin parmak sayısını geçmeyen büyük emperyalist devletlerin, dünyaya hükmetme durumunda olduğudur. Ekonomik, politik ve askeri egemenlik için çatışmanın esası bunlar arasında yürümektedir.

Raporda, eğer PKK'ya yardım edilmezse neler olabileceğine yönelik tespit de yapılmaktadır. Sözkonusu tespit şöyledir:

"Eğer Rusya PKK'ye yardım etmezse, zaman içinde Batı karşıtı olan İran'ı da yitirebilir. Bu temelde Rusya etrafında Afganistan, Pakistan ve Türkiye'nın içinde bulunduğu bir düşman devletler halkası egemen hale gelebilir. Bu gelişmeye hiçbir halde imkan tanınmamalıdır. PKK, Batı'nın bu yönlü tüm planlarını yerle bir etme olanağına sahiptir. Kürt sorunu öyle bir olanaktır ki; yalnız Rusya'nın Jeopolitik gerilemesini durdurmakla kalmayacak, onun dünyada yeni dengeler oluşturmasını da sağlayacaktır." (aynı yerde)

Rus emperyalizminin temsilcilerinin bir bölümü, Rusya'nın Kürtleri destekleme temelinde, emperyalistlerarası mücadelede yeni dengeler oluşturulabileceğini savunmaktadır. Rapor, olgu tespiti yapma adına durumu abartmaktadır. PKK'nın *"Batı'nın tüm planlarını yerle bir etme olanağına"* sahip olduğu tespiti, gerçek durum tespiti değil; Rus devletini ikna etmeye yönelik bir tespittir.

Buraya kadar rapordan aktardığımız tüm alıntılar, raporun Rus emperyalizminin çıkarlarını savunduğunu tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır. Yazının girişinde de belirttiğimiz gibi, emperyalistler kendi çıkarlarına uygun davranmaktadır, davranacaktır da.

Özgür Politika gazetesi tarafından büyük bir başarı olarak propaganda edilen raporda, Kürt sorununun çözümü için önerilen şudur:

"Kürt sorununun uluslararası hukuk ilkeleri temelinde, barış masasında çözümlenmesi için Rusya aktif, siyasal ve diplomatik destek politikaları izlemek zorundadır." (aynı yerde)

Raporun bu tavrı, PKK'nın savunduğu "siyasi çözüm" siyasetiyle örtüşmektedir. Bu siyasetin düzeniçi bir siyaset olduğunu, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlayamayacağını burada da vurgulayarak, Kürt-Rus ilişkilerinde PKK'nın gelinen yerdeki tavrına bakalım.

PKK'NIN TAVRI...

20 Mayıs 1996 tarihinde, Moskova'da yapılan toplantıya, BDT ERNK Temsilcisi Mahir Welat da katıldı. Özgür Politika'da yayınlanan röportajında M. Welat'ın takındığı tavır, Kürt-Rus ilişkileri konusunda PKK'nın geldiği noktayı ortaya koyma bağlamında önemlidir.

Kürt-Rus ilişkileri bağlamında Bolşevik Partizan sayı 101'de ortaya koyduğumuz A. Öcalan'ın tavrı, M. Welat tarafından aynen savunulmaktadır. M. Welat, şunları söylemektedir:

"Rusya'nın esasta kendisine yönelen saldırılar var. Bu saldırıları şöyle özetleyebiliriz. Her şeyden önce Sovyetler Birliği'nin yıkılışı, bu yıkılıştan sonra Rusya Federasyonu sözkonusu. Ama gerek ABD öncülüğünde, Avrupa'yı da genel anlamda arkasına alarak, pratikte de Türk rejimi Rusya'ya karşı çok ciddi plan ve projeler geliştirmektedir. Bunun pratik önderliğini Türk sömürgeciliği yapmaktadır. Her şeyden önce Azerbaycan, Ermenistan ve Gürcistan'ı Rusya'nın etki alanının dışına çıkarmak, giderek Türki Cumhuriyetlerine uzanma ve bu alanların tümünde Rusya'nın ekonomik, siyasi ve giderek askeri alanda etkisini kırmak ve böylelikle adeta Rusya kuşatmaya alınmak istenmektedir." (Ö. Politika, 30 Mayıs 1996)

"Rusya'ya yönelik bu politikaları boşa çıkaracak olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesidir. (...) Bu gerçekleri bir bütün olarak Rusya görmüştür. Hem genel anlamda yeniden toparlanma, uluslararası alanda söz

sahibi olduğunu gösterme sürecine girmiş, hem de mücadelemizin Rusya'ya yönelik geliştirilen saldırıların merkezinde ve bunları en etkili bir biçimde engelleyecek güç olduğunu farketmiş ve buna göre politika geliştirmektedir." (aynı yerde)

Burada, ezilen bir ulusun temsilcisi olma iddiasında olan M. Welat şahsında Kürt milliyetçiliği, başka ulusların emperyalizme bağımlılığını savunur konumdadır. M. Welat burada somut olarak Azerbaycan, Ermenistan ve Gürcistan'ın Rus emperyalizminin etki alanında kalmasından yana tavır takınmaktadır. Burjuva milliyetçiliği, kendi çıkarı olduğunu sandığı noktada emperyalistlerin, bu somutta Rus emperyalizminin çıkarlarını savunmakta ve emperyalizme yanaşmaktadır. Bunun sonucu olarak, sözkonusu rapora uygun tavır takınmaktadır.

Kürt-Rus ilişkileri konusunda yukarıdaki tavrı takınan M. Welat, röportajın sonunda şunları da söylemektedir:

"Ortadoğu dünyanın en sıcak bölgesidir ve burada en canlı gelişmeye adaydır. Rusya'nın çıkarları bu merkezdedir. ***Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi de kapılarını hiçbir güce kapalı tutmamaktadır****." (abç) (aynı yerde)*

Böylece, eğer Rusya PKK'ya yardım etmezse, başka emperyalist güçlerle de ilişkide bulunacaklarını açıklamakta ve diğer kapıları da açık bırakmaktadır. Yani, "kim bize yardım ederse, biz de onlarla işbirliği yapmaya hazırız" denmektedir.

Rus emperyalizmiyle ilişkiler, taktik değil, stratejik ilişkiler olarak savunulmaktadır. M. Welat bunu şöyle dile getirmektedir:

"Bu anlamda iki halkın çıkarlarını birleştiren objektif bir durum sözkonusudur. Bundan dolayı Rusya ile Kürdistan arasındaki ilişkilerin taktik değil, stratejik ilişkiye dönüşmesi zorunlu olmaktadır." (aynı yerde)

Ve,

"Ancak Rusya'yla belirttiğimiz gibi ilişkilerimizin stratejik düzeyde olması gerektiğidir." (aynı yerde)

M. Welat şahsında PKK, emperyalist Rusya'yla stratejik bir işbirliğini savunma konumundadır. Bu stratejik ilişki, A. Öcalan tarafından Rusya, Çin ittifakı temelinde bir *"Asya Bloku"*nun savunuculuğuna kadar vardırılmaktadır. A. Öcalan, PKK 4. Ulusal Konferansı'na sunduğu "Politik Rapor"da şunları söylemektedir:

"Bu yeni bloklaşma döneminde PKK büyük bir bilinçle olduğu kadar, beklenmedik gelişmeleri iyi yorumlayarak yerini sağlamlaştıracaktır. Rusya, Çin, İran ve Suriye gibi ülkelerin Ortadoğu ve Kafkaslar'daki önemi büyüktür. Batı'nın saldırıları karşısında Rusya hala direnmeye çalışıyor ve Çin'le yeni bir ittifak geliştiriyor. Bu, giderek yeni bir Asya ittifakını yaratabilir. Hatta Asya ittifakı bir devletler ittifakına dönüşebilir. ***Böyle bir ittifak, emperyalist-kapitalist saldırıya karşı önemli bir direniş hattını ortaya koyacaktır.*** *Yine bu ittifakla beraber Ortadoğu'da bölgesel ittifaklar gelişebilir, İran ve Suriye'nin de içinde bulunduğu böyle bir gelişme çok iddialı olabilir." (abç) (Ö. Politika, 11 Haziran 1996)*

M. Welat ve A. Öcalan'ın tavırlarında, Rus emperyalizmiyle işbirliği yapma görüşü savunulurken, iki konuda olgular tersyüz edilmekte ve Rus emperyalizmiyle işbirliği görüşü bu çarpıtılan noktalar temelinde gözardı edilmek istenmektedir.

Birincisi, "iki halkın ortak çıkarları"ndan bahsedilmesidir. M. Welat Rusya ile stratejik ilişki kurmanın gerekliliğini, Kürt ve Rus halkının çıkarlarının birleştiği gerekçesiyle açıklamaya çalışmaktadır. O, bir yandan bunları söylerken, diğer yandan da şunu söylemektedir:

"Gerçekten Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle Rusya'nın çıkarları birleşmiştir. (...) Rusya'ya karşı geliştirilmek istenen saldırılar aynı zamanda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine de yöneliktir." (agg., 30 Mayıs 1996)

Burada sözkonusu edilenin Rus halkı olmadığı, tam tersine sözkonusu olanın emperyalist Rusya olduğu tüm açıklığıyla ortaya çıkmaktadır. Peki ama Rusya'nın çıkarları, Rus halkının çıkarlarıyla bir ve aynı mı? Hayır.

Rusya'nın çıkarları, somut olarak Rusya'da hakim olan sınıfların, Rus emperyalizminin çıkarlarıdır. Rus emperyalizminin çıkarlarıyla halkın çıkarları bir ve aynı çıkarlar değildir, olamaz da. Rusya çerçevesinde ele alındığında, Rus halkının çıkarlarının savunulması ancak, Rus emperyalist devletinin yıkılması ve sosyalist bir devletin kurulmasını savunma temelinde mümkündür. Rus emperyalizminin ekonomik, siyasi ve askeri çıkarlarını, Rusya halkının çıkarları olarak göstermek, burjuva politikasıdır. Bu politika temelinde de Rus emperyalizminin savunuculuğu yapılmaktadır.

Burjuva politikası çerçevesinde hareket ettiğini M. Welat, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin çıkarları ile Rusya'nın çıkarlarının birleşmiş olduğunu savunurken belgelemektedir. Burada gerçekte sözkonusu edilen PKK'nın çıkarlarıdır. PKK'nın çıkarlarının Rusya'nın çıkarlarıyla birleşmiş olduğunu tespit etmek, PKK'nın emperyalizmle işbirliği isteminin açıkça ilanıdır.

İkinci çarpıtma ise, A. Öcalan'ın tavrında kendisini göstermektedir. A. Öcalan'a göre, Rusya-Çin ittifakı temelinde oluşacak bir "Asya ittifakı", *"emperyalist-kapitalist saldırıya karşı önemli bir direniş hattını ortaya koyacaktır."* Bu tavrıyla A. Öcalan, Rusya ve Çin'i emperyalist güçler dışında, hatta emperyalist sistem dışındaki güçler olarak göstermeye çalışmaktadır.

Rusya ve Çin ittifakı temelinde oluşabilecek bir birliği, emperyalizme-kapitalizme karşı bir birlik olarak göstermek de siyasi sahtekarlıktır. Bu, aynı zamanda bir emperyalist birliğe karşı, bir başka emperyalist birliğin savunuculuğudur. Rusya'nın Kürtlere yardım etmesiyle elde edebileceği yeni güç dengesinden ne anlaşıldığı da böylece ortaya çıkmaktadır. Rusya-Çin ittifakı temelinde, İran ve Suriye'nin de içinde yer alması istenen bu "Asya ittifakı"nda PKK şimdiden yer almaya hazırdır.

Böylece resim tamamlanmaktadır. *"İki halkın çıkarlarının birleşmesi"* ve *"emperyalist-kapitalist saldırıya karşı"* olma temelinde savunulan bir işbirliği... Rus emperyalizmiyle işbirliği, bu çizilen resimle süslenmeye çalışılmaktadır.

Ne kadar süslenmeye çalışılırsa çalışılsın, gerçekler gizlenemez. PKK'nın gelinen yerde emperyalizmle işbirliğine hazır olduğu, savunduğu siyasetle çok açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Bu işbirliğinin gerçekleşip gerçekleşmemesi, emperyalistlerin tavrına bağlıdır.

PKK'nın emperyalistlerle işbirliği konusunda attığı adımlar dikkatle takip edilmeli ve gerçekler, başta Kuzey Kürdistan işçi ve emekçileri olmak üzere tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilere aktarılmalıdır.

Burjuva milliyetçiliği temelinde yükselen bir siyasetin, eninde sonunda

emperyalistlerin pençesine düşeceği; Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunun milliyetçilik temelinde mümkün olmadığı, gerçek kurtuluşun değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği temelinde verilen ortak mücadeleyle mümkün olduğu düşüncesini, kitlelere daha yoğun bir biçimde ulaştırmak görevimizdir.

Sömürüye, ulusal baskıya ve kapitalist sistemin işçi ve emekçiler üzerindeki her türlü baskıya son verecek olan, sadece ve sadece, BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde birleşmiş işçi ve emekçilerin eseri olacak DEVRİMdir.

Kuzey Kürdistan'lı işçi ve emekçiler, ulusal baskıya, sömürüye karşı mücadele etmek ve gerçek kurtuluşa varmak için BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan) saflarında birleşin! BOLŞEVİK PARTİ inşasına omuz verin!

Emperyalizmle işbirliğine hayır!

Emperyalist sisteme ölüm!

Kurtuluş için devrim mücadelesini yükselt!

Yaşasın, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin enternasyonal birliği ve mücadelesi!

18 Temmuz 1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN

15 Ağustos 1984 ve PKK'nın vardığı yer...

15 Ağustos 1984 tarihi, PKK'nın, Eruh ve Şemdinli'de faşist Türk ordusunun karakollarına saldırarak, silahlı mücadeleyi başlattığı tarihtir.

Bu tarih, daha sonraki gelişmelere yolaçması bağlamında bir dönüm noktasıdır. PKK bu yüzden 15 Ağustos'u *"ilk kurşun"* olarak da değerlendirip, her sene yıldönümü değerlendirmeleri yaptı, yapıyor.

15 Ağustos 1984'den bu yana geçen 12 yıl içindeki gelişmelere ve bu dönemde PKK'nın vardığı yere, bugün geldiği konumuna bakmak, ulusal kurtuluş mücadelesi açısından önemlidir.

Kuşkusuz, şu ya da bu olayı sonradan değerlendirmek, sözkonusu olayı içinde bulunulan anda değerlendirmekten daha kolaydır. 15 Ağustos'u değerlendirirken o günkü koşullara bakmak zorunludur.

Aynı zamanda 1984'de yapılan değerlendirmelere de bakıp, kimin hangi konumda olduğunu, "hafızası zayıf" olanlara ve o dönemi bilmeyenlere olguları aktarıp hatırlatmak gerekiyor.

15 AĞUSTOS 1984 ÖNCESİ DURUM

Bu dönemin en belirleyici özelliği, 1980 12 Eylül askeri cuntasının başta olması, açık faşizmin uygulanması ve komünist, devrimci ve ulusal kurtuluşçu güçlerin yenilgiye uğratılmasıdır.

Kuzey Kürdistan, 12 Eylül öncesinde, gerek hedefini Kürdistan'da ulusal bağımsızlığı kazanmak olarak çizen örgütlerin, gerekse de Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimine önderlik etme adına yola çıkan örgütlerin yoğun çalışma yaptığı ve taban bulduğu bir alandı.

Kuzey Kürdistan, 12 Eylül öncesinde devrim ile karşı-devrimin en şiddetli çatıştığı alanlardan biriydi.

Devrimci örgütler, askeri cuntanın iktidarı ele almasından sonra, hem Türkiye'de, hem de Kuzey Kürdistan'da ağır kayıplar verdiler. Faşist devlet; devrimcileri, komünistleri yoketme politikasıyla Kuzey Kürdistan'da yükselmekte olan ulusal mücadeleyi bastırma, yok etme politikasını içiçe ele aldı ve Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusu üzerindeki baskı, zulüm politikasını daha da yoğunlaştırdı.

Kürt halkına en ağır baskı, hakaretler uygulandı. Kürt ulusunu ifade eden en basit sembollere karşı bile azgınca saldırdı. Köyler boşaltıldı, yakıldı, yıkıldı.

Faşist Türk ordusu Kuzey Kürdistan'da en küçük bir kıpırdanmaya bile izin vermemek için çabaladı. Kürt ulusu üzerindeki baskılar sadece Kuzey Kürdistan-Türkiye ile sınırlı kalmadı, faşist Türk ordusu Mayıs 1983'de Güney Kürdistan'a da saldırıda bulundu.

Faşist cuntanın işbaşına gelmesi sonrasında komünist ve devrimci harekete, kendilerine "Kürt" örgütü diyenlere karşı izlenen yok etme politikası en yoğun bir şekilde uygulandı. Bu alanda cunta önemli ölçüde "başarılar" elde etti.

Genel olarak devrimci hareketin çok ağır darbeler yemesi gerçeğinden hareket eden faşist cunta, "köklerini kazıdık", "bitirdik" demagojilerini yoğunlaştırarak bu temelde kitleleri aldatma, devrim mücadelesine karşı kullanabilme yönünde yoğun çaba gösterdi.

Hakim sınıflar askeri cuntanın "görevini yerine getirdiği"ne emindiler artık... 1983 sonuna doğru "demokrasiye geçiş" manevrasına başvurularak faşizme sivil elbise giydirildi ve lafta "asker kışlasına" çekildi... Ama gerçekte tüm Kuzey Kürdistan-Türkiye kışla haline getirilmişti.

12 Eylül 1980 öncesinde, devrimi biz yapacağız deyip, diğer örgütlerle yarış içinde olanlar; birbirlerini karşı-devrimci ilan edip birbirlerine şiddet uygulayan, hatta birbirinden insan öldüren oportünist, revizyonistler, içinde bulunulan yenilgi ruhuyla birdenbire "birlik" yanlısı kesilip, birlik kurmaya çalıştılar.

"Devrimin önderleri" olarak kendilerini göstermekte özellikle öne çıkan Devrimci Yol ve PKK bile şu sözleri imzalar duruma geldi:

"Önümüzde duran devrimi hazırlama ve örgütleme görevi, hiçbir grubun tek başına altından kalkamayacağı kadar büyük ve zorludur. Devrim alternatifi ancak sıhhatli temellerde oluşturulacak cephesel birliklerle yaratılabilir." (Anti Faşist Birleşik Direniş Platformu)

Yenilgi ruhu hemen hemen tüm örgütleri birlik yanlısı görünmeye götürdü. Bunlar, yenilginin bu kadar büyük

olmasının nedenini kendi yanlış çizgilerinde arayacaklarına *"birlik değildik o yüzden yenildik"* diyerek, yenilgiden *"birlik olmak"*, *"cephe kurmak"* sonucunu çıkardılar. Sözkonusu "Birlik" ve "Cephe"nin mücadele perspektifi ise "askeri cunta"ya karşı mücadele etmekle sınırlanıyordu. Yani yenilgi ruhu, reformizmle bütünleşmişti.

Bu dönemde Bolşevikler, bir yandan menşeviklerle görüş ayrılıklarını kamuoyuna yayınlayıp ideolojik mücadele verirken, aynı zamanda "sol" içinde hakim olan reformizme, sahte birlik tavırlarına karşı da mücadele veriyordu.

Devrim karşı-devrim mücadelesi açısından, 15 Ağustos 1984 öncesindeki güç dengesine bakıldığında, hakim sınıflar askeri faşist cunta ile "dikensiz gül bahçesi" yaratma çabalarında çok önemli başarılar elde ettiler. Bu dönemde düzene karşı direniş sesleri, hakim sınıfların saldırılarına karşı kendini koruyan devrimcilerin ve hapisteki devrimcilerin mevzii direniş sesleri vardır sadece. Yani devrimciler saldırı değil, savunma mücadelesi verme durumundaydılar.

Bu dönemde, yukarıda da belirttiğimiz gibi, hakim sınıflar "teröristlerin kökünü kazıdık", "yok ettik" vb. propagandasını ayyuka çıkardılar.

Hakim sınıfların kendinden çok emin oldukları bu ortamda, PKK gerillaları 15 Ağustos'u 16 Ağustos'a bağlayan gece, Eruh ve Şemdinli'de jandarma karakollarına saldırıda bulundu. Hakim sınıflar ilkönce inanmak bile istemediler. Bu saldırı, hakim sınıfların yaratmak istediği mezar sessizliğini bozan bir saldırıydı. Bu açıdan ele alındığında, 15 Ağustos eylemi, sadece ulusal mücadelenin gelişiminde oynadığı rol açısından değil, hakim sınıfların yaratmak istediği mezar sessizliğini bozması açısından da büyük öneme sahiptir.

15 AĞUSTOS VE BAZI DEĞERLENDİRMELER

Faşist devlet, mezar sessizliğini bozan bu eylem sonrasında, Kuzey Kürdistan'da *"Kalıcı Huzur"* adı altında geniş askeri operasyon başlattı. Adından da anlaşılacağı gibi bu operasyon, Kuzey Kürdistan'da bu gibi eylemlere bir daha izin vermeyecek bir ortamı sağlama hedefini güdüyordu. Yani ulusal kurtuluş için mücadele edenleri ortadan kaldırmak...

Bu operasyon gerçekleştirilirken, faşist Türk devleti, kendisi gibi faşist olan İran ve Irak ile işbirliği içinde, "sıcak takip" adı altında Doğu ve Güney Kürdistan'a da saldırılarda bulundu. Faşist Türk ordusu, bu sefer *"Güneş"* operasyonu adı altında geniş bir operasyon daha gerçekleştirdi. Bu operasyonlardan sonra, "sınırötesi harekatlar" bugüne kadar sayısız kez gerçekleştirildi.

Faşist Türk ordusunun Kuzey Kürdistan'da gerçekleştirdiği bu askeri operasyonlara bakıp, 15 Ağustos eylemini değerlendiren değişik örgütler, PKK'nın eylemlerini *"provokasyon"* eylemleri olarak değerlendirdiler.

Bu baylara göre, PKK bu eylemleri yaptığı için, Türk devleti Kürtlere baskı yapıyordu... Bu yaklaşım, Rus sosyal emperyalizminin uşağı T"K"P'den, TDKP'ye kadar uzanıyordu. O dönem TDKP diğer şeylerin yanısıra şunları da söylüyordu:

"Son olarak Ağustos ayı ortalarında Apocu çetelerin giriştiği provokatif eylemleri...", *"Apocu çetelerin giriştiği provokatif eylemler..."* ve *"Birkaç maceracı çetenin yarattığı fırsat..." (Devrimin Sesi, sayı 40, sayfa 10 ve sayı 41, sayfa 3)*

Yapılan bu eylemler, TDKP tarafından, faşist Türk devletinin Kürt ulusuna uyguladığı baskı ve zulmün gerekçesi olarak gösterilmektedir.

Bu eylemi *"provokasyon"* olarak değerlendirmeyen menşevik TKP/ML ise, eylemi *"yer ve zamanı, biçim ve somut hedefleri de isabetli ve doğru değil"* şeklinde değerlendiriyordu. Hem de hiçbir gerekçe göstermeden.

15 Ağustos eylemine yaklaşım ve değerlendirmeler, kendisine devrimci, komünist sıfatını takanların büyük çoğunluğunun Türk şovenisti, pasifist tavrını ortaya koyuyordu.

Eylemleri ilkönce böyle değerlendirenler, çok geçmeden bukalemunluklarını da ortaya koydular.

PKK önderliğindeki ulusal mücadelenin süreç içinde gelişmesi sonucunda, tüm oportünistler önceki tavırlarının tam tersi görüşler savunmaya başladılar. Önce eylemleri "provokasyon" vb. biçiminde değerlendirip karşı çıkanlar, bu sefer gelişen hareketin kuyruğuna takıldılar.

Örneğin TDKP, "provokasyon" olarak değerlendirdiği PKK'nın eylemlerini, daha sonra, Kürt ulusunun kendi kaderinin tayin hakkı mücadelesinde olumlu eylemler olarak değerlendirmiştir.

Biz Bolşevikler, o dönem PKK'nın eylemlerine getirilen bu eleştirilerin yanlışlığını ortaya koyup, mahkum ettik. Bu konuda söylediklerimizin bir bölümü şöyledir:

"Biz PKK'nın gerçekleştirdiği bu eylemlere yöneltilen; "eylem yaptınız, onun için baskı geldi" biçiminde pasifist bir eleştiriyi kökten reddediyoruz. Böyle bir eleştiri, "uslu durularak" hakim sınıfların baskısından sıyrılmanın propagandasını yapan anlayışın ürünüdür." (BP sayı 19/20, Ekim/Kasım 1984, sayfa 4-5)

"Biz, köleliğin, köleliği kabul etmekle değil; köleliğe başkaldırmakla yokedildiğini biliyoruz! Sömürüyü ve zulmü tarihe gömecek olanın; ona başeğerek, sömürücülerin ve zulümkarların hoşgörüsünü kazanmak değil; halkın örgütlü, silahlı gücünün devrimi olduğunu biliyoruz. Hal böyle olunca da, faşist devlet güçlerine karşı girişilen bir şiddet eyleminin, faşizmin sebebi, sorumlusu olarak gösterilmesinin; demagojiden başka birşey olmadığı bizim için açıktır." (aynı yerde)

15 Ağustos eylemlerine getirilen eleştirilere karşı bu tavrı takınırken, eylemlerin faşist Türk devletine yöneldiğini, ulusal baskıya karşı olma yanıyla haklı bir yana sahip olduğunu ortaya koyup, ulusal hareketin bu yanının destekleyicisi olduğumuzu da açıkça ortaya koyduk. Bu konuda şunları söyledik:

"Biz bugünkü Türkiye sınırları içinde gelişecek bir milli harekete; "Türk vatanının" bölünmezliği(!), "vatanın elden gittiği"(!) vb. penceresinden değil; böyle bir hareketin proletarya önderliğindeki devrimi ilerletip ilerletmediği; emperyalizme darbe vurup vurmadığı vb. bakış açısından yaklaşır; tavrımızı ona göre belirleriz. Böyle bir hareketin önderliği ne olursa olsun; o hareketin milli zulme başkaldıran demokratik yanı, bizim herhalükarda öncelikle destekleyeceğimiz, propagandasını yapacağımız yön olur." (agd., sayfa 3)

Aynı yazıda, esas mücadele edilecek olanın, hakim ulus şovenizmi olduğu ortaya konulurken, PKK'nın burjuva milliyetçi çizgisi de eleştirilmekte, fakat buna rağmen, PKK önderliğindeki ulusal mücadelede, ulusal

baskıya, zulme başkaldıran demokratik muhtevanın, öncelikle destekleyicisi olduğumuz ortaya konmaktadır.

Bu tavır, bizi hem hakim ulus şovenizminin savunucularından, hem de ezilen ulus milliyetçiliğinin savunucularından kesin hatlarıyla ayıran bir tavır olmuştur.

Gerek ulusal sorun konusunda olsun, gerekse de 15 Ağustos eylemlerini değerlendirmede olsun takındığımız tavır, tek komünist tavır olmuştur.

Sonraki gelişmelere bakıldığında, gelişmenin hangi yönde olacağı konusunda bir noktada yanıldığımızı da özeleştirel olarak tespit etmemiz gerekiyor.

Biz doğru olarak, kitle adına kitleden kopuk eylemleri eleştirirken, şunları söyledik:

"... PKK kendi eylemliliğini, halk yığınlarının eylemi yerine geçiriyor. Ve halk yığınlarının "heyecan" verici bu eylemden sonra kendisini izleyeceğini, bunun «artık önü alınamaz bir gelişme» olduğunu söylüyor. Ama halk yığınlarının bizzat harekete geçmediği bugünkü ortamda böyle "heyecanlandırıcı" eylemlerin halkı harekete geçirmesini beklemek, kendiliğindenciliğin ta kendisidir." (agd, sayfa 6)

PKK'nın eylemlerine ilişkin o dönem takınılan bu tavır, anda genel tavır olarak doğru olsa da, gelişmenin hangi yönde olacağı konusunda yetersiz ve yanlıştır.

Gerçekten de PKK, ilk birkaç sene kendi örgütlü gücüne dayanarak savaşmıştır. Kitle, yapılan eylemlere yakınlık duysa da, ilk dönem bekle gör tavrı içine girmiştir. Fakat süreç içinde PKK'nın verdiği ulusal kurtuluş savaşı giderek kitleselleşmiştir. Bu ise esas olarak 1988-1990 döneminde olmuştur. 1990 Newroz'undaki eylemler bu gelişmenin meyvesi olmuştur.

Bu gelişme, bizim 1984'deki değerlendirmemizde, ulusal duyguların, milliyetçiliğin kitleler üzerindeki etkisini ve birleştirici dürtüsünü görmediğimizi ve bu bağlamda yanıldığımızı ortaya koydu.

15 AĞUSTOS'UN ÖNEMİ VE ROLÜ

1984 şartlarında 15 Ağustos'un önemi ve rolü ile sonraki gelişmeler sonrasında kazandığı önem, kuşkusuz bir ve aynı değildir.

15 Ağustos 1984'de yapılan eylemler, faşist Türk devletinin yaratmak istediği ölüm sessizliğini bozma; "kökünü kazıdık", "bitirdik" propagandalarına darbe indirme bağlamında önemli eylemler olmuştur.

Yine bu eylemi gerçekleştirenlerin, faşist Türk devletinin aylarca sürdürdüğü büyük askeri operasyonlara rağmen ele geçmemeleri, faşist hakim sınıflar açısından bir yenilgi olmuştur.

Ulusal mücadele açısından ise bu eylemler, sonraki gelişmelerin başlangıcı, bir anlamda dönüm noktası olmuş ve ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesine ivme kazandırmıştır.

15 Ağustos sonrasında Kürt halkının ulusal bilinci gelişmiş ve PKK önderliğinde ulusal hakları için mücadeleye katılmıştır.

Faşist Türk devletinin, Kürtlerin varlığını inkar eden politikası iflas etmiştir. Son 12 yıllık süreçte, faşist Türk devletinin en önemli iki gündeminden biri Kürt sorunu olmuştur.

Kürt sorunu, uluslararası düzeyde ele alınan bir sorun haline gelmiştir.

15 Ağustos eylemleri ve sonrası, ulusal sorunda, reform talepleri çerçevesinde olan demokratik hakların elde edilmesi için bile silahlı mücadele, silaha dayanan şiddetin zorunluluğunu da ispatlamıştır. Bu, ulusal harekete önderlik eden PKK'nın niteliğinden bağımsız, objektif olarak böyledir.

Kuşkusuz, bu tespitlerin içi açıldığında, 15 Ağustos'un sonraki gelişmelerde oynadığı rol ve önemi konusunda daha çok şeyler söylenebilir. Fakat bu tespitler, sorunun özünü aktarmak için yeterlidir.

15 AĞUSTOS 1984'DEN 1996'YA KADAR PKK'NIN ALDIĞI YOL

Bu konuda tabii ki gelişmeleri geniş biçimde anlatacak değiliz. PKK'nın 1984 öncesi savunduğu görüşleri bugün savunduğu görüşlerle karşılaştırıp, gelinen yeri özetle ortaya koymaya çalışacağız.

PKK, kuruluş dönemi ve sonrası dönemde ortaya konan görüşlere göre, Marksist-Leninist bir örgüt olma iddiasındadır. 1984'de silahlı mücadele başlatıldığında da, PKK bu iddiaya sahiptir. 1982'de yapılan PKK II. Kongresi'nde şunlar savunulmaktadır:

"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yükseltmek için, ulusal kurtuluş devrimimizi geliştirmek için, Partimizi leninist ilkeler doğrultusunda geliştirip çelikleştirmek için, Partimizin doğru marksist-leninist çizgisinde bilinçli ve kararlılıkla ileri yürüyelim!

Yaşasın Partimizin Doğru Marksist-Leninist Çizgisi!" (II. Kongre Raporu, sayfa 86)

Ve,

"Partimizin bugünkü ideolojik çizgisi, halkımızın ulusal kurtuluşçu çıkarlarını ifade eden proleter sınıf çizgisidir. Doğruluğu geçmiş mücadele pratiğinde sınanmış olan devrimci direniş çizgisidir. Bu çizgiden herhangi bir biçimde sapma, proletaryanın, halkın ve ulusal kurtuluş devriminin çıkarlarına sırt çevirme ve ihanete gitme anlamına gelir." (agk., sayfa 55)

PKK, hiçbir dönem Marksist-Leninist çizgiye sahip olmadı. Fakat kağıt üzerinde, laf düzeyinde Marksist-Leninist olma iddiasındadır. Ocak 1984 tarihinde A. Öcalan kendilerini Rusya Bolşevikleri ile karşılaştırıp şunları söylemektedir:

"Unutmayalım ki, II. Enternasyonal döneminde de Bolşevizm böylesi bir konumu yaşıyordu. Dönemin en güçlü partileri oportünist olmuşlardı; sosyal emperyalist bir tutum takınıp kendi burjuvalarını destekliyorlardı. Fakat, o zaman Lenin bir avuç Bolşevikle devrimci Marksizmi temsil ediyordu. Bugün biz de benzer bir konumu yaşamaktayız. Sayımız ne kadar az olursa olsun, temsil ettiğimiz devrimci Marksizm-Leninizm son derece güçlü ve yaratıcı bir ideolojidir." (A. Öcalan, Seçme Yazılar Cilt 1, sayfa 289)

Geçmişte bu iddiada olanlar, gelinen yerde, "siyasi çözüm" istemine destek sağlayabilme amacıyla, emperyalistlere Marksist-Leninist olmadıklarını döne döne anlatmaya çalışmaktadırlar. Yeri geldiğinde, hâlâ sosyalizmden bahsetmeleri, sadece pragmatik politikalarının gereğidir. Gelinen yerde, kendilerinin Marksist-Leninist olmadıklarını söylemeleri, gerçeği dile getirmektedir.

Ulusal kurtuluş ve devrim konusunda, PKK geçmişte şunları savunuyordu:

"Türk kapitalizminin emperyalizme bağımlılık içinde büyüyüp tekelleşmesi, Türkiye devrimini proletarya önderliğinde bir demokratik halk devrimi haline getirirken, Kürdistan devrimini de proletarya önderliğinde bir ulusal-demokratik devrim haline ge-

tirmiştir." (II. Kongre Raporu, sf. 62)

"Kürdistan'da devrimci bir ulusal kurtuluş eylemi gelişmedikçe Türkiye'de halk devriminin zafer kazanamayacağı ve Türkiye'de işbirlikçi-tekelci burjuvazinin iktidarı yıkılmadıkça Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminin zafere ulaşmasının çok zor olacağı gerçekleri, bugün daha iyi kavranmaktadır.

Türk burjuva iktidarının şekillenmesi ve Türk sömürgeciliğinin özellikleri dikkate alınırsa, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin iktidarı yıkılmadıkça Kürdistan üzerindeki egemenliğinden vaz geçemeyeceği, tüm gücünü ne pahasına olursa olsun Kürdistan'ı egemenlik altında tutmak için harcayacağı açıkça görülebilir." (aynı yerde)

Gelinen yerde, PKK bu görüşleri bütünüyle terketmiş durumdadır. İlk nüveleri 1987'de A. Öcalan'ın M. Ali Birand'la yaptığı konuşmada görülen, *"askeri çözüm yok"* anlayışı, 1993 Mart ayında ilan edilen tek taraflı "ateşkes"le doruk noktasına varmıştır.

Bu noktadan itibaren, PKK açıkça reformist bir konuma kaymıştır. Siyasetinin tümü, faşist Türk devletiyle anlaşma hedefine uygun hale gelmiştir. 15 Ağustos 1984'de başlatılan silahlı mücadelenin hedefi, gerek *"Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan"*ı kurma bağlamında olsun, gerekse de bağımsızlığın devrimle, Türk burjuvazisinin iktidarının yıkılmasıyla elde edileceği noktasında olsun, artık terkedilmiştir.

Silahlı mücadelenin hedefi, faşist Türk devletiyle anlaşmayı sağlamak için, hakim sınıfları zorlamaktır.

PKK, gerek kuruluş bildirgesinde, gerekse de daha sonra 15 Ağustos eylemlerini değerlendirirken "kültürel özerkliği" savunanları eleştirip mahkum ediyordu. Kuruluş bildirgesinde aynen şunları söylüyorlardı:

"... Ulusal mesele konusundaki "bölgesel özerklik", "federal birlik", "dil ve kültür özerkliği" biçimindeki çözüm yolları gericidir ve günümüzde "Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkının" biricik doğru yorum tarzı olan "bağımsız devlet" tezine aykırıdır. ***Bağımsız devlet, günün şartlarında tek doğru, doğru olduğu için de devrimci bir tez olup, diğer tezler ve çözüm yolları devlet sınırlarına dokunmadığı için reformist, reformist olduğu için de gerici tezlerdir."*** *(abç) (Kürdistan Devriminin Yolu, sayfa 248)*

PKK, burada Leninizmin ulusal sorundaki tavrını yanlış yorumlamakta ve bu arada "bölgesel özerkliğe" de karşı gelmektedir. Ama, şimdiki tartışma bağlamında sorunun özü, bugün PKK'nın neyi savunduğudur. Geçmişte, "bağımsız devlet"i **tek doğru çözüm** olarak savunan PKK, gerici ve reformist olduğunu söylediği "federal birlik", "kültürel özerklik" anlayışını savunma konumuna gelmiştir. PKK'nın kuruluş bildirgesinin diliyle konuşursak, PKK bugün, reformist çözümü savunmakta, reformist çözüm ise gerici bir çözüm yoludur.

PKK, yukarıdaki tavırda sözkonusu çözümleri, devlet sınırlarına dokunmadığı gerekçesiyle de reddetmektedir. Gelinen yerde PKK, TC'nin sınırlarına dokunmak istemediği konusunda hakim sınıfları ikna etmek için, yemin billah etmektedir.

Emperyalizme karşı tavır konusunda PKK'nın tavrı, Rus sosyal-emperyalizmine karşı tavır dışında, anti-emperyalist olma biçiminde kendisini gösteriyordu. Rus sosyal-emperyalizmi tezini kabul etmediği ve Rusya'yı sosyalist olarak gördüğü için; emperyalizme karşı olma tavrı tutarsız bir tavır olmuştur.

Fakat PKK, kendi anlayışı temelinde, emperyalist olarak değerlendirdiği devletlere karşı, emperyalizme karşı olma iddiasındaydı. Kürdistan devriminin hedefleri ortaya konulurken, *"Türk sömürgeciliği", "bu sömürgeciliğe, dışta emperyalistler, içte de feodal-kompradorlar destek vermektedir"* denilerek, bu üç gücün, yani Türk sömürgeciliği, emperyalistler ve feodal-kompradorların Kürdistan devriminin hedefleri olduğu savunulmaktaydı.

Diğer değişikliklere paralel olarak, PKK, emperyalistleri devrimin hedefi olmaktan çıkarmıştır. Bu doğaldır da. Çünkü PKK'nın devrim diye bir hedefi kalmamıştır. Devrim hedefi olmayanların, devrimin hedefleyeceği güçleri de olamaz elbette.

Gelinen yerde PKK, emperyalist devletlerle ilişki geliştirmeye çalışmakta ve giderek emperyalizmle işbirliğine doğru yol almaktadır. PKK açısından emperyalistlerle işbirliği yapmanın önünde hiçbir engel kalmamıştır. İşbirliği yapıp yapmaması emperyalistlerin tavrına bağlıdır. Bu da esas olarak, PKK'nın pazarlık gücü olarak elde tuttuğu silahları, silahlı mücadeleyi bırakıp bırakmayacağına bağlıdır.

Birkaç temel sorunda PKK'nın aldığı yol böyledir. Kuşkusuz sorun, burada değindiğimiz konularla sınırlı değildir. Fakat bunlar PKK'nın geldiği yeri ortaya koyma açısından en önemli sorunlardır.

Siyasi olarak 15 Ağustos 1984 ile karşılaştırıldığında PKK, daha geri bir konumdadır.

PKK'nın gelinen yerde, önceden savunduğu görüşlerine göre geri bir konumda olması, daha önce savunduklarının doğru olduğu anlamına gelmez. Tam tersine, bugün gelinen yer, önceden de sahip olunan burjuva milliyetçi çizginin doğal sonucudur. Bu çizgi, PKK'nın içinde bulunulan dönemlere göre değişik görüşler savunmasının da temelidir.

PKK'nın geldiği yer, burjuva milliyetçiliği temelinde Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun sağlanamayacağı gerçeğini çok açık biçimde ortaya koymuştur.

Kuzey Kürdistan'da ve tüm Kürdistan'da Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, ancak Marksizm-Leninizm bilimi; değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde ve proletarya önderliğindeki devrimlerle mümkündür.

Emperyalizm çağında ulusal kurtuluş, proletaryanın kurtuluşu sorununa bağlıdır. Emperyalist dünya sistemine karşı bir bütün olarak mücadele edilmeden; başta ezen ulus şovenizmine olmak üzere her türlü milliyetçiliğe karşı mücadele edilmeden, proletaryanın kızıl bayrağı yükseklere çekilemez.

Proletaryanın kızıl bayrağını yükseltmek için Marksizm-Leninizm bilimine daha sıkı sarılmak günün en acil görevidir.

Kuzey Kürdistan'lı işçi ve emekçiler, burjuva milliyetçiliği, reformizm sizin gerçek kurtuluşunuzu sağlayamaz. Sizin de kurtuluşunuz olan, sosyalizm-komünizme giden yol, Marksizm-Leninizm biliminin yoludur. Bunun için, Marksizm-Leninizmin gerçek savunucusu olan Bolşevik Parti'nin inşasına omuz verin, örgütlenin!

Devrim için savaşı yükseltmenin yolu, Bolşevik Parti'de örgütlenmekten geçer!

Milliyetçilik, reformizm işbirliğine, Bolşevizm zafere götürür!

08.08.1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN

Kadın gruplarında eğitim çalışması ve sorunlar...

KOMÜNİST kadın çalışmamız giderek büyüyor. Yeni kadın grupları oluşuyor ve mevcut kadın grupları ilerleme kaydediyor. Kadın yoldaşlar parti yaşamına ve siyasi eylemlere aktif olarak katılıyorlar. Bütün bunlar olumlu gelişmeler.

Bu olumlu gelişmelerin yanısıra, şüphesiz halen şu ya da bu noktada zaaflarımız ve eksikliklerimiz de mevcut. Bunları tespit etmek ve aşmak için üzerine gitmek hepimizin görevi. Bu bilinçle, bu makalede kadın gruplarında ve emekçi kadınlar arasındaki komünist çalışmamızda aciliyetini koruyan önemli bir soruna eğilmek istiyoruz:

Marksizm-Leninizmi en iyi nasıl öğrenmeli? Parti çizgisini kadın yoldaşların malı haline getirebilmek için ne yapmalıyız? Kadın gruplarında eğitim çalışmalarını nasıl örgütlemeliyiz?

Şimdiye kadarki pratiğimiz nedir?

Bir dizi kadın grubunda, şimdiye kadar temel eğitim malzemesi olarak İnter Yayınları'ndan **"Kadın Sorunu Üzerine"** adlı kitap alındı. Bu, Komintern, Klara Zetkin ve klasiklerin Komünist Kadın Hareketi'nin temel sorunlarına ilişkin makalelerinin derlendiği 335 sayfalık bir kitap. Bunun dışında bazı kadın gruplarında **Komünist Manifesto**'nun, bazılarında ise **Leninizmin Temelleri**'nin (Stalin) eğitimi yapıldı.

Bu bağlamda kadın gruplarından, tek tek kadın yoldaşlardan ve hatta yönlendirici yoldaşlardan sık sık gelen bir yakınma, bu malzemelerin ağır geldiği, anlaşılmasının zor olduğu, bugünkü mücadeleyle bağın eksik kaldığı yönünde oldu.

Daha ileriki dönemde, merkezi organda ve legal alanda yayınlanan makaleler de eğitim malzemesi olarak kullanıldı. Bu noktada da makalelerin anlaşılmasının zor olduğu, bir dizi bilinmeyen kavram kullanıldığı, makalelerin uzun olduğu vb. yönünde yakınmalar oluyordu. Eğitimin cansıkıcı olduğu yönlü eleştiriler de geliyordu.

Kadın arkadaşların eğitime hazırlıksız gelmeleri de edinilen tecrübelerdendi. Özelde uzunca bir metin ya da bir kitap bölüm bölüm incelenmeye çalışıldığında üstünkörü okuma ya da hazırlıksızlık, eğitimi büsbütün aksatıyor, bir toplantıdan diğer toplantıya ertelemeler isteksizlik yaratıyor. Kadın gruplarına katılımın, çocuk, iş, aile sorunları vb. gibi nedenlerle düzenli olmaması da eğitimi olumsuz olarak etkiliyor, eğitime düzenli katılmayan kadın arkadaşlar kolaylıkla ipin ucunu kaçırıyorlar.

Eğitime yazılı notlar alarak iyi bir şekilde hazırlanan ve bunu mümkün olduğunca aksatmayan kadın arkadaşların sayısı ise, ne yazık ki oldukça az.

Eğitimin içeriği ve eğitim malzemesi olarak nelerin seçileceği üzerine birçok kere konferanslarda vb. tartışıldı. Tartışılan sorunlardan biri de, kadın gruplarında salt kadın sorununa ilişkin metinler mi incelenmeli, yoksa Marksizm-Leninizm'in diğer temel eğitim malzemeleri de incelenmeli mi sorunuydu.

Bu ikisinin karşı karşıya konmasının yanlış olacağı ve ihtiyaca göre her ikisinin de yapılması gerektiği şeklinde cevap verildi. Aynı bağlamda, tüm kadın grupları için bağlayıcı tek bir eğitim planının tespit edilmesinin doğru olmayacağı, bunun seviyeleri, istek ve ihtiyaçları çok farklı olabilen kadın gruplarının durumunu gözetmeyeceği tespit edildi.

Eğitimde çoğunlukla bir yoldaşın eğitimi yapılan metni özetleyerek anlatması, ardından soruların cevaplanması ve tartışma şeklinde bir yöntem izleniyor. Burada metni özetleme görevini mümkün olduğunca kadın gruplarının bütün üyelerinin sırayla üstlenmesine dikkat ediliyor. Yönlendirici yoldaşın tabii ki her durumda hazırlıklı olması gerekiyor, örneğin anlatma görevine sahip kadın arkadaşın herhangi bir nedenle toplantıya katılmadığı durumda bu görevi onun üstlenmesi gerekir.

Burada da kadın yoldaşların hazırlanılan metni özetleme noktasında, epey zorlandıklarını tespit ediyoruz. Çoğu durumda metnin hemen hemen tümünü başka kelimelerle anlatma durumundalar. Halbuki beklenilen, eğitimi yapılan metnin temel düşüncelerini özetleyerek anlatmaktır.

Kadın yoldaşlar tam da bu noktada, yani temel ve en önemli düşünceleri tali olanlardan ayırdetme ve bugünkü sorunlarla bağ kurma noktasında zorlanmaktadırlar. Bu zorluklar, salt kadın gruplarında yeralan kadınlara özgü de değildir, partili kadın yoldaşlarımızın ve kadın gruplarını yönlendiren yoldaşların da (aynı ölçüde olmasa da) benzer zorlukları mevcuttur.

Eğitim çalışmalarında hatalarımızı ve eksikliklerimizi aşmamız için gerekli olan ilk adım, tabii ki bunları bilince çıkarmaktır. Bu, eğitim çalışmasının öneminin kavranması, eğitim çalışmasının komünist kadın hareketinin yaratılması siyasi faaliyetinin gerekli bir parçası olarak kavranmasıdır.

Emekçi kadınların, çocukluk döneminden itibaren baskı altında oldukları, çoğunlukla yetersiz okul eğitimi aldıkları vb. bilinen gerçeklerdir. Bu nedenle, emekçi kadınlar okuma, öğrenme ve incelemede genelde erkek sınıf kardeşlerinden daha büyük zorluklar yaşamaktadırlar. Biz komünist kadın-

lar, bu farkı kapatmak, bu dezavantajı aşmak için daha büyük güç sarfetmek zorundayız.

Emekçi kadınların yeteneklerinin, özelde onların mücadele ruhu ve cesaretini gerekli bilim ve bilgiyle destekleyecek yeteneklerinin geliştirilmesi için imkanları yaratmaya çalışmalıyız. Teori karşısında duyulan korkuyu yenmeli, proleter sınıf bilincinin oluşmasında, en güçlü silahımız olan teoriyi öğrenmeli ve kullanmalıyız.

Eğitim çalışmasından beklentilerimiz

Kadın gruplarına, siyasi görüşlerimiz ya da eylemlerimiz dolayısıyla BP'ye sempati duyan kadınları kazanmaya çalışıyoruz. Çoğunlukla, kadın sorunundaki tavrımızla kadınların dikkatini çekiyoruz.

Kadın gruplarındaki eğitim çalışmasının hedefi, kadın arkadaşları örgütümüzün çizgisine yaklaştırmak, onları, siyasetimizi emekçi kadın kitleleri içinde ve oportünizme karşı mücadelede savunabilecek duruma getirmektir. Hedef budur.

Ancak bu noktada dikkatli olmak ve özellikle yeni oluşan kadın gruplarında hedefle andaki görevleri karıştırmamaya özen göstermeliyiz. Bu ne anlama gelir? Her kadın grubunun somut durumunu gözönünde tutarak, kadın arkadaşların gözünü korkutmayan, onları yıldırmayan somut bir eğitim planı çıkarmalıyız.

Eğitimin ne kadar başarılı olduğu en başta eğitim malzemesinin ve eğitim yönteminin doğru seçilip seçilmediğine bağlıdır.

Daha iyi yönlendirilicilik!

Saydığımız eleştiri ve eksikliklerin önemli bir bölümü, yönlendirmedeki yetersizliklerden kaynaklanmaktadır. Yönlendirici yoldaşları parti eğitimiyle desteklemek için şimdiye kadar bazı adımlar atıldı, kamplar ve özel eğitim toplantılarıyla onlar yönlendiriciler olarak donatılmaya çalışıldı. Ancak, kadın yoldaşlar kendilerine gösterilen yolda ilerleme yönünde yeterli çaba göstermediklerinde, bunlar işe yaramamaktadır.

Örneğin, **Leninizmin Temelleri** birlikte yeni bir yöntemle incelendi. Ancak gördüğümüz kadarıyla bu tecrübe orada kaldı, eğitime katılan yoldaşlar öğrenileni kadın gruplarında ya da tek tek kadın yoldaşlarla çalışmalarında uygulamadılar. Kadın yoldaşların bağımsız araştırma ve kendi kendini yetiştirme noktasında oldukça yetersiz oldukları da dikkat çekmektedir. Bu noktada, her kadın yoldaşı kendi durumunu gözden geçirmeye ve somut olarak kendi zaaflarını nasıl aşabilecekleri noktasına kafa yormaya çağırıyoruz.

Yönlendirici yoldaşlar mutlaka iyi bir şekilde eğitime hazırlanmalıdırlar. Metni iyice okumalı, açık olmayan noktaları, soruları not edip parti hücrelerinde açıklığa kavuşturmaya çalışmalıdırlar. Eğitimi yaparken, tartışma içinde çıkan ve cevaplandıramadıkları sorunları da not etmeli, birlikte çalışılan yoldaşlara sormalı ve sonuçları kadın grubuna taşımalıdırlar.

Yönlendirici yoldaşın eğitime yazılı olarak hazırlanması mutlaka gereklidir. İllegalite açısından sakıncalı olduğu için yanımızda yazılı not taşımanın mümkün olmadığı şartlarda dahi, eğitime hazırlanırken not tutmak gerekli ve önemlidir. Anlatmak ve tartışmak istediklerimizin kafamıza yerleşmesinde yazılı hazırlığın etkisi büyüktür.

Eğitimde yöntemi değiştirmeliyiz!

a) İlgi uyandırmalı!

Başta sorulması gereken soru, eğitimi (özelde de klasiklerden vb. teorik metinlerin eğitimini) can sıkıcı olmaktan nasıl çıkaracağımız, nasıl canlı kılacağımızdır.

Burada sorun, esas olarak kadın arkadaşların okunanlarla andaki sorunlar arasında ilişki kuramamalarından kaynaklanıyor. Bu durumda soyut olarak sosyalizmden bahsedilmekte, ancak onun bugünkü önemi/anlamı bilince çıkmamaktadır.

Örneğin **Komünist Manifesto**'nun eğitimini alalım. Marksizmin temel bir eseri; ancak, önce metinde yeterince açıklanmayan bir dizi kavramla, bizim için fazla şey ifade etmeyen tarihten örneklerle boğuşmak zorunda kalınıyor. Burada, yönlendirici yoldaşın doğrudan metnin eğitimine başlamadan önce, Komünist Manifesto'nun bugün için önemini, burjuvazinin bugün dahi bu esere nasıl saldırdığını vb. canlı bir şekilde ortaya koyması oldukça önemlidir. Bilinmeyen kavramlar açıklanmalı, tarihsel bağı bilinmediği için anlaşılmayan örnekler vb. kısa bir şekilde açıklanmalıdır.

Eğitimde ilk adım, anlayış sorularının açıklanması olmalıdır. İkinci adım her bölümdeki ana fikirlerin bulunup ortaya çıkarılmasıdır. Komümist Manifesto gibi kısa ve öz olan bir temel eserde, bu tabii ki oldukça zor bir iştir. Çünkü oradaki hemen her cümle oldukça önemlidir. Buna rağmen, her metinde bu yöntemi kullanmaya çaba gösterilmelidir. Bu şekilde diyalektik-materyalist yaklaşım ve düşünme tarzını öğreniriz.

Önemli olan, metindeki (bölümdeki) temel düşüncenin ne olduğunu ve bu temel düşünceyi kanıtlamak için hangi örneklerin ve düşüncelerin ileri sürüldüğünü anlamaktır. Öğrenirken bu yöntemi uyguladığımızda, tartışmalarda kendi düşüncelerimizi daha kolay bir şekilde ortaya koyabiliriz. Bir tartışmada düşüncelerimizi toparlamayı, temel düşüncemizi ortaya koymayı, önemli ile önemsizi birbirinden ayırmayı bu şekilde öğrenebiliriz.

Bir metnin anlaşılıp anlaşılmadığını kontrol etmenin en uygun yöntemi, kontrol sorularıdır. Tabii ki bu yöntemin ne için kullanıldığını açıklamak gerekir: Kontrol soruları öğrenenlerin kendi kendilerini kontrol etme, metni ne ölçüde anladıklarını kontrol etme olanağını sağlar. Eğitimi yönlendiren yoldaşların daha eğitime hazırlık sürecinde buna kafa yormaları ve kontrol sorularını hazırlamaları gerekir. *("Leninizmin Temelleri" için hazırlanmış kontrol soruları buna bir örnektir.)*

Bundan sonra gelen adım, sözkonusu eğitim malzemesi temelinde, bugünün hangi güncel sorunlarına cevap

verebileceğimiz, siyasi bağı nasıl kuracağımız meselesidir. Bunun için de hazırlık gereklidir. Üzerine ciddi bir şekilde eğilmeyi ve düşünmeyi gerektirir. Güncel siyasi bağın açıklanmasında, mümkün olduğunca kadın yoldaşların günlük yaşantılarından tanıdıkları örneklere başvurulmalıdır. Bu şekilde, Marksizm-Leninizm klasiklerinin/teorisyenlerinin bizim bugünkü mücadelemizin sorularına cevap verdikleri görülebilir. Teori "cansıkıcı" olmaktan çıkar... Güncel siyasi yazıların eğitiminde de esasta aynı yöntem kullanılır. Aradaki fark, bu yazılarda zaten güncel siyasi bağın konulmuş olmasıdır. Bu anlamda, bunları anlamak bir ölçüde daha kolaydır.

Bu yazıların eğitiminde de, önce içerik özetlenmeli ve daha sonra da bazı sorular ileri sürülerek bunlar üzerine tartışılmalıdır. Tartışmayı daha canlı kılmak için oportünistlerin siyasi pozisyonlarının tartışmaya çekilmesi de çok önemlidir; onların pozisyonlarıyla karşılaştırma içinde pozisyonlarımızın tanıtılması, kafalara daha iyi yerleşecektir.

b) Hazırlık

Hazırlıkta önemli olan, her kadın grubunun özel durumundan yola çıkmaktır. Beklenti ve talepler kadın arkadaşların durumlarına uygun olmalıdır. Ne onları aşan ve kısa vadede yerine getirmeleri olanaksız beklentiler içinde olmalıyız, ne de beklentileri düşük tutup, hantallığa göz yummalıyız.

Çoğu durumda gündemi işgal eden pratik sorunlar nedeniyle eğitimin arka plana itilmesine de izin vermemeliyiz. Hazırlıkta mümkün olduğunca bir yöntemde anlaşmak gereklidir: Hedef, herkesin bireysel olarak hazırlandığı ve bir arkadaşın içeriği özetlemesinden sonra (sırayla) ortak tartışmaya geçildiği yöntemdir. Ancak başlangıçta bu yönteme hazırlık olarak birlikte okuma ve özetleme yöntemi de uygulanabilir.

Taleplerimizi ve beklentilerimizi, kadın gruplarındaki ilerlemeye bağlı olarak yükseltmeye de dikkat edilmelidir. Bu, yöntem konusunda da böyledir. Eğitime, örneğin birlikte okuma yöntemiyle başlanan bir grupta, belirli bir zaman sonra, bireysel hazırlık yöntemine ve daha ilerki dönemde de yazılı hazırlık/not tutma yöntemine geçilmelidir.

Düzenli aralıklarla toplanmanın ve tüm üyelerin eksiksiz katılmasının henüz sağlanamadığı kadın gruplarında, kısa ve tek oturumda incelenebilecek türden eğitim malzemesi seçmek daha doğru olacaktır. Böylelikle, eğitimde sürekliliğin sağlanamamasından kaynaklanan sıkıntı ve sorunlardan bir ölçüde kurtulunur. Ancak bu da başlangıçta gösterilecek bir "hoşgörü"dür. Hedef, elbette ki sürekliliği sağlanmış uzun vadeli eğitimdir.

c) Marksizm-Leninizmi hemen bir eğitimle kavramak mümkün müdür?

Elbette ki hayır! Kimse aksini savunmayacaktır zaten. Fakat buna rağmen, sorunun bazen bu konudaki yaklaşımda yattığını düşünüyoruz.

Bazı kadın arkadaşlar, bir metni ilk defa okuduklarında anlamayınca, cesaretlerini yitiriyorlar. Aynı eseri/metni yeniden ve yeniden okumak, anlamaya çalışmak noktasında sabır ve sebat gösteremiyorlar.

Halbuki örneğin, **Komünist Manifesto** gibi temel eserleri defalarca okuduklarını, yeniden ve yeniden eğitimini yaptıklarını, Lenin ve Klara Zetkin gibi komünist önderler de ifade etmektedirler.

İlk okuma bir başlangıçtır. Marksizm-Leninizmin klasiklerinin eserleri şüphesiz hazır reçete değildir. Ancak sınıf mücadelesinin güncel sorunlarına cevap ararken, yeniden ve yeniden başvuracağımız kaynaklardır. Bu nedenle, örneğin Manifesto gibi bir eseri ilk okuduğumuzda, onu tüm derinliğiyle kavramamamız bizi ürkütmemelidir.

Marksizm-Leninizm bir bilimdir ve bu bilimi öğrenmek, zaman ve tabii ki bireysel gayret ister. Anlamayı/kavramayı görev bilmeli ve eğitime hazırlanırken en büyük gayreti göstermeliyiz. Emekçi kadınlar olarak, bize kurtuluş yolumuzu gösteren bu bilimi öğrenebileceğimizi, öğrenmemiz gerektiğini bilmeli ve bununla gurur duymalıyız!

d) Eğitim sonuçları

Değişik bağlantılarda çeşitli kereler dile getirmemize rağmen, kadın gruplarındaki eğitim çalışmalarında yaşanan tecrübeler hakkında çok az bilgiye sahibiz. Halbuki, somut durum ve sorunlar hakkında bilgi, ajitasyon-propaganda çalışmamız ve kadın gruplarının ve kadın yoldaşların geliştirilmesi için parti çalışması açısından son derece önemlidir.

Burada da hedef, her kadın grubunun çalışmaları hakkında rapor yazmasıdır. Henüz rapor yazacak durumda olmayan kadın gruplarında, yönlendirici yoldaşlar, eğitim çalışması hakkında rapor vermelidir. Bu raporda, yapılan eğitim kısaca değerlendirilmeli, eğitimi yapılan metinde, hangi önemli düşünceler üzerinde durulduğu, hangi sorunların tartışıldığı, tartışmaların sonuçları ve hangi soruların cevapsız kaldığı yeralmalıdır.

Merkezi yayın organı ve legal yayın organında yeralan kadın sayfaları (ve tabii ki diğer makaleler de) hakkında kadın grupları ve kadın yoldaşlardan halen çok az eleştiri ve öneri geliyor. Bunun önemi halen kavranmış değil. Biz kadın çalışmasının her alanından yoldaşlarla diyaloğa, tartışmaya ihtiyaç duyuyoruz.

Makalelerde hangi konuların işlenmesi iyi olur, hangi konular/sorunlar eksik ya da yetersiz kalıyor vb. Bütün bunları merak ediyoruz. Geçmişte yer yer kadın arkadaşlardan dil konusunda eleştiriler geldi, makaleleri anlamakta zorluk çekildiği eleştirisi geldi. Bu eleştirileri dikkate aldık, alıyoruz. Yoldaşlardan bu konuda da halen varolan eleştirilerini iletmelerini bekliyoruz.

Ancak bu noktada bize gerçekten yardımcı olacak şey, somut eleştirilerdir. Örneğin şu makalenin şu bölümü

anlaşılmıyor vb. gibi. Eğitim sonuçlarında bunlar da yeralmalıdır. Eğitimin içeriği somut olarak tespit edilmelidir!

Kadın grubunda, önce yönlendirici yoldaşın önerileri temelinde kadın arkadaşların hangi konulara ilgi duyduğu birlikte görüşülmeli ve bu temelde bir eğitim planı çıkarılmalıdır. (Gelecek sayıda eğitim malzemesi olarak kullanılabilecek kitap ve yazıların bir dökümünü yayınlayacağız.)

"Kadın Sorunu" adlı kitabın birinci sayfasından başlayıp sonuna dek birlikte inceleme yönteminden vazgeçilmelidir. Bunun yerine, kadın arkadaşların ilgi duydukları sorunlar dikkate alınarak konular seçilmeli ve seçilen bölüm, esaslı bir biçimde birlikte incelenip tartışılmalıdır.

Örneğin, kadın sorununun tarihi ile ilgili olarak Bebel'in 400 sayfalık bir kitabı var, ama Zetkin'in kısa ve öz bir makalesi de var. Bu konuda bilinçli bir tercih yapmak gerekir. Başlangıçta, konuya ilişkin kısa metinleri ele alıp, ilgi duyulduğu ölçüde konuya ilişkin diğer eserlerin de incelenmesi daha uygundur.

Örgütümüzün kadın sorununa ilişkin ve genel olarak siyasi ve programatik pozisyonlarının eğitiminde de iyi seçim yapılmalıdır. İlgili konularla ilişkin gerçekten en önemli, en temel bir-iki makale seçilmeli, yoksa aynı konuya ilişkin, ardı ardına 5 makalenin eğitimini yapmaya kalkışılmamalıdır. Bu, bıkkınlığa yol açar.

Teori, eylem için kılavuzdur!

Değerli kadın yoldaşlar! Bu makaleyi canlı ve eleştirel bir şekilde tartışmanızı talep ediyoruz. Eksiklikleri, varsa, yazdıklarımızın tersi yönündeki deneyimlerinizi, öneri ve eleştirilerinizi bize iletmenizi, eğitim çalışmasında bundan sonraki gelişmeleri bize aktarmanızı bekliyoruz...

Marksizm-Leninizm ve Partimizin çizgisi, kurtuluş mücadelemizde silahımızdır. Bu silaha sarılalım!

4.8.1996 ▲

Merkezi Kadın Komisyonu

Okuma akşamları üzerine

Klara Zetkin

Jena Sosyal-Demokrat Kadın Konferansı'nda yaptığı konuşmadan
9 Eylül 1911

"... yüksek ya da alçak konu diye birşey yoktur. Bir şeyi zor ya da kolay anlaşılır kılan, onun içeriği değil, nasıl ele alındığıdır. Ağır ve cansıkıcı teori yoktur, ama teori ağır ve cansıkıcı bir şekilde işlenebilir. Okuma akşamlarımız, programımızın temeller bölümünü eğitimin içeriği olarak almalıdır, sınıf mücadelesi için devrimci kadın savaşçıları ancak bu şekilde yetiştirebiliriz. (...) Ancak temellerimizi cansız, soyut teori olarak aktarmamalıyız. Onu kapitalist gerçeklikte gözle görülebilir, elle tutulabilir hale getirmeliyiz.

Bunu yapabilmek için, görüşümce, "okul arabamızın yönünü" çevirmeliyiz. İşe, çoğu proleter kadının düşünce dünyasını aşan ve anlatanların dahi çoğu kez tam hakim olmadıkları geçmişle başlamamalı, bugünün sağlam zemininde kalmalıyız. Böylelikle eğitimsiz proleter kadınların da dikkatini toplayabiliriz, tabii ki açıklamalarımızı şematik bir biçimde programımızın kelimelerine saplı kalarak yapmamalıyız. Onun içeriğini kadın yoldaşlara öyle bir malzemeyle sunmalıyız ki, kendi yaşantısından alındığı için her basit proleter kadın anlayabilsin. Proleter kadın kapitalist gerçekliği zaten hayatının her saatinde yaşıyor. Soyut açıklamalara kaçmak yerine işte bu tecrübelerle bağ kurmalıyız. Bu şekildeki bir dersle kadın yoldaşların siyaset, sendika ve kooperatif alanında ileriki dönem geliştirecekleri çalışmalar için sağlam bir temel yaratırız. Dersin *nasılı* hakkında konferans sisteminden vazgeçmek ve bunun yerine soru cevap yöntemiyle ders uygulamak zorunda olduğumuzu belirtmek istiyorum. Bir konferansla, kadın yoldaşların başlarından aşağıya kova dolusu bilgi boşaltıldığında, cesaretleri kalmıyor ve soru sormuyorlar. Doğru soru sorma yöntemiyle, proleter kadınların günlük yaşantılarıyla bağ kurularak temeller somut bir şey haline getirildiğinde, her ilkesel cümle onlar için bir canlı tercübe, buluş ve keşfediş olacaktır. Bu biçimde onların dikkatlerini son derece uyarmakla kalmaz, derse ilgi ve katılımı da sağlamış oluruz. Kadın yoldaşların sosyalizm konusunda eğitilmesi için, bu en iyi yöntem, aynı zamanda onları, kendi düşünen, kafa yoran ve sosyalist öğretileri salt tekrarlamakla kalmayıp bilakis onu kavrayan kişilikler olarak yetiştirmenin de en iyi aracıdır." ▲

(Devrimci Eğitim Politikası ve Marksist Pedagoji, Klara Zetkin, Seçme Konuşma ve Yazılar, sayfa 263-264, Volk und Wissen, Volkseigener Verlag Berlin, 1983, Almanca)

Genç Bolşevikler'in 4. Kampı başarıyla sonuçlandı!

YURTDIŞINDA bugüne dek gerçekleştirilen üç Gençlik Kampı'nın tecrübelerinden yola çıkan Genç Bolşevikler, 4. Komünist Gençlik Kampı'nı kendi güçlerine dayanarak örgütleyip başarıyla sonuçlandırdılar.

Bu yıl yapılan Komünist Gençlik Kampı, faşist Türk devletinin zindanlarındaki devrimci tutukluların sürdürdükleri açlık grevleri ve ölüm orucu eyleminin son günlerine denk geldi. Kampın açılışı, tüm dünyada Komünizm ve devrim davası uğruna canlarını vermiş olan ve ölüm orucunda yaşamlarını yitiren bütün komünistlerin, devrimcilerin anısına 1 dakikalık saygı duruşuyla yapıldı.

Kampa gelmeden önce ölüm orucuna ilişkin bir dizi etkinliklere katılan ve kendi propagandalarını yürüten Genç Bolşevikler, ölüm orucu üzerinde özel olarak durulmasını talep ettiler. Bu konuya ilişkin tavrımızın ve yaklaşımın ne olması gerektiği üzerine çok canlı bir tartışma yürütüldü. Tartışma, emperyalist sisteme ve faşist Türk devletine duyulan sınıfsal kinin pekişmesine tanıklık ederken; esas görevin, sınıf mücadelesinin örgütlenmesi ve Komünist Parti'nin güçlendirilmesi sorununda düğümlendiğini de çok açık bir şekilde gösterdi!

* * *

KAMPIN siyasi programında ağırlığı oluşturan konu, Bolşevik Gençlik örgütlenmesi için gereksinim duyulan bir **TÜZÜK** üzerineydi. Hazırlanmış olan tüzük taslağı ve tüzük üzerine yapılan seminer sonrasında bir dizi önemli sorun tartışıldı.

Tartışmaların ortaya koyduğu en önemli nokta; tartışılan tüzük taslağında ortaya konan genel örgütsel ilkelerin evrensel geçerliliğe sahip ve her Komünist Gençlik Örgütü'nün tüzüğünde yer alması gereken ilkeler olduğudur. Bu ilkeler dışındaki somut kimi tespitler, esas olarak yurtdışında, Bolşevik Gençlik çalışması yürütülen ülkelerdeki gençlik örgütlenmelerinin somut durumlarının ifadesidir.

Tartışılan tüzük taslağı, bu yapısıyla yurtdışındaki Komünist Gençlik Örgütü'nün tüzük taslağıdır. Bu, "yeni yönelim" siyasetimizin bir parçasıdır ve bu ülkelerdeki Bolşevik Partilerin kurulması, inşası çalışmalarıyla da birlikte ele alınmak zorundadır.

Esas çalışma alanımızdaki Genç Bolşevikler, kendi tüzüklerini, ilkeler aynı olmak kaydıyla somut gereksinimleri doğrultusunda kendileri yaratmak göreviyle karşı karşıyadırlar.

Tüzük tartışmaları bağlamında, Bolşevik Gençlik'in bir "kitle örgütü" olduğu; genç komünistlerin partisi değil, işçi gençliğin kitle örgütü olması gerektiği vurgulandı.

"Kitle örgütü" tanımlaması doğru bir şekilde ele alınmalı, herkesin girip çıktığı, "geniş" anlamlı bir kitle örgütü değil, **komünist** bir gençlik örgütünden söz ettiğimiz, dışardan bakan herkes için açık olmalıdır. Gençlik örgütünde, Komünist Partisi'nden farklı olarak, örgütlü genç komünistlere olduğu kadar, komünizme, devrime sempati duyan, anti-faşist, anti-emperyalist olan veya kendini salt "anti-faşist" gören ve açık anti-komünist olmayan gençlere de yer vardır. Bolşevik Gençlik'in "kitle örgütü" olması, bu anlamdadır. ...

Tüzük, kamptaki tartışmaların ışığında ilk düzeltmeler yapıldıktan ve bütün gençlik gruplarında tartışıldıktan sonra, yurtdışındaki Bolşevik Gençlik örgütünün ilk kongresinde resmileşecektir. Bu tüzüğün, tabii ki Bolşevik Parti tarafından da tartışılması ve onaylanması gereklidir.

* * *

KAMPIN siyasi programında, tüzük tartışmasıyla doğrudan bağı olan **"Yeni yönelim"** üzerine de bir seminer verildi ve kısaca tartışıldı.

Tüm konularda olduğu gibi, yine hazırlanmış olan genç bir yoldaşın Filipinler üzerine verdiği seminer ve ertesinde seyredilen **"Filipinler'de halk savaşı"** filminden sonra tartışma yürütüldü.

Daha sonra **"Militarizm ve gençlik"** ile **"Nüfus politikası ve korunma yöntemleri"** konuları üzerinde de seminerler yapıldı ve bu konularda tartışmalar yürütüldü.

Siyasi programda son konu olarak, **"Gençlik örgütlerinin durumu ve tecrübe alışverişi"** yeralıyordu. Çalışmalarda, geçmişe oranla bir durgunluğun yaşandığı, tek tek geri çekilmeler olduğu tespit edildi. Çalışmalara katılanların çoğunluğunun öğrenci gençler olduğu ve bunun esasta Almanya somutuyla orantılı olduğu görülmektedir.

Tartışmalarda kamp sonrasında daha atılgan bir çalışmaya girileceği ve geçen çalışma dönemindeki hatalardan öğrenerek sorunların aşılacağı inancı hakimdi.

* * *

KAMPIN siyasi programı dışında, ***Gazete, Ajitasyon-propaganda, Pankart, Afiş, Tiyatro, Müzik, Hiphop-dans*** dallarında çalışma grupları oluşturuldu. Buralarda yeralan genç yoldaşların aktif katılımlarıyla, birbirinden güzel ürünler ortaya çıkartıldı. Bu ürünlerin bir bölümü, önümüzdeki dönemde çıkartılacak olan **"Genç Bolşevik"** dergisinin kamp özel sayısında kamuoyuna sunulacaktır. Bir bölümü yürüyüşlerde, toplantı ve benzeri etkinliklerde kullanılacaktır.

Kampın son günü düzenlenen eğlence öncesinde, tüm çalışma gruplarının ürünleri sergilendi. Çalışmalar coşkuyla karşılanırken, tiyatro, müzik, hiphop-dans gruplarının gösterileri de coşkuyla alkışlandı. Daha sonra çeşitli müzikler eşliğinde dans edildi, eğlenildi. Gençler, kendileri için halay ne ise, rap'in, rock'un vb'nin de o olduğunu pratikte gösterdiler...

Siyasi program ve çalışma gruplarının yanısıra, çok güzel olan kamp yerinde, koşu, futbol, voleybol, yüzme, ping-pong gibi spor olanakları da vardı. Genç yoldaşlar, tüm bu etkinliklere katıldılar.

* * *

GENÇ Bolşevikler, gerçekleştirdikleri 4. Komünist Gençlik Kampı ile devrim ve komünizm davamızın gerekli kıldığı bir dizi alanda görevler yüklenebileceklerini pratik olarak ortaya koydular. Onlara güven duyalım, destek olalım!!!

GENÇLİK GE LE CEK TİR!

13 Ağustos 1996 ▲

G-7'lerin zirve toplantısına karşı yapılan yürüyüş ve toplantılar üzerine...

7 büyük emperyalist devletin 27-29 Haziran tarihlerinde Lyon'da düzenledikleri "Ekonomik Zirve"ye alternatif olarak, 22 ve 23 Haziran tarihlerinde 202 örgüt, grup, kurum ve kuruluş "Karşı Zirve" toplantıları ve yürüyüş düzenlediler.

Ayrıca 25 Haziran'da da 4 sendika "Dünya Ekonomik Zervisi"ne (DEZ) karşı ortak yürüyüş düzenlediler.

Biz, Bolşevik Parti taraftarları olarak bu eylemlere ajitasyon-propaganda temelinde katıldık. Yürüyüşleri düzenleyenler reformist, revizyonist ve emperyalist devlet yanlısı kuruluşlar olduğundan dolayı yürümedik. 22 Haziran'daki yürüyüşü düzenleyen 202 kuruluşun dışında, bazı Fransız ve İspanyol anarşist gruplar ve sendikalar da yürüdü. Bizim devrimci olarak tanıdığımız sadece bir örgüt (Voie Proletarienne) vardı ve onlar da yürüdü.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'lilerden sadece PKK'lılar küçük bir grup olarak yürüdüler ve açlık grevleriyle ilgili Fransızca bildiri dağıttılar.

Biz, 22 Haziran Cumartesi günü öğleye doğru, toplantıların yapıldığı salonun önündeki ağaçlara pankartlarımızı astık, pankartların önüne de masamızı açtık. Eylemi düzenleyen kuruluşların sorumlularıyla pankartlar yüzünden epey tartıştık.

Onlar sadece bir tane pankart asabileceğimizi, eylemi düzenleyen 202 örgüt olduğunu, hepsinin de birer pankart astıklarında yer kalmayacağını söylediler. Biz de yer kalmazsa bir pankart dışındakilerini indirebileceğimizi söyledik. Uzun tartışmalar sonucunda Bolşevik Parti imzalı **"Kahrolsun 7'lerin emperyalist zirvesi! Kahrolsun ücret köleliği! Kapitalizmi yıkalım!"** pankartını ve Almanca ***"Trotz Alledem"*** pankartını da astık ve bunun ayrı bir örgüte ait olduğunu söyledik. İstememelerine rağmen en sonunda bu iki pankarta razı oldular. Fakat çok rahatsız oldukları da her hallerinden belli oluyordu.

Daha sonra saat 14.00'e doğru yürüyüşün başlayacağı yere gittik. Orada pankartlarımızı açtık. Bazı yoldaşlar bildiri dağıttı, bazıları da Fransızca yayınları sattı.

Yürüyüş boyunca, Bolşevik Parti imzalı **"Kahrolsun 7'lerin emperyalist zirvesi! Kahrolsun ücret köleliği! Kapitalizmi yıkalım!"**, **"İşsizlikten kurtuluşun yolu, emperyalizmi şiddete dayalı devrimle yıkmaktan geçer!"**, **Tek alternatif; ya barbarlık, ya Sosyalizm!"** ve Almanca ***"Trotz Alledem"*** pankartını kortejin geçtiği ve kitlenin en iyi bir şekilde görebileceği çeşitli yerlere astık. Pan-

Fransa'nın Lyon kentinde yapılan G-7 zirvesini protesto eylemlerinde Bolşevikler; pankartlarıyla, bildiri ve kuşlamalarıyla yoğun ajitasyon ve propaganda çalışması yürüttüler...

kartlarımız herkesin dikkatini çekiyordu.

Yürüyüşün bitiş yerinde de yine pankartlarımızı açtık. Fransızca pullarımızı fırlattık. Fransızca bildirinin bazı bölümlerini megafonda okuduk.

Bu yürüyüşe katılımı burjuva basını 12 bin, düzenleyenler de 15 bin olarak verdiler.

23 Haziran'da çeşitli konularda ve aynı anda (saat 10.00-13.00 arası) "alternatif" toplantılar düzenlendi.

Biz, toplantılar başlamadan önce, toplantı salonunun önüne masamızı açtık ve pankartımızın birini de masamızın arkasına asacaktık. Fakat görevliler geldiler pankartımızı asamayacağımızı, sadece masaya izin vereceklerini söylediler. Pankarttaki sloganların neyine karşı olduklarını sorduğumuzda, tartışmak istemediklerini, yerin kendilerine ait olduğunu, bir gün önce karşı çıkmalarına rağmen pankartları asarak kendileriyle alay ettiğimizi söylediler ve astırmadılar. Onlar kendileri de açmadılar. Bu karşı-devrimcilerin Bolşevizmden ne kadar korktuklarını ve rahatsız olduklarını bir kere daha gördük.

Daha sonra, biz aşağıdaki başlıklar altında yapılan toplantılara katıldık. Diğerlerine katılamadık.

1) *Sözkonusu olan "sosyal şartlar". Hangi dayanışmalar!*

2) *Küreselleşmenin sosyal ve ekolojik sonuçları. Hangi alternatifler?*

3) *Uluslararası finans sistemi ve borçlar.*

Konuşmaları esas olarak düzenleyenler yaptılar. Konuşmacılar içinde Zapatistlerin temsilcisinden, Afrikalı bir sendikacıya kadar çeşitli ülkelerden temsilciler vardı. Söz hakkı alıp sisteme karşı konuşanlara hemen müdahale edilip sözleri kesiliyordu. Konuşmalar uzlaşmacı, reformist içerikteydi ve getirilen alternatifler de reformist alternatiflerdi.

"Sözkonusu olan «sosyal şartlar». Hangi dayanışmalar!" konulu toplantıda söz alıp konuştuk. Müdahale etmelerine rağmen, görüşlerimizin propagandasını yaptık.

Öğleden sonra, 14.30-16.30 arası, eylemleri düzenleyen kuruluşlar ortak kapanış mitingi yaptılar ve ortak kaleme aldıkları, 7'lere göndereceklerini dilenme taleplerini açıklayarak eylemi bitirdiler. Sendikaların düzenlediği 25 Haziran'daki yürüyüşe CGT merkezi olarak; CFDT, FO ve FSU bölgesel olarak katıldılar.

Biz, ilk yürüyüşte olduğu gibi yürüyüşün başlayacağı saatten bir saat önce alana gittik. Bolşevik Parti imzalı Fransızca **"Kahrolsun 7'lerin emperalist zirvesi! Kahrolsun ücret köleliği! Kapitalizmi yıkalım!"** pankartımızı ön tarafa herkesin görebileceği yüksek bir yere astık. Pankart bütün kitlenin ilgisini çekiyordu. Bildirilerimizi dağıtıp yayın sattık.

"İşsizlikten kurtulmanın yolu, emperyalizmi şiddete dayalı devrimle yıkmaktan geçer!" yazılı pankartımızı da yürüyüş kortejinin geçtiği bir köprünün demirlerine astık. Yürüyüş başlangıç yerine astığımız pankartı bitiş yerine tekrar astık. Pankartlarımızın çok sayıda fotoğraflarını çektiler, kameraya aldılar.

Bu yürüyüşe katılan kitle sayısını basın 50-60 bin olarak verdi. Esas kitle CGT'nin kitlesiydi. Diğer sendikaların kitlesi çok azdı. CGT tam bir gövde gösterisi yaptı.

Burada, bizim dışımızda Kuzey Kürdistan-Türkiyeli hiçbir örgüt, grup ve kişi yoktu.

Bu eylemlerde, bizim dışımızda emperyalist sistemi hedef alan, esas mücadeleyi emperyalist sisteme yönelten hiçbir bildiri dağıtılmadı, hiçbir pankart taşınmadı ve slogan atılmadı.

Bu eylemlerde toplam 5000 adet Fransızca bildiri dağıttık. Pullama fırlattık. 60 adet Fransızca yayın sattık. Geniş bir şekilde Bolşevizmin propagandasını yaptık.

Bolşevizm yenecektir!

30 Haziran 1996 ▲

Bolşevik Parti taraftarları

İşçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının düşmanları, yedi büyük emperyalist devletin zirve toplantısına karşı mücadele edelim!

DÜNYANIN en büyük emperyalist haydutları; batılı emperyalistlerin haydutlukta büyük olan 7'sinin temsilcileri –Fransa, ABD, Almanya, İngiltere, Japonya, Kanada, İtalya– "7'ler Zirvesi" denen bir zirvede, 27-29 Haziran tarihlerinde yanyana geliyorlar. Onlar dünyayı kendi malı olarak gördüklerinden, bu zirveye "Dünya Ekonomik Zirvesi" diyorlar. Rusya da bu zirveye davetli olarak katılıyor.

Bu zirve toplantısında yanyana gelen emperyalist haydutlar, diğer zirve toplantılarında olduğu gibi çıkar ve etki alanları üzerine konuşacaklar; bütün dünyada devrimci hareketlere karşı eylemlerini koordine etmeye çalışacaklar. Dünya ekonomisi, dünyadaki ülkelerin %5'ini bile oluşturmayan bu yedi emperyalist devlet tarafından yönetiliyor. Bu emperyalist haydutlar, bağımlı ve baskı altındaki ülkelerin halklarını; özellikle de kadın ve çocukların işgücünü insafsızca sömürerek açlık sınırında yaşamaya mahkum ediyorlar. Bunlar en önemli hammadde kaynaklarına, doğal zenginliklere hakimler. Neyin, nerede ve ne şekilde üretileceğini bunlar belirliyor.

Böyle zirve toplantıları dışa kaşı emperyalist güçlerin "birliği"nin gösterisinin yapıldığı toplantılardır. Fakat emperyalizme karşı mücadele eden,

başta işçi sınıfı ve ezilen halklara karşı, kurulması mümkün olan emperyalistlerarası birlik, "pasta"nın paylaşılması sözkonusu olduğu zaman ortadan kalkar. Hangi empeyalist gücün, hangi azgın haydutun sömürüden, soygundan ne kadar pay alacağı sözkonusu olduğu zaman, çok lafı edilen emperyalistlerarası "birliğin", "ittifakın" ne büyük bir sahtekarlık olduğu ortaya çıkar. Emperyalist güçler, kendi öz çıkarlarını savunmaya çalışırken, bunları bütünün çıkarları olarak yutturmaya çalışırlar. Bu zirve toplantısı da, emperyalistlerarası çelişmelerin giderek keskinleştiğini, bunlar arasındaki "birliğin" geçici olduğunu, her emperyalist büyük gücün, dünya hegemonyası için dalaştığını açıkça göstermektedir.

Yedi büyük gücün mali kolu olarak IMF (Uluslararası Para Fonu)

Nedir IMF?

IMF, 1944 yılında ABD emperyalistlerinin önderliğinde 44 ülkenin katılımı ile kurulmuştur. Amacı, özellikle Birinci Dünya Savaşı'nın sonundan itibaren ekonomik olarak gittikçe gelişen ve İkinci Dünya Savaşı sonrasında diğer emperyalistleri geride bırakan ABD emperyalistlerinin serbest pazar üzerindeki egemenliklerini ve kontrollerini sağlamak, yeni pazarlar, özelikle sermaye pazarı sağlamak; savaş sonucu ekonomileri çökmüş emperyalist ülkelerin ekonomilerini yeniden inşa etmek ve bu amaçla Dolar'ı dünya ölçüsünde geçerli para birimi haline getirmekti.

IMF içinde kredilerin dağılmasında söz hakkı, para veren ülkelerin hisse oranlarına göre ayarlamaktadır. Bu yedi büyük emperyalist devlet, IMF içerisinde hisselerin (oy oranında) %50'sine sahiptirler. Ezici bir çoğunluğun bu emperyalistlerin denetimi altında bulunan hisse oranı, IMF ve Dünya Bankası'nı kimlerin yönettiğini ve hangi çıkarlara hizmet ettiğini açıkça göstermektedir.

IMF, hangi ülkeye kredi verebileceğini, verilecek kredinin hangi şartlara bağlanacağını, nerede kullanılacağını karar altına almakta ve bu kararlar yedi emperyalist büyük güç tarafından siyasi alana uygulanmaktadır.

Emperyalistlerin IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla "geri kalmış ülkeler"in kalkınmalarına yardım ettikleri ve onlara "gelişme yardımı" verdikleri ise sahtekarlıktan, halkları aldatmadan öte bir şey değildir.

İşsizlikten gerçek kurtuluşun tek yolu vardır: Şiddete dayalı devrimle emperyalizmi yıkmak!

Bu zirve toplantısında esas olarak tartışacakları konu, işsizliğin önlenmesi üzerinedir. İşsizlik denen olgu; bugün en ileri emperyalist ülkelerde bile, çalışabilir nüfusun en az %12-13'nün, çalışma hakkının elinden alınması ve onların sosyal dilenciler haline getirilmesi olgusu; emperyalizmin yol arkadaşı olan, "aşırı kâr" üzerine kurulu ekonomik yasasının tabii sonucudur.

Sermayenin koşulu, Marx ve Engels'in "Komünist Manifesto"da tespit ettikleri gibi, ücretli emek; ücretli emeğin koşulu ise emekçiler arasındaki rekabettir. Bu rekabetin ayakta tutulması için her an çalışanlara karşı tehdit aracı olarak kullanılabilecek bir işsizler ordusu, emperyalist sistemin en tabii ürünlerinden biridir.

Emperyalist sistemin kaçınılmaz yol arkadaşı devri krizlerin seyrine göre, bu işsizler ordusunun boyutları daralır, genişler, ama ortadan kalkmaz. O halde, işsizliğe karşı mücadele, işçinin çalışma hakkını elinden alan emperyalist sisteme karşı, onu yıkma mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmak zorundadır.

Dünya Ekonomik Zirvesi: Erkek egemenliğinin zirvesidir!

Emperyalist sistemde toplumun yarısını oluşturan kadın emekçiler daha çok ezilmektedirler. Emperyalist ülkelerde kadın emekçilerin ortalama ücreti, aynı işi yapan erkeklerin ortalama ücretinin 2/3'nü geçmemektedir. Emperyalizme bağımlı ülkelerin sanayi dallarında ise, ucuz iş gücü olarak kadınlar iki kat daha fazla sömürülmektedirler.

Emperyalist sistemde kadınların yalnızca işgüçleri değil, vücutları da birer meta olarak kullanılmaktadır. Milyonlarca kadın sermayenin "hakça" düzeni tarafından fuhuşa sürülmektedir. IMF'nin kredi vermesi birçok durumda, kredi alan ülkenin "nüfus planlaması" yapması şartına, yani bağımlı ülkenin emekçi kadınlarının zorla kısırlaştırılması şartına bağlanmaktadır. Erkek egemen emperyalist sistemde milyonlarca kadın emekçi, sınıfsal baskının yanında cinsel (seksist) baskıya da maruz kalmaktadır.

Dünya Ekonomik Zirvesi: Emperyalist, gerici, karşı devrimci savaşlar, doğanın talanı zirvesidir!

Emperyalizm, diğer şeylerin yanında, gerici ve karşıdevrimci savaşlar demektir. Aşırı derecede silahlanma, nükleer atom denemeleri ve yeni bir emperyalist paylaşım savaşının hazırlığı demektir. Emperyalizm, doğal kaynakların insafsız ve hesapsız sömürüsü, insanlığın yaşama temellerinin aşırı kâr hırsı içinde yokedilmesi demektir.

Biz Bolşevikler, bu zirve toplantısından çıkacak olan programın, yalnızca emperyalist sistemi ayakta tutmak olan, kendi çıkarlarını koruyan, bir program olacağını; işçilerin, emekçilerin çıkarına hiçbir şey olmayacağını biliyoruz.

Bu zirvede buluşan emperyalist "efendiler"den, dolaylı ve doğrudan uşaklarının, sendika ağalarının ve her türden revizyonistlerin ve oportünistlerin yaptığı gibi, "işsizliğin önlenmesi", "sosyal hakların korunması", "silahlanmanın kontrol altına alınması ve silahsızlanma" vs. vs. talep etmiyoruz.

–Emperyalistlerin "işsizliğe" karşı alacakları "tedbirler"in sahtekarlıktan başka bir şey olmayacağını biliyoruz.

–Korunması talep edilen "sosyal haklar"ın dilenmeyle değil, ancak mücadeleyle korunabileceğini biliyoruz.

–"Silahlanma kontrolü ve silahsızlanma"nın emperyalizm şartlarında, silahlanma ve savaşa hazırlık için eş anlamda sözcükler olduğunu biliyoruz!

Kadın ve erkek işçiler, emekçiler...

İşsizliği, gerici, karşıdevrimci savaşları, doğanın talanını, kadınlar üzerindeki erkek egemenliğini, yani her türden baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmak, ancak emperyalizmin Sosyalist bir devrimle yıkılmasıyla mümkündür.

Emperyalizm barbarlıktır, barbarlığın biricik alternatifi ise Sosyalizmdir! Sosyalizmi gerçekleştirmek ancak senin örgütlü mücadelenle mümkündür! Bu mücadele ancak, Bolşevik Parti önderliğinde olduğu zaman hedefine ulaşacaktır!

Kahrolsun G 7'lerin emperyalist zirvesi! Kahrolsun emperyalizm ve her türden gericilik! Kahrolsun Fransız emperyalizmi!

Ya barbarlık ya Sosyalizm!

Bolşevizm yenecektir!

Haziran 1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
YURTDIŞI

Çeşitli milliyetlerden Kuzey Kürdistan-Türkiye emekçileri!...

Cop ve takunya eşliğinde kan emicilik sürüyor!..

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!...

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da artık kronikleşen kaosa çözüm arama palavraları, acemi bir sihirbazın beceriksiz numaralarına benzedi. Hırsızlığın ayyuka çıktığı, copun ve dipçiğin her şeye egemen olduğu coğrafyamızda, iktidar odaklarının beyinlerine hükmeden fesçi ve takunyacı zihniyet sonuçta siyasal erkin resmi ortağı olmayı başardı. İnsanların beyinlerini ortaçağın karanlıklarına kilitleyen ve kendilerini "Kureyş" sülalesinin tek varisi sanan "adil düzen" kurmayları; Amerikan emperyalizminin "güzel" yüzlü bayan uşağıyla anlaşarak hükümeti kurdular.

Başbakanlık koltuğuna halife kuruntusuyla oturan Necmettin Hoca, fesinin altında ustaca gizlediği gözleriyle vatandaşların gözlerinin içine bakarak sonucu müjdeledi:

"Benim sevgili vatandaşlarım, çok iyi tanıdığınız ve çok çok sevdiğimiz sayın Tansu hanımefendiyle anlaşarak hükümeti kurduk. Hepimize hayırlı ve uğurlu olsun."

Tüm ulus ve azınlık milliyetlerden Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Abaza, Ermeni işçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Derinleşen ve çözümü insanları susturmada, düşünenlerin beyinlerini kelepçelemede, işkencede, sokak infazlarında ve kirli savaşın yarattığı kaos ortamında arayan egemen güçlerin, çalışan kesimlerin sorunlarını çözme gibi bir dertlerinin olmadığı, artık iyice anlaşılmış durumda. Kendilerince buldukları en akıllıca yöntem ise, düşünen her beyni, konuşan her dili susturmak.

Bu "sus" diktatörlüğüne karşı koyan herkes copla, dipçikle susturulmaya çalışılıyor. Daha da susmazlarsa sokak ortasında infaz ediliyor, kaybediliyor, stadyumlara, cezaevlerine dolduruluyor.

Bu cop diktatörlüğüne karşı koyan pek çok aydın, yazar, gazeteci ve artık sayıları onbinlerle ifade edilen devrimci, yurtsever cezaevlerinde... Ve cezaevleri kanayan bir yara olarak hergün yeni sorunlarla büyüyor.

Habitat, hükümet krizi gibi palavraların arkasında gizlenmeye çalışılan bu gerçek, halk kitlelerinin gözünde yakıcı önemini hep koruyor. Dün, bugün ve gelecekte cezaevlerinde süren mücadelenin emekçi kesimlerce bilince çıkarılması, iyilik ve güzellik adına, barış adına, sevgi adına, gelecek adına çok önemlidir.

Kadın ve erkek işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Tarihe fazla uzanmaya gerek. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün yarattığı kitlesel tabutluklar binlerce, onbinlerce devrimciyi, komünisti, susturmak, siyasal kimliklerinden koparmak, beyinsiz ve hasta insanlar yaratmak için kullanıldı. Her türlü psikolojik ve fiziki zor yöntemleri denenerek devrimciler uysallaştırılmaya çalışıldı. Karşıdevrimle devrim arasındaki o dişe diş mücadele o dar mekanda yıllara yayılarak sürdü. Binlerce onurlu devrimci canlarını inançlarına siper ederek direndiler... Onlarcası kahramanca direnerek şehit oldu. Üç-beş itirafçı yüreksiz hain dışında faşist diktatörlüğe baş eğen olmadı.

Faşist diktatörlüğün sindirme, yok etme, kişilik ve kimlik teslim alma çabası devam ediyor. Yeni baskı yöntemleri geliştirerek insanları siyasal kimliklerinden koparmaya çalışıyorlar. Dışarda sürdürdükleri kirli savaş politikasını, kan emiciliklerini içerde de sürdürüyorlar.

Tescilli işkence uzmanı, onlarca devrimcinin katili, polis şefi Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanı olduğu zaman, ivedi çıkardığı genelgelerle siyasal tutsaklara karşı yoğun bir saldırı başlatıldı. Cop ve dipçik zoruyla adalet dağıtan bu tescilli faşistin başlattığı saldırıya karşı siyasal tutsaklar bedenlerini ortaya koyarak karşı koydular. İki ayı aşan açlık grevleriyle inancın ve cesaretin ne demek olduğunu faşist diktatörlüğün suratına haykırdılar. Egemen güçlerin ve onların paralı

beslemelerinin yüreklerine korku saldılar.

Tüm ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler, devrimciler!

Şimdi beyni Arabistan çölleri kadar boş olan takunyalı Erbakan başkanlığında kurulan savaş hükümetinde polis şefi Mehmet Ağar İçişleri Bakanı. Bu kez copla ve dipçikle sokaklara hükmedecek. Yargısız infazlara imza atacak, köy boşaltacak, binlerce insanı beyni kadar daracık olan Eskişehir tabutluklarına dolduracak... Yani daha önce icra ettiği "adalet" mekanizmasına polis üniforması altında katkı sunacak... "Adil düzen" safsatasına tam yakışır bir İçişleri Bakanı...

İşçiler, emekçiler, kadın ve erkek yoldaşlar!

Önümüzdeki günler çetin mücadelelere sahne olacak. Krize boğulan düzeni kurtarma çabaları, yeni baskı ve şiddet uygulamaları getirecektir. Şiddet öne çıkarılarak kirli savaş politikasının arka cephesi sessiz tutulmaya çalışılacaktır. Akla gelmedik provokasyonlarla gerici suç odakları harıl harıl çalışacak. Şovenizm her türlü yol denenerek körüklenecek. Kirli savaş cephesine kamuoyu desteği sağlamak için en çirkef yollar denenecektir.

Emekçiler, kadın ve erkek işçiler!

Egemen güçlerin çirkin oyunlarını boşa çıkarmak sizin elinizde. Her yanından çatırdayan ve şiddet yöntemiyle ömrü sürdürülen bu düzenin temelerini sarsmak, egemenlerin kendi yıkıntılarına gömmek sizin elinizde.

Üretim, yaşamı yaratan, dönen çarkı çeviren siz emekçilerin ellerindedir.

Onun için diyoruz ki; umut isyanda, kurtuluş devrimde! İşte onun için diyoruz ki; işçiler, emekçiler, devrimciler, bu baskı ve sömürü sistemini istemiyorsak, boyun eğmemeli, onu değiştirmek için örgütlenmeli, örgütlü mücadelemizi yükseltmeliyiz. Cezaevindeki baskı ve katliamlara karşı örgütlenmeliyiz.

Görev, bu hak ve özgürlüklerin gasp edilmesinden kurtulmak için, sömürü, zam, zulüm, işkence, katliam, faili meçhul (!) cinayetler ve baskı düzeniyle birlikte emperyalizmin uzantısı faşist Türk devletini yerle bir etmek için işçi sınıfına yol gösterecek, ona önderlik edecek olan BOLŞEVİK PARTİ saflarında birleşmektir.

İşte bu nedenle; bu kan emicilere, bu savaş patronlarına dur demek gerek. Çürüyen bu düzeni savaş ağalarının tepelerine yıkmak gerek. Bu güzel ülkeyi faşizmin çizmelerinden, faşizmin zulmünden, cehenneminden kurtarmak gerek. Savaş patronlarına verdiğiniz destek kendinize sıkılan kurşun oluyor. Sessizliği seçmek zulmü seçmektir.

Bu cehennemden kurtulmanın tek yolu, BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde mücadeleye katılmak, onun önderliğinde örgütlenmektir. BOLŞEVİK PARTİ Kuzey Kürdistan-Türkiye kurtuluşa giden yolda rehberdir... BOLŞEVİK PARTİ Kuzey Kürdistan-Türkiye senin, tüm ezilenlerin kurtuluşunun biricik teminatıdır. Haydi! BOLŞEVİK saflara!...

–Tüm baskı ve katliamların hesabını devrimle soracağız!

–Umut isyanda, kurtuluş devrimde!

–Ya barbarlık, ya sosyalizm!

–Tek yol devrim!

–Bolşevizm yenecektir!

01.07.1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİ ... Bölgesi

Devrimcilerarası şiddete hayır!

Bir kez daha, tüm devrimci örgütleri, kimden gelirse gelsin, kim başlatırsa başlatsın, devrimci gruplar ve devrimciler arasındaki çatışmaların karşı-devrime hizmet ettiği bilinciyle davranmaya; "devrimciler arasında şiddet kullanımını" ilke olarak red ve mahkum etmeye, varolan sorunları, çelişkileri ideolojik mücadele yoluyla çözmeye çağırıyoruz!

BİLİNDİĞİ gibi, faşizmin zindanlarında yürüyen açlık grevleri, belli bir noktadan sonra yaklaşık 300 tutsak tarafından ölüm orucuna dönüştürüldü.

Sözkonusu bu eylemlerle dayanışmak için, gerek yurtiçinde, gerekse de yurtdışında değişik eylemler yapıldı.

Bulunduğumuz şehirde (Berlin'de) 28 Temmuz 1996 tarihinde bir yürüyüş yapıldı. Sözkonusu yürüyüşe biz BP taraftarları olarak, bildiri dağıtmak ve yayın satmak için katıldık.

Yürüyüşün başlayacağı alana gittiğimizde, polisin yoğun önlemler aldığını ve herkesin üstünü aradığını gördük. Ayrıca, yürüyüşün başlangıç yerinde biriken kitlenin hemen hepsini, polis kamerayla tespit ediyordu.

Biz bildiri dağıtıp, yayın satmaya çalıştık. Bu arada şahit olduğumuz bir olay, devrimcilerarası şiddet konusunda tavır takınmamızı gerektirmektedir.

Yürüyüşe katılmak için gelen KP/İÖ taraftarlarından dergi satın aldığımda, bu arkadaşlar kendi aralarında, *"yürüyüş sorumlusuna gidip, MLKP'lilerin kendilerine saldırabileceğini ve bu konuda kendilerinin sorumlu olmayacaklarını anlatma"*nın gerekli olduğu konusunda konuşuyorlardı. Ve yürüyüş sorumlusuna gidip söylediler de.

Bu arada MLKP taraftarları toplu halde bir gövde gösterisi yapıp geri çekildiler. Aradan birkaç dakika geçmeden, aniden KP/İÖ taraftarlarına sopalarla saldırdılar.

Saldırının aniden yapılmış olması, orada bulunanların anında müdahale etmesine olanak tanımadı. Değişik siyasetlerden insanlar, kavgayı sona erdirene kadar, birkaç kişi değişik yerlerinden yaralandı.

Özellikle KP/İÖ taraftarlarından iki kişi kafalarına yedikleri sopalar sonucu, hastahanelik olmadılar ama, ilkyardım arabasına gitmek zorunda kaldılar. İkisinin de kafası yarılmış, kan akıyordu.

Bu arada, yürüyüş arabasından devrimcilerarası şiddetin doğru olmadığı açıklandı ve saldırıyı yapan grubun yürüyüşten çıkması istendi.

Saldırıyı fırsat bilen polis, sopa faslı sona erdikten sonra işe karıştı. Saldırıyı yapanları ve saldırıya uğrayanları kendisine göre tespit eden polis, yürüyüşün hemen başlangıcında yürüyüşe saldırdı. Saldırdığı blok, esas olarak MLKP taraftarlarının bulunduğu bloktu. Taşınan pankartı almak istedi, pankart verilmeyince karşılıklı çekişmeler sonucu pankart yırtıldı. Burada olay fazla büyümeden dindi. Polis daha sonra da yürüşe saldırdı ve o gün toplam 12 kişiyi gözaltına aldı.

MLKP taraftarlarının bu saldırısı, somut olarak sadece KP/İÖ taraftarlarına olan bir saldırı değil, aynı zamanda yapılan yürüyüşe de saldırıdır. Bu saldırı, zaten fırsat bekleyen polise, yürüyüşe saldırma zeminini yaratmıştır. Sorun sadece bu kadarla bitmedi. O gün saldırıya uğrayan KP/İÖ taraftarları, bir yandan *"bunlar nasıl devrimci?"* diye sorarken, diğer yandan ise *"artık yetti, bunun hesabını soracağız"* diye de tehdit savurmaktan geri durmadılar.

Aldığımız bilgilere göre, yürüyüşten iki gün sonra, küçük-burjuva intikamcılığı ruhuyla hareket eden KP/İÖ'cüler bu tehditlerini uygulamaya koymak için, 20-30 kişiyle MLKP taraftarı olan birinin evini sararak, hesap sormak isterler.

Bunun farkına varan sözkonusu kişi kendi taraftarlarına telefon eder ve 20-30 kişi kadar da MLKP taraftarı toplanıp, KP/İÖ taraftarlarının oldukları yere gelir.

Bundan sonra bir meydan savaşı başlar. Kaç kişinin yaralandığını henüz tam olarak bilmiyoruz. Bildiğimiz, MLKP'lilerden birinin silah çektiği ve KP/İÖ taraftarlarından bir genç kızın kurşunla yaralandığıdır. Herhangi birinin ölmemiş olması şans eseridir.

Bütün bunlar gözönüne alındığında, şimdiye kadar intikam saldırısında bulunmayan KP/İÖ'cülerin de özde MLKP'den farklı davranmadıkları ortaya çıkmaktadır.

Açık olan birşey var: Devrimcilerarası şiddetin, bu olaylarda da devrime değil, polise, karşı-devrime hizmet ettiği.

Biz Bolşevikler, yıllardır devrimci kamuoyuna yaptığımız çağrıyı bir kez daha yineliyoruz:

Devrimcilerarası sorunların çözümünde, şiddetin kullanılmasını ilkesel olarak reddedin!

Devrimcilerarası şiddete son!

9 Ağustos 1996 ▲
Berlin'den bir BP taraftarı.

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Di vê dema nûh de ku emperyalîzm bi temamî dixûre, sosyalîzm li hemû cîhanê berbi serkevtinê dimeşe, rewşa tevgerên netewî ev e:

Li welatên nîv-mêtingeh, nîv-feodal erka temamkirina şoreşa netewî û demokratîk ango erka tasfiyakirina emperyalîzm û feodalîzmê bi temamî û bi biryarî êdî li ser milê tevgera çînî ya proletarya ye. Bûrjûvazî êdî ne di hêz û hunerê ku van erkên xwe yên dîrokî biserxe de ye. Bi tenê perekî bûrjûvaziya netewî, perê şoreşger, dikare di yekitiya eniya gel de ya di bin pêşengiya proletarya de weke mutefîkekî cîh bigre. Ev jî bi şewişîn û nizane ci bike. Rewşa gelemperî, belavbûyî û tîpîk ji bo dema me ev e.

Li aliyê din, li pir hindik mêtingehîn kevn û li devletên pir mîllîyetî de ku hîn didome, bûrjûvayên mîlletên bindest, girêdayî û yên hemwelatî û hinek axayên erdan dijî zordestiya netewî bi armanca sazkirina dewletên netewî dest bi tevgerên netewî dikin. Ev tevgerên netewî gere li welatên mêtingeh gere li netewên hemwelatî, dema berê, dewra dema me kiriye, yên ne belavbûyîne û dema me karekterîze nakin, lê belê cardin jî bûyerên ku divê Marksîst-Lenînîst di destê xwe kin. Du van her du tîp netewan de jî geşbûna mêla xwezayi ya tevgera netewî berbi sazkirina dewletên netewî ne. Ger tiştekî bibiryar hebe, ew jî, naverokeke pêşverû û demokratîk bi van tevgerên netewî re ye. Lê belê li aliyê din, tiştekî din yê bibiryarî jî, tevgerên netewî yên van deran dixwaze bila bi sazkirina dewletke cûde yan jî bi awayên din biqede, nikare şoreşa netewî û demokratîk temam bike. Di van netewan de erka rakirin û miştina emperyalîzm û feodalîzmê cardin li ser milê tevgera çîna proleterya ye. Di van her du tîp netewan de jî tevgera proleterya, divê zanibe ku li alîkî erka temamkirina şoreşa netewî, li aliyê din jî piştgirtiya naveroka pêşverû û demokratîk ya tevgera mîllî ya bûrjûva bike. Tirkiye îro dewletek ji dewletên bi pir mîlliyetan e. Û li Tirkiyê bi tenê Kurd netewekê pektînin. Ji bo vê jî, ji bo komunîstên Tirkiyê, esasiya (ne temamiya wê) mesela netewî, mesela Kurd teşkîl dike. Niha, em çavekî li geşbûna tevgera netewî ya Kurd bigerînin.

8. Tevgera Netewî ya Kurd

Tevgerên netewî li Tirkiyê ne hîn nûh in û ne jî ji tevgera Kurd tenê pêktê. Hîn berê ku civata Osmanî bi xure destpêkirine û heta roja îro berdewam kirine û hatine. Bulgar, Yewnan, Mecar, Arnavut, Kurd, Ermenî, Ereb, Yugoslav, Romen... dijî netewa Tirk, ku di dewleta Osmanî de netewa domînat bû, pircaran serhildane. Dîrokê tevgerên netewî, bilî tevgera Kurd, bi çareserkirineke bêlû ve girêdayê. Îro di nava tixûbên Tirkiyê de tevgera netewî ya ku hîn negêhiştiye çareserkirinekê, tevgera Kurd e. Li Tirkiyê mêla tevgera netewî ya tabîî jî, hertim di aliyê damezirandina deletên ku yekpareyiya wan ya netewî heye de ye. Di dawiya sedsa 19. û destpêka sedsala 20. de kapitalîzma ku bêdeng dikeve jiyana Ewrûpa Rojhilat û Asyayê, li van herêman tevgerên netewî livandine. Mîlliyetên din di nava tixûbên Tirkiyê de di qeysa hiberînen malên bazirganî û ya pêşveçûna kapitalîzmê de ji Tirkiyê qetiyane û di nava dewletên cûda yên netewî (yan jî di dewletên pirmîllet) de gîhanhev danîne. Tevgera Ermeniyan ku di 1915 û 1919-1920 de bi girseyî hatin qetilkirin û ji axa xwe hatin derxistin müstesna ye.

Peymana Lozanê Kurd di nava dewletên cûr bi cûr de perçe kirin. Emperyalîst û hukumeta Tirk ya nûh, mavê çarenûsi yê gelê Kurd perçiqand, mila gelê Kurd ya xwe û daxwaza wî tiştek nehesiband, tixûb bi bazarkirinê ve tesbît kirin. Bi vî awayî Kurdistan di navbera İran, İraq û Tirkiyê de hat beşkirin.

Dûmahik Hêye

Ya barbarlık, ya sosyalizm!
BOLŞEVİK
PARTİZAN